

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

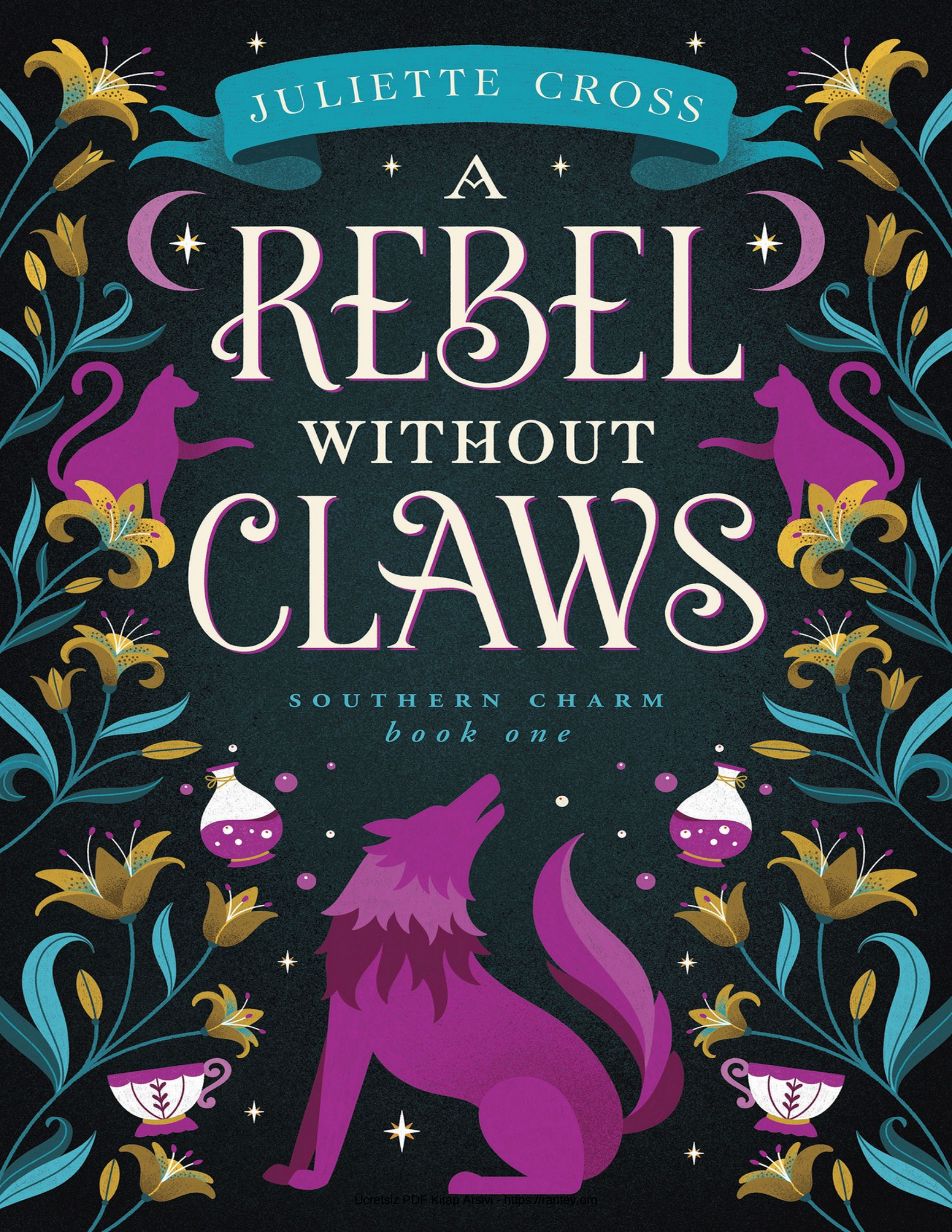
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JULIETTE CROSS

A
REBEL
WITHOUT
CLAWS

SOUTHERN CHARM
book one

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

@REBEL \\\C'YHOUY GLAWS

JULIETTE GROSS

CONTENTS

1. [~Ronan~](#)
2. [~Celine~](#)
3. [~Celine~](#)
4. [~Ronan~](#)
5. [~Ronan~](#)
6. [~Celine~](#)
7. [~Ronan~](#)
8. [~Celine~](#)
9. [~Celine~](#)
10. [~Ronan~](#)
11. [~Ronan~](#)
12. [~Celine~](#)
13. [~Ronan~](#)
14. [~Celine~](#)
15. [~Ronan~](#)
16. [~Celine~](#)
17. [~Ronan~](#)
18. [~Celine~](#)
19. [~Ronan~](#)
20. [~Ronan~](#)
21. [~Ronan~](#)
22. [~Ronan~](#)
23. [~Celine~](#)
24. [~Ronan~](#)
25. [~Celine~](#)
26. [~Ronan~](#)
27. [~Ronan~](#)
28. [~Celine~](#)
29. [~Ronan~](#)
30. [~Celine~](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan: Juliette](#)

[Cross](#)

Metin© 2025 Juliette Cross
Kapak illüstrasyonu© 2025 Union Square & Co., LLC

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka türlü dahil) iletilemez.

yayıncının önceden yazılı izni olmadan kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, iş, olay ve olgular yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN 978-1-4549-5368-5 (ciltsiz)

Özel baskılar, özel satışlar ve premium satın alımlar hakkında bilgi almak için lütfen specialsales@unionsquareandco.com adresiyle iletişime geçin.

Kapak tasarımı ve illüstrasyon Jenny Zemanek'e ait

Değerli prensesim Noelle için

BÖLÜM I

~RONAN~

"KAPORTACILIKTAN BIR BOK ANLAMAM."

Amcamın şakağındaki damarın şişmesini, çenesinin sıkışmasını ve nabzının boğazında atmasını izledim. Mutfak masasının üzerinden bana dik dik bakarken kalp atışları hızlandı, gözleri kurt gibi parlak yeşil parlıyordu.

Öfkesinin hiçbir etkisi yoktu. Hiçbir şey beni etkilemedi. Bir süre hiçbir şey etkilemedi.

Sarah Teyze Austin'de benden bıkip beni kovduğu için, New Orleans'ın yeni planlarım için en iyi seçenek olduğunu düşündüm. Neyse ki Shane Amca, tekrar ayaklarımın üzerinde durana kadar onun evinde kalmama izin vermişti.

Ayrıca, Austin'deki misafirliğimi birden fazla şekilde eskitmiştim.

"Ronan." Shane Amca ağır bir nefes vererek ellerini kavuşturdu.

masanın üzerindeki kahve fincanının etrafında. "Hiçbir bok hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sarhoş olmayı, tutuklanmayı ve suratının cehenneme dönmesini bilmek dışında."

Sırıttım, dudağımdaki kesik acıyordu. "Merak etme. Ne kadar kötü görünürsem görüneyim, dövüşü kazandım." Hepsini kazandım, yasal ve yasadışı olanları.

"Endişelendiğim şey bu değil." Hırladı. "Bu dünyada kendine bir yer bulmalısın evlat. Bir gelecek. Hapishaneyi içermeyen bir gelecek."

Bu konuşmayı birçok farklı kişiden birden fazla kez duymuştum - ıslahevindeki şartlı tahliye memurum, lisedeki resim öğretmenim, büyükbabam, teyzem ve şimdi de Shane Amca.

"Alınma ama" -mutfak sandalyesinde arkama yaslandım- "hayallerim arasında bir garajda çalışarak yağlanmak yoktu."

"Benim başka seçenekleriniz var mı?"

Henüz değil. Ama yakında öğreneceğim. Uzun duraksamam sorusunu yanıtlıyor gibiydi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Burada olduğun sürece, odan ve pansiyonun için çalışacaksın." Kaşları çatıldı. "Ve biz araba tamir etmekten fazlasını yapıyoruz. Özel boya işlerimiz tüm Louisiana'nın en iyisidir. Sarah'nın bana söylediğine göre oldukça yetenekliymişsin."

"Bunu müşteriler için yapmıyorum," diye tersledim.

Bu benim içindi, sadece benim için. Kaslarım kilitlendi, gerginlik omurgamı düzleştirdi.

İnsanların sanat çalışmalarımı bilmesinden ya da bunlar hakkında konuşmasından hoşlanmıyordum. Özel bir şeydi. Üç yüz bin dolarlık Harley'sinin üzerinde kafatasları ve alevler isteyen zengin bir adamın melodisiyle dans etmeyeceğimden emindim.

"Peki." Ayağa kalktı ve elindeki fincanı lavaboya koydu. "Ty ile çalışacaksın. Motor işlerinden o sorumlu." Tezgâhtan Kanlı Ay Kaporta Dükkânı şapkasını aldı. "On dakika içinde orada ol." Sonra kapıyı arkasından çarptı.

İçimi çekerek, yeni gerçekliğimin kafama dank etmesine izin verdim. Mekanik konusunda arabalarla rahat edebilecek kadar bilgim vardı ama hiç kaporta işi yapmamıştım ve yeni bir meslek öğrenmeye de hiç niyetim yoktu.

Yapmak istediğim şey New Orleans'ı yüzükleri için araştırmak ve kendi takımım için ortaklar bulmaktı.

Sonra görüşürüz.

Şimdi kıcımlı kaldırıp Shane Amca'yı mutlu etmeliydim ki yeni bir gelir akışı elde etmeden önce beni kapı dışarı etmesin.

Yüzüme su sıçratıp gözümdeki morluğun yeşile dönüp dönmediğini kontrol ettim, sonra ıslak parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

Kot pantolonumu ve Bad Omens tişörtümü giydikten sonra kapıdan çıktım. Shane Amca evini kaportacı dükkânının yanındaki araziye inşa etmişti. Sürünün geri kalanı New Orleans'ın batı yakasında yaşıyordu ama Ty dün onunla tanıştığımda bana şehirde yaşadığını söylemişti.

Açık bölmelerden birinde Puddle of Mudd çalan bir radyoyla iki dönümlük arazi boyunca dükkâna doğru yürüdüm. Güneş daha yeni doğmuştu ama hava şimdiden yetmiş civarındaydı. Louisiana'da yazlar Teksas'tan pek farklı geçmiyordu anlaşılan.

İlk bölmeye adımımı atar atmaz Ty açık bir kaputtan fırladı. "Günaydın. Bugün benimle olduğunu duydum."

"Muhtemelen bir süre elimi tutacaksın." Üzerinde çalıştığı eski Camaro'ya doğru yöneldim.

Ty gülümsedi, ellerini bir bez parçasına sildi, üzerinde uluyan kurt amblemi olan BMBS tulumunu giydi. "Arabalar hakkında bir şey biliyor musun?"

"Yeter. Bronco'mu yeniledim." Amcamın, 71 model Ford Bronco'mun park edilmiş olduğu beyaz evini işaret ettim.

"Hâlâ boyaya ihtiyacı var." 68'lik Camaro'nun motoruna doğru eğildi. "Burada yapabiliriz."

"Dükkânın fiyatlarını karşılayabileceğimden emin değilim." Shane Amca'nın mutfak tezgâhına yığılmış bazı faturaları görmüştüm.

"Eminim aile indirimi alırsınız."

Ben o kadar emin değildim. Açık bölmeden dışarı, yıpranmış, paslı kahverengi boyalı Bronco'ma baktım. "Kaba görünüyor ama rüya gibi gidiyor."

"Motorlar konusunda iyi olduğunu bilmek güzel." Garajın arka tarafındaki iki bölme boyunca uzanan alet duvarına doğru yürüdü. "Çoğunlukla bunlarla ilgileniyorum. Aldığımız işlerin çoğu sadece kaporta işleri, yani iç ve dış kaplamalar. Ama her on işten dokuzunda kaputun altında da çalışma yapılması gerektiğini görüyoruz."

Açık kaputa doğru yürüdüm. "Camaro'nun sorunu ne?" "Adam iki otuzluk motoru üç doksan altı ile değiştirdi ve radyatör bunu kaldıramaz."

"Bu büyüklükte bir motorla şanzımanı da değiştirmeniz gerekecek."

"Aynen öyle." Bana değerlendirci bir bakış attı. "Radyatörü yeni getirdim ve değiştiriyordum. Şanzıman birkaç gün içinde gelmeyecek."

"Harika."

Yanına yerleştim ve bana gerçekten ihtiyacı olmamasına rağmen yardım . Yine de Shane Amca'yı mutlu etmek için bana söyleneni yapacaktım.

Ailemin düşündüğünün aksine, değer verdiğim insanları hayal kırıklığına hoşlanmıyordum. Gitmem gerektiğini söylediğinde Sarah Teyze'nin yüzündeki incinmiş ifadeyi görmek beni çok üzmüştü. Beni kovmak istemiyordu ama yetiştirmesi gereken iki küçük yavrusu vardı ve ben çocuklarının ihtiyaç duyduğu rol model değildim. Kim olduğumu değiştirecek kadar umursamıyordum. Hayatıma devam etmek her zaman daha kolaydı.

"Yüzüne ne oldu?" "Bir ya da

iki yumruğa çarptım."

"Bunu sık sık yapar mısın?"

"Yeterince sık."

Ty uzun boylu ve zayıf kaslıydı, bir ağır sıklet gibi yapılıydı. Boğazının bir tarafındaki pençe şeklindeki derin yara izleri daha önce dövüştüğünü gösteriyordu. Kurt ringinde dövüşçüler pençelerini açabilir ve dişlerini kullanabilirdi. Rakiplerinin yoldan çekilecek kadar hızlı olması gerekiyordu.

İkisini de hiç kullanmamış olmam ve Güney Teksas'ın şampiyonu olmam En iyisi.

Louisiana'nın henüz kurt kafesi dövüşünü yasaklamadığını bilmek, Sarah Teyze beni evden kovduğunda ve Shane Amca beni yanına almayı kabul ettiğinde bir kapı açtı. SuperNet'te yaptığım bir araştırmada New Orleans'ta eyalet çapında yenilgisiz bir takımın yer aldığı bir ring olduğunu öğrendikten sonra bir sonraki hedefimin ne olduğunu biliyordum.

"Lanet olsun, dostum." Ty elinde pense ile bana baktı. "Tekerleklerinin döndüğünü duyabiliyorum. Aklında bir şey mi var?"

"Her zaman."

Daha fazlası için zorlamadı. Ty'ı tanıyalı yirmi dört saatten az olmuştu ama güvenilir birine benziyordu ve ihtiyacım olan bilgiyi almak için birine güvenmem gerekiyordu.

"Hey, genç kurtlar nerede ? Barlarda falan." "Ne kadar genç demek istiyorsun?"

"Bizim yaşımızdaki gibi."

Sırıttı ve tezgâha doğru yürüdü. "Kırk bir yaşındayım."

Bu şok edici olmamalıydı. Kurtadamlar yavaş yaşlanır, yaşam sürelerimiz insanlardan beş ila yedi kat daha uzundur.

"Öyle görünmüyorsun," dedim ona.

Ty kendini yirmili yaşlarında bir kurt gibi taşıyordu, tıpkı benim gibi.

"Bana söylendi." Tekrar kaputun altına eğildi. "Ben bir kulüp sahnesi adamı değilim. "Ben kulüp adamı değilim.

Cauldron havalı bir yer. Hafta sonları canlı müzik var. Sahibi ve işletmecisi yerel Enforcer'ımız."

"Burası bir bar mı?"

"Aslında bir pub ve restoran. Bizim türümüzden pek çok kişi sık sık oraya gider."

"Bildiğim iyi oldu." Çünkü bu Kazan yerine gitmeyecektim.

Bu şehrin infazcılarının uzak durmayı tercih ederim.

"Zack ve Bowie sabahın erken saatlerinde çalıştıklarında hep kışkırları sürüklüyorlar. Howler's adında bir kulüpten bahsettiklerini duydum."

"Dur tahmin edeyim. Kurt adama ait."

Bıyık altından güldü. "Evet. Bowie'nin Bowie'nin bu öğleden sonra bitirmesi gereken bir boya işi var. O zaman ona sorabilirsin, aradığın şey olup olmadığını görürsün."

Camaro'nun radyatörünü değiştirmesine yardım ettim ve o yarın gelecek bir Corvette hakkında konuşurken bir koku dikkatimi çekti, evde yetişen çöl gülü gibi tatlı ve sıcaktı.

Açık kaputun etrafına baktım ve *lanet olsun*.

İkinci bölmenin hemen içinde, güneşin altında durmuş, müşterilerle ilgilenen bir başka tezgâhtar olan Rhett'le konuşurken, o güne kadar gördüğüm en çarpıcı kadın karşımdaydı.

Elinde bir tablet tutuyor, kalemle Rhett'e bir şeyler gösteriyordu, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Kalp şeklindeki yüzü yukarı kalkıktı, burnuna ve yanaklarına çiller serpilmişti. Bir tutam dalgalı bakır saçı düğümlerden birine dolanmış, kıvrıkcık bir tutam dudaklarına doğru savruluyordu.

Rhett tabletini inceledi ve umurumda olmayan bir şeyler söyledi. Tek yapabildiğim ona bakmaktı. Derin bir nefes alarak onun sarhoş edici kokusunu tekrar yakalamaya çalıştım. O kesinlikle bir cadıydı. Bu özel tanımlamayı hemen algıladım. Normalde bu onu reddetmem için yeterli olurdu. Cadılar kurt adamlara pek yüz vermezdi. Gözlerimi kapadım, kemiklerimin aniden ağırlaşmasına, derimin çok gerginleşmesine, kanımın kalınlaşmasına ve donuk bir zonklamayla atmasına odaklandım. Daha önce bir kadınla tanıştığımda hiç böyle içgüdüsel bir tepki vermemiştim, bakmaktan ya da uzaklaşmaktan aciz hissediyordum. Yine de onunla henüz tanışmamıştım. Gözlerimi tekrar açtığımda, güneşin onun etrafında bir hale gibi parlamasıyla büyülenmem daha da arttı.

Ne tür bir cadıydı? Belki de beni tamamen ele geçiren onun güçleriydi. O bir Etkileyici olmalı. Bazıları onlara Warper diyordu, insanları istedikleri her şeyi yapmaya ikna etmek için büyülerini kullanan cadılar. Ama onunla konuşmamıştım bile, o halde beni etkilemek için büyüsunü nasıl kullanabilirdi?

Bir ayağından diğerine geçti ve bedenim kendini hazırlayarak sertleşti. Ama ne için?

Sonra bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı ve dudaklarını yaladı. İnledim.

"Dostum, çeneni topla, bakmayı kes ve bunu aklından bile geçirme."

"Bakmayı ve düşünmeyi bırakamıyorum. Tanrım. *Kahretsin*." Bir elimi göğüs kafesime bastırdım, aniden midem ekşidi.

Ty ofladı ve fısıldadı, "Denersen bile ölü bir adamsın." "Kız alındı mı?" Bu düşünce göğsümde bir şeyleri sıkıştırdı. "Endişelenmen gereken bir erkek arkadaş değil."

"Kim o zaman?"

"Öncelikle çok korumacı olan babası, ona ağzınızın suyunu akıttığınızı görse sizi olduğunuz yere yapıştırır. Sonra iki erkek kardeşi var. Diego sana yeni bir göt deliği açabilir. Son olarak, aralarında iki yaşlı ve güçlü vampir ile biri sizi toza çevirebilecek iki Azrail'in de bulunduğu çok sayıda amcası var. Kelimenin tam anlamıyla."

Söylediği tek bir şey bile beni yeni görevimden caydırmadı. Aksine, beni teşvik etti. Meydan okumayı severdim. Yasakları severdim.

Pembe bir pantolon ve çiçekli bir atlele güneş ışığında parlayan o tanrıça, tatmak istediğim en büyüleyici yasak meyveydi.

"Yapma bunu," diye uyardı Ty nefesinin altından.

Uyarısını görmezden geldim ve vücudumun ona doğru hareket etmesine engel olamayarak yaklaştım. Rhett az önce duvardaki tezgâha doğru adım atmıştı.

Yaklaştığımı hissetti ve başını bana doğru çevirdi. Zümrüt gözleri beni neredeyse aptala çevirmişti. Sonunda ona iki adım yaklaştığımda, bacaklarımı kilitlemeye zorladım çünkü doğal dürtüm ona doğru adım atmak ve onu sarmak, sonra da uyuşturucu kokusundan derin bir nefes almaktı. Bu kesinlikle iyi bir ilk izlenim bırakmazdı.

Zeki gözlerle beni dikkatle inceledi, her şeyimi anladı. Ondan en az bir karış uzundum ama geri adım atmadı ya da başka tarafa bakmadı. Bu hoşuma gitmişti. Kolay kolay gözünü korkutmazdı ve ben de kaldırması zor biriydim.

"bir Influencer'sın, değil mi?" "Sana bunu düşündüren ne?"

Sertçe yutkundum, dilim tutulmuştu çünkü ona gerçeği söyleyemiyordum. "Değil misin?"

"Ben bir Aura'yım." Gülümsedi ve kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Gülümsediğinde gözlerinin uçlarının yukarı doğru kıvrılması hoşuma gidiyordu.

Göğüs kafesimi ovuşturdum. Mide yanması geri gelmişti. "Ben Ronan," dedim sonunda aptalca.

"Sen bir belasın."

Kıkırdadım. "Başa çıkamayacağın bir şey değil."

"Nereden biliyorsun? Belki de solgun bir tipimdir."

"Hayır. Hiç de öyle bir tip değilsin."

"Neyim ben o zaman?"

Güzelliğini içime çekerek başımı salladım. "Bir erkeğin dünyasını durduracak türden bir kadın."

Dudakları aralandı, göz bebekleri büyüdü, nefesi hızlandı ve kalp atışları hızlandı. Cazibenin tüm işaretleri. Tepkisi içimde kıvrıldı, bedenimi sıkılaştırdı, beni daha da hapsetti.

Başını eğdi ve elini uzattı. "Ben Celine."

Uzandım, elim onunkini sardı ve başparmağımı yumuşak parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdim. Nabzım hızlandıkça kulaklarımda daha yüksek sesle atmaya başladı, başım arzuyla döndü. Ve kafa karışıklığı.

Çünkü on iki yaşındayken Amarillo'da geçirdiğim o geceden beri olmayan bir şey oldu.

Bu genç kadının elini sersemlemiş ve büyülenmiş bir halde tutarken, içimin en derin yerinden gelen bir büyü cızırtısı kanımı ısıttı ve beni uyandırdı. İlk başta ne olduğunu anlamadım ama sonra kendini gösterdi. Sonsuza dek gittiğini düşünmüştüm ama varlığından şüphe etmek mümkün değildi. Karanlığın içinden kurdum Celine'e kilitlendi ve hırladı.

BÖLÜM 2

~GELINE~

KİMDİ BU ADAM?

Yüzü yara bere içindeydi ve dudağı kesikti ama en çok dikkatimi çeken derin bir bariton ses tonuyla Teksaslı gibi konuşmasıydı. Ve el sıkıştığımızda kurt hırıltısını duymamış olmam mümkün değildi.

Bu biraz cüretkâr ve saldırgandı. Diego'nun pek çok kurt adam arkadaşıyla tanışmıştım ve hiçbiri etrafımda cilveli bir şekilde mırıldanarak hırlamayı aklından bile geçirmezdi. Bu bir kurt için sahiplenici bir hareketti. Elbette, Diego benim yanımda bu tür saçmalıklar yapan arkadaşlarının canına okurdu.

Tabletimi göğsüme bastırdım, aurasına baktım ve gülümsemekten kendimi alamadım.

"Bu gülümseme ne için?" diye sordu, delici mavi gözleri benimkilere odaklanmıştı.

Sesi tüylerimi diken diken eden bir sahipti. "Auranız oldukça güzel."

"Yine mi geldin?" Sırtışı genişledi. "Güzel olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır." Güldüm. "Auran öyle ama. Bir çeşit pembemsi mor." Kaşları - kumlu sarı saçlarından daha koyu bir ton- yukarı kalktı.

"Pembe mi?"

"Kimse sana söylemedi mi?"

"Sen tanıdığım ilk Aura cadısısın."

"Dur. Bu doğru olamaz." Bir empat olarak sihirli yeteneğim onun enerjisini çabucak okudu ve ondan yayılan süper özgüvenli titreşimleri sevdi.

"Scout'un onuru." Elini kalbinin üzerine koydu. Tekrar güldüm.

"Sen yavru izci değildin."

"Neden böyle söyledin?" Boğucu bakışları ve sırttan ifadesi inkar edilemez derecede flörtözdü. "Bir kitabı kapağına göre yargılamamalısın."

Başını eğdi ve sesini alçalttı, alanıma biraz daha yaklaştı, bakışları benimkinden hiç ayrılmadı. İlgisi yoğun ve heyecan vericiydi ve hayatım buna bağlı olsa bile gözlerimi kaçırıamazdım.

"Haklısın. Yapmamalıydım," diye itiraf ettim, kendimden biraz utanarak. Ayrıca, bir an için eski tedirginliğim depreşti. "Birazcık" -bakışlarım yüzündeki morluklara ve kesiklere kaydı, geniş ağzındakine takıldı- "kaba saba biri olman senin ... olduğun anlamına gelmez."

Kaşları tekrar kalktı, ifadesi açıldı, devam etmemi istiyordu ama doğru kelimeleri bulamıyordum. Bu sözcüklerden hiç yoksun olmayan biri olarak, bu kurt adam elimi kendi eliyle yuttuğundan beri kendimi aniden eğilmiş, merkezden uzaklaşmış hissediyordum.

"Bu cümlemin devamını duymak isterdim," diye alay etti.

"Özür dilerim," diye çabucak özür diledim, "düşünce trenimi kaybettim."

Kıkırdadı, boğuk sesi içimi ısıttı. "Bu hissi bilirim, Celine. Ben de burada biraz kaybolmuş durumdayım."

"Celine!" Rhett garajdaki açık ofis kapısından seslendi. Ronan'a kızgınlıkla bakıp, "Masaüstüne koydum. Gel de bak."

"Geliyorum," diye karşılık verdim, uzaklaşmaya pek hazır değildim. "Peki sen tam olarak kimsin?"

Yanıma geldiğinden beri kendinden emin gülümsemesi yüzünden hiç eksik olmamıştı ve ben bunu olağanüstü çekici bulmuştum. Ben çok yetenekli, kendine güvenen ve zeki erkeklerin arasında doğdum ve büyüdüm. Babamdan erkek kardeşlerime, amcalarıma ve kuzenlerime kadar hepsinde, dünyaya zeki ve havalı olduklarını kanıtlamaya ihtiyaç duymadıklarını söyleyen o içsel erkeksi faktör var gibiydi; bu basit bir gerçektir. İçine kapanık, utangaç ağabeyim Joaquin bile üstün havası altında zayıf bir adamı soldurabilirdi.

Muhtemelen flört hayatımın bu kadar berbat olmasının nedeni de buydu. Bunun bir kısmı benim hatamdı, geri kalanı ise hayatımdaki aşırı korumacı erkeklerden kaynaklanıyordu.

"Ronan Reed," dedi, bu kez bana tam adını söyleyerek. "Shane Reed benim amcam."

"Shane Amca senin amcan mı?"

İrkildi, gülümsemesi bir kez olsun kayboldu, ifadesi . "Sen onun yeğeni değilsin." Sertçe yutkundu, belirgin adem elması sallanıyordu. "Öyle misin?"

Bir şekilde akraba olabileceğimize dair bariz hayal kırıklığına bir kahkaha attım. "Hayır. O kadar yakın bir aile dostumuz ki ona Shane Amca diyorum."

Avucunu göğsünün üzerine yaydı. "Şükürler olsun. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Daha sert güldüm, bu da yüz hatlarını tekrar yumuşattı. "Onunla kan bağım olsaydı bu kötü bir şey mi olurdu?" Alay ettim.

"Bu bir rezalet olur."

Samimiyeti beni sessiz ve düşünceli yaptı, bakışlarım tekrar gözlerine çekildi, o kadar derin mavi ki boğulan bir havuzda yakalandığımı hissettim. Ve bir sebepten dolayı, bu benim için sorun değildi.

"Peki"-boğazımı temizledim-"New Orleans'a taşınmanıza ne sebep oldu?"

"Pek çok şey," dedi belli belirsiz.

"Bu şeylerden herhangi biri yüzünün durumuyla ilgili mi?" "Evet," diye cevap verdi soğukkanlılıkla, hâlâ dikkatle beni izliyordu. "Ama değil. I burada yeni bir başlangıç yapmayı planlıyorum."

Bunu duymak hoşuma gittiği için başımı salladım. "Bu iyi bir şey." Yine de neden yeni bir başlangıca ihtiyacı olduğunu tam olarak bilmiyordum.

"Celine!" Rhett tekrar seslendi. "Gitsem iyi olacak."

"Bekle." Ben dönmek üzereyken bir adım öne çıktı. "Numaramı alabilir miyim?"

"Hayır, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." İçimden numaramı ona vermek gelse de aptal değildim, en azından artık değildim. Onu henüz numaramı verecek kadar iyi tanııyordum.

"Neden olmasın?" Gülümsemesi geri dönmüştü, bu da garipti çünkü

Onu geri çevirmenin tam ortasıdaydım. Daha doğrusu kaçınılmaz olanı erteliyordum.

"Seni tanımıyorum."

"Tabii ki biliyorsun. Daha yeni tanıştık."

"Biriyle tanışmak ve onu tanımak tamamen farklı iki şeydir."

Kabul etmiş gibi çenesini eğdi. "Sorun değil. Kovalamaca umurumda değil, Celine. Ama umarım seni yakalamama izin verirsin."

Kalbim bu görüntüyle hızlandı. Kollarımdan birini tabletimin üzerinden göğsüme doğru çaprazladığım yerden nazikçe kaldırıp elimi iki elinin arasına aldığımda hareketsiz kaldım.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diye mırıldandı usulca, samimi bir şekilde.

Ayrılırken elimi salları gibi tuttu ama aslında yaptığı şey elimi nazikçe kavrayıp bir elimin arkasında gezdirmek, diğer başparmağıyla da avucumun ortasını okşamaktı. Garip bir şekilde şehvetli bir duyguydu.

"Tekrar görüşünceye dek," dedi ve sonunda sanki bir şekilde yaralamış gibi göğsüme bastırdığım elimi bıraktı.

Tabii ki yapmamıştı. Hiç de değil, ama tüm bu karşılaşma beni biraz şaşırtmıştı.

"Tekrar karşılaşacağımızdan nasıl bu kadar eminsin?" diye sordum.

Ronan geri çekilirken sadece güldü. Dönüp birinci bölmede bir araba üzerinde çalışan Ty'in yanına gitmeden önce göz kırptı.

Sonunda bacaklarımı hareket ettirebildim ve ondan uzaklaşıp Rhett'in beklediği ofise doğru yürümeye zorladım.

"Tasarımınızın kapak plakası ve panel üzerinde nasıl görüneceği burada," dedi Rhett. "Müşteriye sunmadan önce kaburgalar ve çerçeve için daha küçük bir tasarımınız olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Rhett'in omzunun üzerinden monitördeki son tasarıma baktım. Bu tür bir iş, günlük işimden çok uzaktı, ama iyi bir ek gelir olmasının yanı sıra eğlenceliydi de.

"Elbette, Cuma gününe kadar size ulaştırabilirim."

Rhett, Body Shop'ta çalışan ve burayı işleten Blood Moon sürüsünden biriydi. Bana da hayatımdaki diğer tüm erkeklere davrandığı gibi davranıyordu - aşırı korumacı içgüdülerle. Bu yüzden "Ronan'a fazla yaklaşmasan iyi olur" dediğinde şaşırmadım.

"Nedenmiş o?"

"Başı çok belaya girdi. Her zaman onu bulma eğilimindedir."

Bunu zaten biliyordum. Onu gördüğüm anda büyüm bana bunu söylemişti. Ne yazık ki, her zaman kırılmış olana çekildim, eğer yapabilirsem bir şeyleri düzeltmek istedim. Onu düzeltilecek biri olarak gördüğümünden değil, sadece empatik kalbimin ona ulaşmasını, onu tanımak, ona yardım etmek istemesini engelleyemedim.

"Yeni bir başlangıç yapmak istediğinden bahsetti."

Rhett başını salladı ve yağ bulaşmış elini kumral saçlarında gezdirdi. "Doğru, doğru. Sadece bunu istemezdim - yani, babanın ikinizin arkadaşlık etmesinden memnun olacağını sanmıyorum."

Bu beni güldürdü. "Bu konuda yüzde yüz haklısın." Ama babamın gözünde benim için yeterince iyi kimse yoktu. Çıkacağım erkekleri babamın ne istediğine göre seçemezdim.

Ona kalsa, sadece "evet, efendim" ve "hayır, efendim" diyen ve sekse sadece evlilikten sonra inanan ve belki o zaman bile inanmayan müstakbel vaizlerle çıkardım.

"Güzel," dedi Rhett, Ronan'la konuşmamayı kabul ettiğimi varsayarak rahat bir nefes alarak. "O zaman Cuma günü senden haber alırım. Yeni tasarımları Google klasörümüz aracılığıyla gönderebilirsin."

Başka bir deyişle, dükkana gelip Shane'in yaramaz yeğeniyle karşılaşmanıza gerek yok.

"Elbette. Teşekkürler, Rhett."

Bu tasarımla doğru yolda olup olmadığımıdan emin değildim, bu yüzden bugün uğradım. İlginçtir, dükkâna nadiren gelirdim ama nedense bir uğrayıp Rhett ile bu tasarımın üzerinden bizzat geçmem gerektiğine karar vermiştim.

Cadı büyülerimize rehberlik eden Tanrıça'nın çöpçatanlık yapıyor olabileceği düşüncesiyle gülümseyerek ofisinden çıkıp garaja doğru ilerledim. Kalçalarımı normalden biraz daha fazla salladıysam suçlanamazdım. Kaputun üzerine eğilmiş, ellerini arabanın çerçevesine dayamış, hipnotik mavi gözlerini sadece bana dikmiş olan kurt beni çoktan büyüğü altına almıştı.

Umarım yakında beni kovalamayı planlıyordur.

BÖLÜM 3

~GELINE~

"GEÇİP GEÇMEDİĞİNİ NE ZAMAN ÖĞRENECEKSİN?" BEN SORDUM.

Üniversitedeki oda arkadaşım Lauren kısa süre önce baro sınavına girmişti. Şu anda LSU Hukuk'tan yeni mezun olduğu Baton Rouge'da yaşıyordu ve sınavın nasıl geçtiğini öğrenmek için beni aramıştı. Mümkün olduğunca sık görüntülü sohbet etmeye çalıştık.

"Bir ila üç ay." Beni her zaman gülümseten o kadınsı olmayan şekilde homurdandı. Eski New Orleans parasından gelen biri için tam tersi davranıyordu. Bazen onun laissez-faire, çoğu zaman kaba tavrının kendisini yetiştirilme tarzından ayırmaya çalışmasının kendi yolu olup olmadığını merak ederdim.

"Sanki bu lanet şey için aylarca çalışmak yeterince işkence değilmiş gibi," diye ekledi banyo aynasında göz kalemi sürerken, "şimdi de sonuçlar için aylarca beklemek zorundayız. Bu çok saçma. Ama tahmin edin ne oldu?" O muzip tavrıyla bana sırtıtmak için durakladı.

"Ne?" Yatağımda uzanmış, kedim Petunia'yı ve diğer elimle telefonu tutuyordum.

"Eve geri taşınıyorum!"

"*Nihayet*," diye heyecanla haykırdım ve doğruldum.

O bulaşıcı kahkahalarından birini attı. "Mutlu olursun sanmıştım." "Ne zaman? Yeni bir yer buldun mu?"

"Gelecek hafta ve henüz yeni bir yer yok." Dudağını hoşnutsuzlukla kıvırdı, şimdi de rimel sürüyordu. "Şimdilik babamla yaşayacağım."

"Eminim bu onu mutlu edecektir."

"Evet, ama onun dönen kadın kapısına tanık olmak istemiyorum." "Baban on bin metre karelik bir evde yaşıyor. Eminim sen onu ve bayan arkadaşlarını görmekten kaçınabilir."

"Sadece dokuz bin," diye küstahça karşılık verdi. "Ama sonuçları alırmaz iyi bir hukuk firmasında işe başlamak planlıyorum."

"Yapacaksın. Sen kendi başarını ortaya koymanın poster çocuğu gibisin."

"İşe yarıyor." Maskarasının üstünü sıkıca kapattı. "Ve ben bir cadı bile değilim."

"Olmalıydın."

Çoğu insan doğaüstü varlıkların varlığından haberdar olmasa da, dünyamıza girmesine izin verdiklerimiz her zaman vardı. Vampir toksininden kafayı bulmak için vampir inlerine kan taşıyıcı olarak giden insanları saymazsak, bizi bilen ama sırlarımızı saklayan gerçek insan arkadaşlar ve hatta aileler vardı. Çoğu insan, aramızda yaşayan doğaüstü varlıklar hakkında konuşmaya başladıklarında zaten deli olduklarını düşünürdü.

Lauren yüzünü tamamen bana döndü ve ellerini şehvetli kalçalarının üzerine koydu. "Tüm bunlara sahipken sihre gerek yok." En şirin mavi tulumunun içindeki muhteşem vücudunu işaret etti.

"Ateşli bir randevun mu var?"

"Hayır. Sadece çalışma grubumla bir şeyler içiyoruz. Gerçi bir süredir bana göz koyan bir çocuk var. Sanırım bu gece onun şanslı gecesidir. Peki ya sen? Hayatında yeni bir erkek var mı?"

Yüzüme yayılan gülümsemeyi bastıramadım. "Şey, aslında . . ."

"Tanrım, Celine. Şimdi söyle bana!"

"Külotunu çıkarma." Güldüm ve telefonu açtım. "Onun adı Ronan Reed. O bir kurt adam."

"Kapa çeneni. Kulağa şimdiden lezzetli geliyor. Başka ne var?"

"O son derece ..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak durakladım.

"Ateşli mi?"

"Evet." Güldüm.

"Sweeeet. Biraz daha anlat lütfen."

"O"-Elimi havaya kaldırdım, başımdan biraz daha yükseğe
-"Şu boylarda, sarı saçlı, mavi gözlü ve hayatımda gördüğüm en seksi sese sahip."

duydum. Ve olağanüstü çekici biri. Morarmış yüzüyle bile." "Dayak mı yemiş?"

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Biriyle kavga etmişti ama nedenini öğrenemedim. Yeni bir başlangıç yapmak için buraya taşındığını söyledi."

Lauren kaşlarını çattı, şimdi benimle birlikte dairesine doğru yürüyordu. "Babanın onaylayacağı türden bir adam gibi görünmüyor."

Bir kahkaha attım. "Babam bunu onaylamazdı." "Harika.

Şimdi ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Telefonumla aşağıya doğru yürümeye başladım, canım bir şeyler atıştırmak istiyordu. "Hayır." "İsyanını yüzde yüz alkışlıyorum, ama bu bir hala evde yaşamak biraz zor."

Annemle babam birlikte parka gitmişlerdi. Yoksa evin duvarları arasında Ronan'dan bahsetmezdim bile. Babamın süpersonik işitme yeteneği vardı. Gerçekten. Ama annem ve babam öğleden sonraları güneş alçaldıktan sonra yürüyüşe çıkarlardı. Yaz mevsimi azalıyordu ama yılın bu zamanında sıcaklık endeksi hâlâ dayanılmazdı.

"Bilmiyor muyum?" dedim aşağı inerken. "Taşınmak için yeterli paraya sahip olmaya çok yakınım ama henüz değil."

Ailem bana kendi dairemi kiralamam için para vermeyi teklif etti, ancak iki yıl önce danışmanlık pratiğimi geliştirip ev için para biriktirirken mezun olduktan sonra eve geri taşınmışım. Paramı kiraya yatırarak boşa harcamak istemiyordum. Aileme ve muayenehaneme yakın yaşamak istediğim Aşağı Bahçe Bölgesi'nde kiralar yeterince yüksekti. Babam bana peşinat vermeyi teklif etti ama parayı kendim biriktirmek benim için önemliydi. Kendi evimi satın aldığımda tam bağımsızlık istiyordum.

Gerçek şu ki, çok şımartıldım. Bazen zorlayıcı olmasa da son derece sevgi dolu bir ailede büyüdüğüm için şanslıydım. Kendi başıma satın aldığım kendime ait bir yer dışında hiçbir şey istemedim. Babam anlamadı ama annem anladı. Kardeşim Joaquin zaten Magazine Caddesi'nin birkaç blok aşağısındaki restoranı Silver Moon Café'nin üstünde kendi başına yaşıyordu.

Ailemizden borç almakta bir sakınca görmemişti ama kafeye yaptığı yatırım, paranın çoğunu geri ödeyebilecek kadar iyi bir kâr getirmişti. Hâlâ müşteri kazanmaya çalıştığım için benim gelirim mütevazıydı. Aileme ya da herhangi birine borçlanmak istemiyordum. Bu büyüklükte bir ailede, benim için en iyisinin ne olduğunu söyleyen bu kadar çok aşırı korumacı ve inatçı akraba varken bağımsızlığımı ortaya koymak yeterince zordu.

Neyse ki taşınmaya çok yaklaştım. Yıl sonuna kadar ciddi bir ev alışverişi yapmaya hazır olacağımı düşündüm.

"Seninle gurur duyuyorum. Alışılmışın dışına çıkıp kendine kötü bir çocuk bulmanın zamanı geldi."

Son kısmı ben mutfığa girerken söyledi. "Ne kötü çocuğu?" diye sordu kardeşim Diego kabaca.

"Kahretsin," diye mırıldandım, girişte durdum.

Diego, açık buzdolabının kapısında, üzerinde bir kot pantolon, çıplak ayakla durmuş, elinde bir kutu süt tutuyor ve elinin tersiyle süt bıyıklarını siliyordu; uzun siyah dalgalı saçları darmadağınaktı ve onu daha da bir rock yıldızı gibi gösteriyordu.

"Diego orada mı?" diye sordu Lauren. "Onunla konuşmama izin ver."

Diego'nun az önce duyduklarından dikkatini dağıtmak için telefonumu kardeşime doğru çevirdim.

"Kötü çocuklardan bahsetmişken," dedi Lauren, "seni iyi ve formda görmek güzel, Diego."

Ağabeyim utanmazca sırtıttı ve boştaki elini karın kaslarında gezdirdi. "Sana her zaman malların tadına bakabileceğini söyledim Lauren." Sonra bir kutu sütü buzdolabına geri koydu.

Telefonu tekrar kendime doğru çevirdim. "Onu cesaretlendirme. Egosu zaten fazlasıyla büyük."

Diego yanımdan geçerken durdu ve telefonu ona doğru çevirmek için bileğimden tuttu. "Büyük olan tek şey bu değil."

"Ew! İğrenç!" Telefonumu geri çektim ve onu ittim.

Arka kapıdan çıkıp yaşadığı apartman dairesine doğru yürürken gülüyordu. Eğer izin verirlerse Diegonun sonsuza kadar anne ve babasıyla yaşamak gibi bir sorunu yoktu. Grubuyla büyük işler yapmaya çalışırken bedava yemek, market alışverişi ve kirası vardı. Gerçekten iyiydiler ama şu ana kadar sadece New Orleans çevresinde küçük konserler veriyorlardı.

"Bunun için teşekkür ederim," dedim Lauren'a. Hiç birlikte olmamış olsalar da, şükürler olsun, utanmadan flört ediyorlardı. Ama şu anda ne yaptığını çok iyi biliyordum. Lauren benim ölüm kalım meselesi olan kız arkadaşımdı ve beni her zaman zor durumdan kurtarırdı. Konu çıktığım erkeklere geldiğinde Diego'nun babam gibi davrandığının, burnunu ait olmadığı yerlere soktuğunun farkındaydı.

"Yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım. Tamam, gitmem gerek yoksa geç kalacağım. Ama haftaya görüşürüz."

"Bu gece iyi eğlenceler, şehre döndüğünde bana mesaj at."

Telefon görüşmesini sonlandırdım ve dolabı açarak tortilla cipslerini buldum, ardından da buzdolabından salsa sosu aldım. Endişeli olduğumda gevrek atıştırma lıkların bir şekilde yardımcı olduğunu fark ettim.

Arka kapı tekrar açılıp kapandı ve diğer kardeşim Joaquin elinde kapalı bir tabakla içeri girdi. Diego, Joaquin ve ben üçüz olsak da, onlarla tamamen farklı iki ilişkim vardı. Diego daha çok koruyucu bir kardeşken, Joaquin daha çok arkadaşım dı. Her zaman çok yakın olmuştuk. Bu yüzden bazı endişeli hislerimi hemen şaşırmadım.

"Hey. Sorun ne?"

"Neden bir sorun olsun ki?" Beni her zaman çok iyi okuyabildiğini bilmeme rağmen sordum.

Gözlerini devirdi ve folyo kaplı tabağı mutfak tezgahının üzerine koydu. Bize sık sık kafeden yemek artıkları getirirdi. Sonra şarap ve likörlerin bulunduğu tezgâha doğru yürüdü. "Bu bir şarap sohbeti mi yoksa burbon sohbeti mi?"

İçimi çekerek, "Sana söylemek isteyip istemediğimi bilmiyorum," dedim. Sorgulayan bir bakışla Dao şişesini kaldırdı.

Tek söylediğim "Evet," oldu.

O iki kadehi açıp doldururken ben bekledim. Siyah pantolonunu ve beyaz düğmeli bluzunu giymişti, kafede her gün şef önlüğünün altına giydiğı üniformasıydı bu. Koyu kumral saçları önden çok fazla sarmaya başlamıştı.

"Saçını kestirmen gerek," diye gözlemledim otururken.

Buna cevap verme zahmetine girmedi ve her zamanki gibi şahdamarına saldırdı. "Kim o?"

"Bir erkek hakkında olduğunu nereden biliyorsun?"

Şarabından bir yudum aldı ve cevap vermedi. Bir büyücü olarak Enforcer unvanının yanı sıra psişik yetenekleri de miras alıp almadığını merak ediyordum. Hem büyücü hem de kurt adam dı ve muhtemelen tanıdığım en zeki, en sezgisel adam dı.

"Evet, biriyle tanıştım ve babamın ondan hoşlanmayacağından oldukça eminim." "Neden hoşlanmasın?"

"Esas olarak babamın çıkmamı istediğı türden bir erkek kalıbına uymadığı için."

"Yani o bir hadım değil mi?"

Neredeyse şarabım boğazıma kaçıyordu. "Aynen öyle. O bir hadım değil. Daha çok erkeksi bir erkek. Anladığımı kadarıyla."

Gülümsedi. "bir kurt adam, değil mi?"

"Nereden biliyorsun?"

"Yüzünün şu anki ışıltısı yüzünden."

Avuç içlerimi yanaklarıma bastırdım, sanki oradaki kızarıklığı hissedebilmişim gibi. "Bu neden onun bir kurt adam olduğu anlamına gelsin ki?"

Bir omzunu silkti. "Sadece bir önsezi. Hayatında en çok sevdiğin erkeklerin de kurtadam olduğunu görünce sonunda biriyle çıkmaya karar vereceğini düşünmüştüm."

O haklıydı. Mantıklı geliyordu ama yine de hiç biriyle çıkmamıştım. "Bence bu senin için iyi olabilir," diye ekledi.

"Gerçekten mi?" Bunu söylediğini duyduğumda şaşırmıştım.

"Celine." Sonra derin bir iç çekti. "Kalbinin sesini dinlemelisin. Ve yanlış adamları, çıkman gerektiğini *düşündüğün* kişilere uydurmaya çalışmayı bırak. Kimlerin güvenli olduğunu *düşünüyorsun*."

Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. Her zaman çok *güvenli* erkekleri seçerdim, çok korkutucu ya da baskın olabilecek ya da bana geçmişimdeki birini hatırlatabilecek erkekleri değil. Bu yüzden şimdiye kadarki flört hayatımda çok şanssızdım.

"Onunla ne zaman tanışacağım?" diye sordu.

"Bunun için hazır değilim. Daha çıkmıyoruz bile. Daha yeni tanıştık ama ben"- şarap kadehimin sapını parmaklarımla arasında döndürdüm- "Onunla çıkmak istiyorum. Hem de çok."

"Bu da bir başlangıç. Onu bir daha ne zaman göreceksin?"

"Emin değilim. İstediginde numaramı vermedim." "Neden vermedin?"

"İstedim ama bu bana biraz çılgınca geldi. Onu gerçekten tanımıyordum ve

...

." Derin bir nefes verdim. "Yapmam gerektiğinden tam olarak emin değildim."

Eski endişelerim çirkin yüzünü göstererek bana çok kolay güvenmemem gerektiğini hatırlattı. Bir keresinde birine güvenmişim ve neredeyse zarar görüyordum. Tanrıça'ya şükürler olsun ki Violet Teyze olacakları önceden görmüştü.

Bir elini uzattı ve masanın üzerindeki kolumu sıktı. "Anlıyorum. Ama her erkek onun gibi değil. Kendine güvenmelisin."

"Keşke son seferinde bunu hissedebilseydim," dedim usulca.

"Gençtiniz ve büyüünüzü hala geliştiriyordunuz."

Joaquin hayatımın lise dönemindeki o kısmı hakkında konuşmaktan ya da düşünmekten hoşlanmadığımı biliyordu. Her şeyi geride bırakmayı öğrendikten sonra bile kaygımı tetiklemeye yetiyordu. Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve açık, mavi bir gökyüzü, rüzgârda hışırdayan yapraklar, yüzümde serin bir esinti hayal ettim. Annemin numarası her zaman işe yarardı. Gözlerimi açtım ve tekrar sakinleştiğimi hissettim.

"Bana şunu söyle," dedi. "Aurası pozitif mi? İyi bir enerji mi?"

"Evet."

"Onunla yalnız kalmaktan korkar mıydınız?"

"Hayır." Aslında onunla yalnız kalma fikrini içtenlikle seviyordum.

"Güzel. Şimdi kadehinizi kaldırın."

Ben kaldırdım, o da bardağını benimkiyle tokuşturdu.

"Kız kardeşimin ateşli, erkeksi bir kurt adamla çıkmasının şerefine.

Umarım kader yakında bana da bir tane gönderir."

Güldüm. "Bir kurt adamla mı çıkarsın?"

"Neden çıkmayayım ki?"

"Senin zevkine göre biraz, ne bileyim, vahşi görünüyorlar."

"Oh, tatlı kardeşim, sen benim zevkimi bilemezsin."

"Bu doğru olabilir. Görünüşe göre, yakın zamana kadar kendiminkini bile bilmiyordum."

Kıkırdadı. "Samara bunu duyana kadar bekle."

Kuzenim Samara benim en iyi arkadaşımdı. Gülümseyerek, "Evet, sanırım bu haber hoşuna gidecek. Ama babama ya da Diego'ya söyleme. Henüz o saçmalıklara hazır değilim."

"Sırrınız benimle güvende." Ayağa kalktı ve tezgâha doğru yürüdü. "Şimdi biraz karidesli ve sosisli makarnama ne dersiniz? Bence şarapla cips ve salsadan daha iyi gider."

Sonunda rahatlamış bir şekilde yemeğe oturduk, bu arada ben Ronan Reed ile tekrar buluşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

BÖLÜM 4

~RONAN~

"BU SOKAK DÖVÜŞÜ DEĞİL. YUMRUKLARINDAN DAHA FAZLASINI KULLANABİLİRSİN." I

ayağa kalktı ve ikisi de izlerken Bowie'nin karşısına geçip Zack'in yerini aldı. "Bacaklarınızı kullanmayı unutmayın."

Bowie'yi hızla yere indirerek bir süpürme hareketi gösterdim, ardından göğsüne bir diz koydum ve yumruğumu kaldırdım, hepsi yaklaşık üç saniye içinde oldu.

"Daaaamn," diye güldü Zack.

Bowie'nin gözleri parlak yeşil parlıyordu, kurdu ortaya çıkmıştı. Bunu ringde görmeye alışkındım. Ayağa kalktım ve ona yardım etmek için elimi uzattım. O da tuttu.

Hem Zack hem de Bowie ekibime katılmayı kabul ettikleri için minnettardım ama ikisinin de resmi dövüş deneyimi yoktu. Ara sıra bar dövüşü yapıyorlardı, evet, ama kafes dövüşü yapmamışlardı, ki bu çok daha karmaşık bir işti.

"Neden sadece vardiyaya geçip sonra da gerçekten işimize bakmıyoruz?" Bowie bir eliyle kırpılmış siyah saçlarını taradı.

Daha kaslı yapılıydı, bu da onu daha sert ama daha yavaş yapıyordu.

Alışılmadık ismini merak etmiştim. Çoğunlukla Fransızca konuşan Creole büyükannesinin ona *yakışıklı adam* anlamına gelen küçük "beau" dediğini söyledi. O da kendisine boey demeye başlamış ve sonunda herkes onu böyle çağırır olmuş. Gerçek adı Marcelle'miş.

"Eğer biri şekil değiştirirse, bu cinayete dönüşür," diye basitçe açıkladım. "Kurt adam formu yasaktır. İstersen pençelerini kullanabilirsin ama hepsi bu. Eğer şekil değiştirirseniz, otomatik olarak maçı kaybedersiniz ve dövüş biter."

"Seninle ringe çıkan oldu mu hiç?" diye sordu Zack, görünüşe göre boya kulübesinin arkasında unutulmuş olan eski, içi boşaltılmış mustang'e yaslanarak.

Zack en iyi arkadaşı Bowie'den daha zayıf yapıydı. Açık kahverengi saçlarını biraz uzun ve dağınık tutuyordu. Her zaman gülümsüyor gibiydi, ama öyle bir gülümseme ki, gülümsemese bile bir şeylerin peşindeymiş gibi görünüyordu.

"Evet." Sırıttım. "Rakibimi kızdırma konusunda oldukça iyiyimdir." Bowie kıkırdadı. "Eminim öyledir."

"Bir adam vardı, New York'luydu. En iyilerin en iyisi olarak kabul ediliyordu. Austin'deki rakip takımım beni alt etmek için onu getirdi."

Zack ve Bowie sırttı, sonra Zack, "Ama yapmadı," dedi.

"Olmaz dostum. Bu adam kendini dağın kralı sanıyordu. Neredeyse bir dağ kadar büyüktü. Senin gibi yapıydı Bowie. Ama kibirliydi. Ringde etrafında dans ederdim, bir yumruk ya da tekme atardım, sonra çember çizerdim." Güldüm. "Büyüktü ama yavaştı, bu yüzden onunla alay etmeye başladım. Boş boş konuşuyordum. New Yorkluların nasıl hızlı olduğunu düşündüğümü, oysa onun çok yavaş olduğunu söyledim. Bunun gibi şeyler."

Zack ve Bowie güldüler.

"O şerefsizin tüylerinin çıkması ve on beş ayak boyundaki canavara dönüşmesi uzun sürmedi."

"Lanet olsun." Zack Bowie'yi itti. "Sesi sana benziyor."

"Ne oldu?" diye sordu Bowie, endişeli görünüyordu. "Yer değiştirdiğinde seni öldürmesini nasıl ?"

"Her müsabakada bir gergedanı yere serecek sakinleştiriciler taşıyan idareciler var."

"Onu sakinleştirmişler mi?" Zack'in anlamlı gözleri şaşkınlıkla genişledi.

"Ah, evet. Ve herkes kuralları bilir. Tamamen değişirsen dardedim. Ve bu bok sizi hızlı ve sert bir şekilde yere serer. Bir ya da iki gün boyunca uyanamazsınız ve çok kötü bir baş ağrınız olur. En azından bana öyle söylediler."

"Yani ringde hiç vites değiştirmedin mi?" Bowie sordu.

"Hayır." Başımı salladım, içim daraldı. "Hiç ihtiyacım olmadı. Herkesi yenebilirim." Bu bir övünme değildi. Doğruydı. "Ve size de aynısını yapmayı öğreteceğim."

Bowie ayağa kalktı, tekrar gitmeye hazırdı. "Pekala, hadi başlayalım."

Sonraki iki saati onlara farklı manevralar, farklı kombinasyonlar göstererek geçirdim -tekme ve kaçma, sonra rakipleri dönerken yumruk atma, çift yumruk atma, sonra bacakla süpürerek sırt üstü yatırma, kafese sıkıştırma ve yumruk atma. Sabahın ortasında hepimiz terlemiştik.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedim onlara, nefes nefese bu sabah yaptığım Sıvı IV şişelerinden birini alıp yudumlarırken.

Diğer ikisini Mustang'in kaputundan aldım ve çocuklara attım. Bir dakika boyunca sessizce içtik, nefesimizi tuttuk.

Pazar günüydü, bu yüzden dükkân müşterilere kapalıydı ama bu yapılacak iş olmadığı anlamına gelmiyordu. Zack ve Bowie'ye erken gelmelerini söylemiştim, böylece onlara bazı hareketler gösterebilecek ve kurt kafesi dövüşüyle gerçekten ilgilenip ilgilenmediklerini görebilecektim. Ty dün bizi tanıştırdıktan sonra, Austin'deki yeraltı kafes dövüşü hakkında kulaklarını çınlatmışım ve oltaya takılmışlardı.

Teksas'ta yasadışı olsa da Louisiana'da değildi. Bölgelere göre kendi ligleri vardı. Bunun adı NOWFC-New Orleans Kurt Dövüşü Şampiyonası. Bu, yerel İnfazcı'nın bizi kapatmasından endişe etmeden burada yasal bir kariyer yapabileceğim anlamına geliyordu. Shane Amca'yla buraya uzun zaman önce taşınmalıydım.

Instagram'da bulduğum Baron adlı adamdan hâlâ haber bekliyordum. Kendisinin ve takımının (Demir Pençeler, aptalca bir isim) gerçek dövüşlerde, bazılarının spor salonunda antrenman yaparken ve birçoğunun New Orleans silüetinin ortasında uluyan bir kurt başıyla dev bir altın tokası olan şampiyonluk kemerini tutarken çekilmiş düzinelerce fotoğrafı vardı.

Baron denen adam neredeyse her fotoğrafın merkezindeydi, bu yüzden buradaki şampiyon takımı onun yönettiğinden emindim. Takımımı nereye kaydettireceğimi ve bir sonraki dövüşün ne zaman olacağını biliyordu. NOWFC web sitesi geçici olarak kapalıydı. Ondan haber alana kadar yapacak çok şey vardı. Bu ikisini eğitmek, en az bir takım arkadaşı daha bulmak ve o delicesine güzel cadı Celine ile daha fazla zaman geçirmek. Tanrım. *Lanet olsun.* Onunla ilgili hayaller kurmayı bırakmalı ve bir sonraki hamlemi yapmalıydım. Ne kadar agresif olmam gerektiğinden hâlâ emin değildim. Çok nazik ve yumuşak görünüyordu ve kapıp içgüdülerim dinlemem gerekenler değildi. Bunu düşünürken bile, derin, alçak bir hırıltı karnımda guruldadı.

Bu da neydi böyle? Annem öldüğünden beri kurdumun sesini bir kez bile duymamıştım.

"Kurdunu bu kadar kızdıran ne?" diye sordu Zack, terli alnını koluyla silerek.

Bunun gerçekten ne kadar tuhaf olduğunu bilmediklerini fark ederek kıkırdadım. Kurdum hayatım boyunca var olmamıştı. Ve şimdi, son derece çekici bir cadının dikkatini çektikten sonra uyanıyor.

"Geçen gün tanıştığım kızı düşünüyordum."

"Öyle mi?" diye sordu Bowie, ilk kez gülümseyerek. "Onunla nerede tanıştın? Uzun süredir burada değilsin."

"Garajda."

"Hayatta olmaz. Bu sadece benim şansım," diye yakındı Zack. "Ben yokken seksi bir hatun bisikletle geliyor."

"Hayır, o bir müşteri değildi," diye açıkladım, son sıvı serumumu içerken.

İkisi de donup kaldılar, sonra Bowie "Bu kız tam olarak kimdi?" diye sordu.

"Adı Celine Cruz."

Bir saniyelik bir duraklama oldu, sonra Zack ve Bowie histerik kahkahalar atmaya başladılar, Zack iki büklüm oldu ve öksürerek suyunu çıkardı. Sanırım gülmekten kendini yaraladı.

"Ne oluyor lan?" diye sordum. "Bu kadar komik olan ne?"

"Dostum," dedi Zack kahkahalar arasında, "sakın bana Celine Cruz'la bir şansın olduğunu düşündüğünü söyleme."

"Eğer taşaklarınızın vücudunuza bağlı olmasını tercih ediyorsanız," diye ekledi Bowie, bir şeytan gibi sırtarak, "onu unutmanızı şiddetle tavsiye ederim."

Onu unutmak mı? Lanet olası aklını kaçırmış. Tanıştığımızdan beri onu düşünmeyi bırakmamıştım.

"Evet, evet. Ty beni çoktan uyardı. Koruyucu baba ." "Ve kardeşler ve amcalar," dedi Bowie.

"Ve bu dükkânda çalışan her kurt." Zack başını salladı. "Anlıyorum. Kız çok seksi ama hiçbir kız bu kadar zahmete değmez."

Tüm vücudum bir kavgadan hemen önce olduğu gibi kilitlendi, kurdum bir uyarıda bulundu. Zack'in ona ateşli demekten bahsetmesi bile onu harekete geçirmişti. Kurdumun varlığını hissetmek garip ve yeni bir duyuydu.

"Vay, vay." Zack sırtarak ellerini kaldırdı. "Nasıl olduğunu anlıyorum. Sadece dikkatli ol, dostum. Ciddiyim."

Bowie başını salladı. "Eğer o idam mangasıyla yüzleşirsen, tanıdığım en cesur orospu çocuğu olabilirsin."

"Ronan!" Shane Amca boya garajının açık arka kapısında durmuş, her zamanki gibi asık suratlı görünüyordu. Bana el salladı.

Ben uzaklaşırken Zack, "O adamdan takımımızı kaydettirmekle ilgili bir şey duyarsan bize haber ver," dedi.

"Elbette."

Shane Amca ben ona ulaşmadan dönüp gitti, ben de tabii ki peşinden gittim. Ofisine girene kadar ana garajdan geçmeye devam etti. Sonra kapıyı arkamdan kapattı. Ofiste küçük bir bilgisayar masası ve müşterilerle oturup tasarımları ve fiyat tekliflerini gözden geçirdiği bir masa vardı.

Masanın başına oturdu ve ellerini kavuşturdu -bu iyiye işaret değildi- ben de yanına oturdum. Bunun neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki Celine? Eğer bana da diğerleri gibi bir uyarı konuşması daha yapacaksa, kalkıp buradan yürüyüp gidecektim.

Ama masaya kaşlarını çatarak bakarken başparmaklarını oynatması bana bunun başka bir şey olduğunu söyledi. Endişeli ve gergindi, kızgın değil.

Sonunda boğazını temizledi ve "Sarah bana hâlâ hiç yer değiştirmedini söyledi," dedi. Durakladı. "Annenden beri."

Tabii ki Sarah Teyze ona söyleyecekti. "Hayır. Hiç söylemedim." "Sanırım bu konuda bir şeyler yapmamızın zamanı geldi."

Neredeyse gülecektim. "Ne gibi? Hiç geri gelmedi. Annem öldüğünden beri." Bu bir yalandı, çünkü Celine Cruz'la göz göze geldiğim anda başını kaldırıp havayı koklamıştı.

"Birini görmeni istiyorum." Ciddi olduğunu gösteren o korkunç amca bakışını üzerime dikti.

"Psikiyatriste gitmemi istediğini mi söylüyorsun?"

"Beni dinle." Sanki kaçacakmışım gibi avucunu kaldırdı. Kaçıyordum. "O bir doğaüstü terapisti, bir cadı, ama bunu destekleyecek tıbbi dereceleri var."

"Buna inanamıyorum. Ve bu psikiyatristin hayatım boyunca görünmez olan kurdumu nihayet ortaya çıkarabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Sanırım annene olanlar hakkında biriyle konuşman gerekiyor," dedi nazikçe.

"Benim hatam olmadığını biliyorum," diye terslendim, pişmanlık ve utanç hâlâ gömduğüm yerde dursa da. "Elimi tutup bana bunu söyleyecek lanet bir terapist ihtiyacım yok."

Öfkeme daha fazla saldırganlıkla karşılık vermedi, ki beklediğim de buydu. Aksine, daha sakın göründü ve benim gibi daha nazik konuştu.

kudurmak üzere olan kızgın bir hayvandı.

"Oğlum, bunu benim için yap. Onu üç kez gör ve eğer buna değmeyeceğini ya da yardımcı olmayacağını düşünürsen, bu konuda başka bir şey söylemeyeceğim. Yemin ederim."

Bakışlarını üzerimde tuttum, çenemi kapattım ve amcamın bir terapist ihtiyacım olduğunu düşünmesi karşısında kendimi kaybetmemeye çalıştım. Sanki zihinsel ya da duygusal olarak hasar görmüşüm gibi.

"Biliyorsun, benim dövüşmemin bunlarla hiçbir ilgisi yok," dedim ona. "Ben sadece kafeste gerçekten çok iyiyim. Ve bir şeyde en iyi olmak hoşuma gidiyor." Dövüşte.

Çenesini eğdi. "Anladım." Sonra krem rengi bir kartviziti masanın üzerinden bana doğru kaydırıldı. "Yarın sabah için bir randevu ayarladım."

Bakışlarım kucağımdaki ellerime kaydı ve yumruk şeklinde sıkılmış olduklarını fark ettim. Böyle bir şeyi beklemeliydim. Amcam Shane tam bir iş bitiriciydi. Tatillerde Sarah Teyze'ye her gittiğimde beni bir kenara çeker, sorumluluk, büyümek ve daha iyi yapmam gerektiğini düşündüğü her şey hakkında erkek erkeğe sohbet ederdi.

"Ya hayır dersem?"

Kaşları kalktı. Bana yaşayacak başka bir yer bulmamı söylemesini bekledim ama onun yerine, "Bu senin seçimin. Eğer reddedersen, randevuyu iptal ederim. Ama gitmeni istiyorum." Durakladı. "Denemeni istiyorum."

Kıpırdamadan durdum, öfkem ve hayal kırıklığım içinde kıvranıyordum.

Kurdumun ortaya çıkmasını istemediğimden değil. Doğanın bir ucubesi olduğumu uzun zaman önce fark etmiştim. Doğaüstü doğamın. Güçlü ve hızlıydım ama kurdumun uyanıp hayatıma geri dönmesi kadar değil.

Gerçekten. Hoşlanıyor gibi görüldüğü güzel bir kıza hırlamak için değil.

"Biliyor musun, biraz kontrolden çıkmış olmanın nasıl bir his olduğunu anlıyorum."

başladı.

Bu yeni bir şeydi. "Ne demek istiyorsun?"

"Her zaman kendimi toparlayamadım." Bir kahkaha attım.

"Ne zamandan beri?"

"New Orleans'a nasıl geldiğimi biliyor musun?"

Omuz silktilim. Teksas'tan ayrıldığında ben daha bebekmişim. Annem her zaman Shane Amca'nın gerçek evini NOLA'da bulduğunu söylerdi.

"Buraya bir kadını kaçırmaya geldim," dedi o kadar kesin bir ifadeyle ki hayal gördüğümü sandım.

"Yine mi geldin?"

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Bu doğru. Çok kızgındım, öfke doluydum. Austin'den New Orleans'a giden eski bir arkadaşım, dövmelerin mürekkebine büyü enjekte edebilen bu kadınla, bu cadıyla tanışmıştı. Doğaüstü varlıkların büyüleriyle bağlantı kurmalarına yardımcı olabilecek türden."

Başımı salladım. "Bunu duymuştum."

"Evet. Adı Violet Cruz. Diğer cadılara nasıl öğretti. Bu konuda oldukça ünlüdür."

"Violet Cruz mu?" Açıkladım, beynim onun soyadına takılmıştı.

"O artık benim de iyi bir arkadaşım. Kocasını Nico, bahsettiğim eski arkadaşımı. Burada yaşıyorlar."

"Celine Cruz'la akrabalar mı?" Bu bir tesadüf olamaz. "Celine'le tanıştın mı?" Kaşlarını çatı.

"Mm-hmm." Başka bir nutuk bekledim ama gelmedi.

"Violet ve Nico, Celine'in teyzesi ve amcası. Her neyse, cadılar bize hiç yüz vermediği için çok kızgındım."

"Çoğu hâlâ bilmiyor," diye araya girdim.

"Eski önyargıların ölmesi uzun zaman alır, evlat. Ama Savoie ailesi - bu Violet'in kızlık soyadı - bunu tersine çevirmek için çok şey yaptılar. Her neyse, aptalca bir hamle yaptım ve Violet'i kaçırdım, tek yolun bu olduğunu düşündüm. Kanlı Ay Sürüşü'ndeki pek çoğumuz kurtlarımız üzerinde daha fazla kontrol sahibi olmak istiyorduk, böylece kontrolsüz şiddete eğilimli olmayacaktık."

Bunu söylediğini duymak çok ilginçti çünkü ben hiçbir zaman buna eğilimli . Kurdum uykuda ve sessiz kaldığı için duygularım üzerinde her zaman tam bir kontrolüm vardı. Çoğunlukla asabi kurt adamlarla dövüştüğüm için ringde mükemmel bir müttefikti. Bir dövüşte buz gibi soğuk olmamla ün yapmışım. Hiç kimse beni öfkeliendiremezdi. Ve bundan nefret ederlerdi çünkü kurtlar bu noktada hata yaparlardı. Ve hata yaptıklarında onları hep yenerdim.

"Dur tahmin edeyim," dedim, "bir hataydı."

Kıkırdadı, bir eliyle benimkiyle aynı tonda olan sarı saçlarından daha koyu kahverengi, sık kırpılmış sakalını sildi. "Bir kurdun eşine bulaşılması gerektiğini çok çabuk öğrendim."

"Lanet olsun." Kendimi tutamadım ama kakhaha attım. "Bahse girerim seni öldürmek istemiştir."

"Neredeyse yapıyordu. Ama Violet kendi başının çaresine baktı. Onun telekinetik güçleri bir otobüsü sinek kovalar gibi bir binaya çarptırabilir."

Yine güldü, büyük olasılıkla benim şaşkın ifadem karşısında. "Her neyse, demek istediğim, içimde çok fazla öfke birikti ve kontrolü ele geçirmesine izin verdim. Bu yüzden bazı aptalca hatalar yaptım."

Mesele şu ki, öfke dolu değildim. Ama kalbimin derinliklerinde bir pişmanlık ve utanç kuyusu vardı.

İşaret parmağıyla masaya, önümde duran kartvizitin yanına vurdu. "Git onu gör. Sabah sekizde."

O ayağa kalkıp ofisin kapısını açarak yürürken, ben yaparım ya da yapmam demedim.

Garajdaki radyoda SYML'den "Fear of the Water" çalıyordu. Bir alet metal bir şeye çarparak tıngırdadı. Shane Amca durdu ve içeri girmeden önce döndü.

"Ya Ronan?"

Gitsem mi diye düşünerek bakışlarımı karttan ayırdım. "Hmm?" "Teksas senin evindi. Burası artık senin evin." Bana küçük bir Gülümseyin. "Ve burada olmana sevindim."

Sonra kapıyı arkasından kapattı ve ben öylece bakakaldım. Biraz şaşkın. Shane Amca duygusal bir tip değildi. Ben de öyle.

Sertçe yutkundum, duygular boğazımda düğümlendi. Annem öldüğünde büyükbabamın yanına taşınmışım ve onu çıldırtmışım, bu yüzden Sarah Teyze beni yanına almıştı. Nazik ve sabırlıydı ve bana tahammül edebildiği kadar tahammül etmişti. Ama hiçbir zaman kendimi ait hissetmedim. On iki yaşımdan beri ilk kez, belki de sonunda ait olduğum yeri bulduğumu düşündüm.

Bakışlarım hâlâ bana bakan ve lanet masadan kaldırılmayı bekleyen karta kaydı. İçimi çektim ve ayağa kalktım, kartı aldım ve çıkmadan önce arka cebime soktum.

BÖLÜM 5

~RONAN~

PSIKOLOĞUN OFISI İKİ KATLI BİR BINANIN EN ALT KATINDAYDI.

Aşağı Bahçe Bölgesi'ndeki Camp Sokağı'nda bir bina. New Orleans'taki bu mahalleyi daha önce ziyaret etmemiştim ama havalı bir havası vardı. Bana Austin'de kahve dükkanlarının, havalı restoranların ve köpek gezdirenlerin hakim olduğu bazı bölgeleri hatırlattı.

Ferforje demir kapıdan geçip birkaç basamak çıkarak süslü cam ön ulaştığımda yanlış yere geldiğimi düşündüm. Bir ofis binasından çok bir rezidansa benziyordu ama sol taraftaki fuayenin içindeki kapının yanındaki metal plakada *Dr. Ashlyn Theriot* yazıyordu ve isminin arkasında bir dizi harf vardı. Kapıyı açtığımda, yumuşak bir müzik çalan ve kokulu bir yağ püskürten difüzörlerden birinin bulunduğu rahat bir bekleme alanı buldum.

Masadaki genç, şık giyimli adam ayağa kalktı ve gülümsedi. "Günaydın. Siz Bay Reed olmalısınız."

"Öyleyim."

"Giriş formunuzu internetten aldık."

Giriş formu doldurmamıştım, bu yüzden Shane Amca benim için doldurmuş olmalı. Ne yazdığı belli değil. Muhtemelen *sorunlu ergen, bir yıl ıslahevinde kalmış, birçok kez tutuklanmış, ailesinin başına bela olmuş* gibi bir şey.

Resepsiyon görevlisi kibarca, "İçeri gelebilirsiniz," dedi.

Hâlâ fuayeye açılan kapının girişinde durduğumu ve kapı kolunu kaçacakmışım gibi tuttuğumu fark ettim. Bunu düşünüyordum.

"Dr. Theriot birazdan çıkacak. Oturabilirsiniz."

Ama ben bunu yapamadan, kahverengi saçları omuzlarına kadar inen, pantolon ve bluz giymiş orta yaşlı bir kadın başka bir kapıdan içeri girdi. "Bay Reed," diyerek beni sıcak bir şekilde karşıladı ve elini uzattı. "Teşekkür ederim."

Geldiğiniz için teşekkürler."

Elini tuttum ve sıktım, vücuduma sızan ve sinirlerimi yatıştıran tanıdık bir büyü ürpertisini fark ettim. Elini sıktığım son Aura cadısı üzerimde tamamen farklı bir etki yaratmış olsa da, büyü'nün benzer imzasını kesinlikle tanıdım.

"Sen bir Aura'sın," dedim aniden.

Daha geniş gülümsedi. "Öyleyim." Elini bıraktı. "Umarım sakıncası yoktur. Yeni gelenlerin kendilerini rahat hissetmelerini sağlamak benim için içgüdüselidir."

Açık avucunu işaret etti, cadı büyü'sünü kullandığını hissettiğimi biliyordu. "değil."

"Güzel. Bu taraftan lütfen." Beni, resepsiyon bölümüne benzer şekilde soğuk mavilerle dekore edilmiş, rahatlatıcı bir estetiğe sahip olan ofisine götürdü.

Bana pelüş yeşil aşk koltuğuna oturmamı işaret etti ve karşımdaki kadife kaplı kulüp sandalyesine oturdu.

"Beklediğim bu değildi," dedim ona.

"Ne bekliyordun ki?" diye sordu kolayca. "Ben beynini kurcalarken senin yaslanmak zorunda kalacağın sert, vinil bir kanepe mi?"

Kıkırdayarak, "Onun gibi bir şey" diye itiraf ettim.

"Müşterilerimizin beyinlerini yoklarken kendilerini olabildiğince rahat hissetmelerini sağlamaya çalışıyoruz."

Benimle alay ediyordu. Beni rahatlatmak için başka bir girişim. "Buraya gelmek istememiştin," diye itiraf ettim aniden.

Gülümsemesi sakın bir ifadeye dönüştü. "Amcan bana muhtemelen gelmek istemeyeceğini söyledi. Gelmeye karar vermene ne sebep oldu?"

"Bunu amcama borçluymuşum gibi hissediyorum."

Kanepeye daha da gömüldüm. "Ama bunu kendine borçlu değilsin?"

Çok iyiydi. Parmaklarımı kucağımda gevşekçe kenetledim. "Alınma ama. Ama benim için yapabileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Belki de yoktur," dedi kolayca. "Ama belki de vardır. Bunu konuşana kadar bilemeyiz."

Gözlerimi diktim ve başlamasını bekledim. Cevap veremeyeceğimi anladığımda, çünkü lanet olsun ki haklıydı, bacak bacak üstüne attı, ellerini kucağında bıraktı ve "Neden çoğu kurt adam için kolay bir konuyla başlamıyoruz?" dedi.

"Ateş et."

"Seni kızdıran şey nedir? Normalde bir kurdu uyandıracak bir şey."

Gülümseyerek, "Yok bir şey. Ben sinirlenmem."

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Sinirlenmiyor musun?"

"Hiç sinirlenmedim. Ben o tür bir kurt değilim."

"Anlıyorum. Peki ya diğer güçlü duygular? Korku ya da heyecan?"

"Hayır."

"Korku hissetmiyor musun? Herhangi bir türden? Hiç mi?"

Kazadan beri korktuğum bir zamanı hatırlamaya çalışarak geçmişini düşündüm. "Bir keresinde Sarah teyzemin oğullarından birine bakıcılık yapıyordum. Arka bahçedeki kaydırağın üstüne çıktım."

"Ne yaptın sen?"

"Onu aldım ve yaralanma olup olmadığını kontrol ettim. İyiydi." "Sen nasıl hissettin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Tam o anda, içinizden akıp giden o panik, o büyü hissini hissettiniz mi?"

Kurt adamların ayda bir kez dolunayda kurtlarını serbest bırakmak için yer değiştirdiği biliniyordu. Ancak bazen tehlike ya da korkuya, onu savunmaya çağırarak duygulara tepki olarak yer değiştirirlerdi.

"Bir an onun için korktum," dedim. "Kendi başına denemesine izin vermekle kendi muhakememde bir anlık hata yaptım. Hâlâ çok gençti."

"Kurdun yüzeye çıkmadı mı? Bazen kurt sevdiklerini korumak için ortaya çıkar."

Sadece başımı salladım.

"Peki ya aşırı sevinç ya da heyecan anları? Bu duygulara sahip olmalısınız."

"Oh evet. Bir dövüşü kazandığımda. Her zaman." "O zaman büyüünün bir anlamı yok mu?"

Bir kahkaha attım. "İnsanların bir kurt adamın büyüünden bahsetmesini hep ilginç bulmuştumdur. Bunun bir lanet olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Kurt adamların nasıl ortaya çıktığının tarihini bilip bilmediğimi soruyorsanız? Evet, biliyorum. İspanyol Engizisyonu sırasında, Griselda adında güçlü bir cadı, kendisini esir alan ve işkence eden İspanyol subay Ortega'yı lanetledi ve onun bir canavara dönüşerek sonsuza dek lanetlenmesini sağladı. Ve böylece yüzyıllar boyunca o subayın soyundan gelen her erkek, içindeki canavarca içgüdüleri temizlemek için ayda bir kez canavara dönüşmeye zorlandı."

"Aynen öyle. Bu yüzden kurdumla bağlantı kurup kurmamamın neden önemli olduğundan bile emin değilim. Uyansa da uyanmasa da. Ben şanslı biriyim, değil mi? Lanetten kurtuldum."

"Yani kurdunu hiç duymadığını ya da hissetmediğini mi söylüyorsun? Hiç dönüşmedin mi? Amcanız mahremiyetinize saygı göstermek için bana çok az ön bilgi verdi. Sadece kişisel geçmişinin temellerini biliyorum."

İçim daraldı. "Evet, birkaç kez yer değiştirdim ama sonra durdu."

"Ne zamandı o?"

"On iki yaşındayken."

"Kurdunun neden geri çekilmiş olabileceğini biliyor musun?"

Bana en iğrenç kâbusumu soran bu sakın ve soğukkanlı kadına baktım. Soğukkanlılıkla cevap verdim, "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Bakışlarımı tuttu, sonra nihayet başını salladı. "Kurt adam olmak bir lanet değil, değil mi? Tanrıça ya da Yaratıcı, bizim dünyamızın ötesinde her kime inanıyorsanız, kurtların sadece canavarlığı değil, yaratıcılık yeteneğini de miras aldıklarını gördü. Tanıdığım her kurt bir tür yaratıcı yeteneğe sahipti."

"Çok fazla kurt adamlarla tanıştın, değil mi?" Kaşlarımı kaldırdım, aynı anda hem meraklı hem de kuşkuluydum.

"Yaptım," dedi yine kolayca. "Ve sadece ofisimde değil," diye hızla ekledi. "Ben de biriyle evliyim."

"Bok yok mu?" Yüzümü buruşturdum.

"Kullandığım dil için özür dilerim." Güldü.

"Alınmadım. Ve evet, bok yok."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Bu psikiyatrist oldukça havalıydı. "Yani kurtlar hakkında biraz bilgim var."

"Sanırım biliyorsun."

"Peki ya şehvet?" diye sordu hemen. "Bu hiç kurdunu harekete geçirdi mi?"

Yine irkildim. Hızla kişiselleşmek konusunda hiçbir sorunu yoktu. Hayır demek için ağzımı açtım, çünkü gerçekten de kurdum hiçbir zaman bir kadın için başını kaldırmamıştı. Çok yakın zaman hariç.

"Evet ve hayır," diye cevap verdim sonunda, kaşlarımı çatarak. "Neden evet diyorsun?" "Çünkü birkaç gün önce bir kadının varlığı kurdumun hırlamasına neden oldu."

Dr. Theriot'un yüz ifadesi ilk kez sakin ve soğukkanlı olmaktan başka bir şeydi. Şaşırmıştı. "Gerçekten mi? Ne oldu?"

"Şehvet değildi ama. Tam olarak değil. Onunla ilgili, ayağa kalkıp dikkatini vermesini sağlayan bir şey vardı."

"Anlıyorum." Dikkatle baktı ama bir şey eklemedi. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Birçok anlama gelebileceği gibi çok basit bir anlama da gelebilir."

Sıkıntıyla homurdandım. "Bu tipik bir psiko-saçmalık, alınma. Bana ne demek istediğini açık bir dille anlatabilir misin?"

Hiç vakit kaybetmeden şöyle dedi: "Bu, ortam değişikliğinizin, tanımadığınız insanlarla dolu, yabancı ve tuhaf bir yere taşınmanızın kurdunuzu savunma durumuna geçirdiği anlamına gelebilir. Ve senin ona ihtiyacın olduğuna karar verdi. Ya da bu, geçmiş travmalarınızın o kadar keskin olmadığı bir yaşa ulaştığınız ve kurdunuzun nihayet ortaya çıkmak için kendini güvende hissettiği anlamına gelebilir, ancak durumun böyle olduğuna inanmıyorum. Ya da eşinle tanıştığın ve kurdunun onu ilk fark ettiği anlamına da gelebilir." Durakladı. "Hemen, aslında, tahmin edebiliyorum."

Ardından gelen sessizlik neredeyse boğucuydu. Kan vücudumda hararetle akıyor ve göğsüm zor nefeslerle inip kalkıyordu.

"Bu doğru olamaz," dedim aptalca.

"Neden olmasın?" diye sordu o sinir bozucu sakin sesiyle. "Onunla daha geçen hafta tanıştım."

Gülümsedi. "Bunun bir önemi yok. Bunu biliyorsun."

"Bunu biliyorum ama lanet psikiyatristim bana geçen hafta eşimle tanıştığımı söylememeli."

"Bunun bir olasılık olduğunu söyledim. Ve terapist ya da danışmanı tercih ederim, lütfen."

"Doğru. Özür dilerim."

Ayağa kalktım ve ellerimi kalçalarımaya dayayarak pencereye doğru yürüdüm. Kırmızı bir kardinal ön bahçedeki mersin ağacının bir dalından diğerine zıplıyordu. Başını ileri geri salladı, başka bir dala atlamadan önce bir anlığına bana bakar gibi yaptı.

"Hayır," dedim inançla. "Bu o. Haklısın. O benim eşim." "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Ona en ufak bir ilgi gösterdiğimden beri kaç kişinin beni Celine'den uzak durmam konusunda uyardığını hatırlayarak sııttım.

"Çünkü kader benimle oynamayı seviyor."

"Anlamıyorum."

Döndüm, kanepeye doğru yürüdüm ve yerime oturdum ama öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım, ellerimi kavuşturdum. "Geçmişte bir travma yaşadığımı nereden biliyorsun?" diye sordum. "Amcam mı söyledi?"

"Hayır. Auran." Parmağıyla vücudumun çevresini işaret etti. "Parlak renklerin arasında daha koyu bir iplik tabakası var. Bu süregelen bir travmaya işaret eder." Sonra gülümseyerek ekledi, "Yine de auranız oldukça parlak."

"Bunu geçenlerde

duydum." "Gerçekten mi?

Kim söyledi?" "Eşim

tarafından."

Gülümsedi ve ekledi, "O bir Aura cadısı mı? Ne kadar ilginç."

Başımı salladım. "Bir psikiyatrin -yani terapistin- 'ne kadar ilginç' demesi asla iyi bir şey olamaz."

Güldü. "Ya da çok iyi bir anlama gelebilir." "Ne yapıyorsun sizce ne anlama geliyor?" Durumu tersine çevirdim çünkü gerçekten

ilgiliniyordum. "Aura cadıları doğal ve sihirli olarak empattir. Böyle bir ortak

Geçmişinde travma yaşamış vahşi bir kurda çok yakışır." Arkama yaslandım ve söylediklerini düşündüm. Kimsenin beni sakinleştirmesine ihtiyaç duymazdım çünkü soğukkanlı tavrımı hiçbir şeyin bozmasına izin vermezdim. Ama itiraf etmeliyim ki biraz vahşiydim. Aura cadıları doğuştan gelen sihirlerini mutluluk ya da huzur gibi büyülerle başkalarını etkilemek için kullanırlardı. Bu yüzden mükemmel terapistler olurlardı.

"Ama kimsenin beni ihtiyacım yok," dedim dürüstçe. "Ben iyiyim."

"Yani kesinlikle açık olmak gerekirse, duygusal olarak *hiç* kontrolden çıkmadınız mı?"

Bir anlık anı beni sert bir şekilde çarptı; *bir hırıltı, bir lastik gıcirtısı, annemin çığlığı.*

"Ronan?" Elimin üstüne gelen yumuşak bir dokunuş irkilmeme neden oldu. "İyi misin?"

Derin bir nefes aldım ve geri verdim. "Tamam."

Birkaç saniye beni inceledi, sonra başını salladı. "Bu konuyu gelecek hafta daha fazla konuşuruz." Duvardaki saate baktı. "Zamanımız doldu."

"Kahretsin, çok hızlı geçti."

Ayağa kalktı ve tokalaşmam için elini uzattı. "Genelde öyle olur."

Elini sıktım. "Teşekkür ederim, Dr. Theriot."

"Gelecek hafta seni gerçekten görecek miyim? Yoksa bu zaman kaybı mı?" "Haftaya görüşürüz." diye garanti verdim.

Beni lobiye götürdü ve asistanı Michael, kendini tanıtırken, randevumun ön ödemesinin yapıldığını ve randevumun gelecek hafta aynı saate ayarlandığını söyledi.

İnanamıyordum ama binanın fuayesine doğru yürürken gerçekten de gülümsüyordum. Sonra onun sesini duyunca anında donup kaldım.

"Harika bir iş çıkardın Elijah. Haftaya görüşürüz."

İşte oradaydı, Celine Cruz, bir çocuk ve annesini ana kapıdan dış merdivenlere doğru götürüyordu. Döndüğünde, yüz ifadesi benimkini yansıtıyor olmalıydı - yuvarlak gözlü şok. Ama aslında gözlerinde, anında koruyucu içgüdülerimi harekete geçiren bir korku vardı. Ta ki bunun benim yüzümden olduğunu anlayana kadar.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sanki bir kaçış yolu gibi etrafına bakınarak. Kalbim bulandı.

Soluk yeşil bir güneş elbisesi ve taba rengi bir hırka giymişti, dalgalı bakır saçları büyük tokalarla tutturulmuştu. Bir yanağından aşağı sarkan gevşek bir tutam vardı ve yanına gidip kulağının arkasına sıkıştırmak ve onu kendime çekmek, sonra da burnumu tenine gömmek istedim.

Vay anasını, o gerçekten benim eşimdi. Ve şu anda benden biraz korkuyordu.

Aslında neden orada olduğumu itiraf etmek istemedim. Beni zayıf bulabileceği düşüncesi, kahvaltımı cilalı meşe zemine dökme isteği uyandırdı. Ama yalan söyleyemezdim. Ona yalan söyleyemezdim.

"Bir randevum vardı." Arkamdaki kapıyı işaret ettim.

"Dr. Theriot ile mi?" Kumral kaşları kalkarak tatlı yüzünü yumuşattı.

"Evet." Sesim boğuk çıkıyordu, boğazım aniden kurudu.

Bakışlarım karşı kapıya, onun arkasındaki hafif aralık kapıya kaydı. Kapının yanındaki isim levhasında *Celine Cruz, MS, LPC* yazıyordu.

"O harika bir danışman," dedi sessizce ve bu beni daha da rahatsız etti.

"Demek terapistisin?" Konuyu değiştirmek ama aynı zamanda onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğim için ofisine açılan kapıyı işaret ettim.

"Öyleyim." Sonunda gülümsedi ve ben de tekrar nefes almayı hatırladım.

"Ama küçük çocuklar için?"

"Evet, aslında anksiyetesi olan çocuklarla sanat terapisi yapıyorum." Açık kapıdan içeri baktım ve üzerinde boyalar ve çay fincanları olan bir masa gördüm. Elimde olmadan daha da yaklaştım, ona doğru çekildim, onunla ilgili her şey beni cezbedi. "Bana gösterir misin?"

Sertçe yutkundu, ilk tanıştığımızdan çok daha gergindi. "Tabii ki."

Beni Dr. Theriot'unkinden farklı bir şekilde düzenlenmiş olan ofisine yönlendirdi. Resepsiyon masası yoktu, sadece birkaç ayrı alanın bulunduğu açık bir oda vardı. Daire şeklinde üç rahat sandalyenin bulunduğu bir oturma alanı, doldurulmuş hayvanların ve oyuncakların bulunduğu başka bir alan, bir şövale ve beyaz bir kuru silme tahtası bulunan başka bir alan. Şu anda beyaz tahtanın üzerinde çocuksu bir kelebek ve çiçek resmi ile birinin ilkel el yazısıyla yazdığı *Seni Seviyorum Bayan Celine* yazısı bulunuyordu.

Bu odanın tatlı güzelliği ve uyandırdığı aşk karşısında tüm göğsüm çöktü. Merkezinde bir kadın varken, kader nasıl olur da onu benim eşim olarak seçmiş olabilirdi? Onun güzel ayaklarını yıkayacak kadar iyi değildim.

"Hastalarınız size Dr. Cruz demiyor mu?"

"Ben doktor değilim. Lisanslı bir danışmanım." "Ama sanat terapisi öğretiliyorsunuz?"

"Lisans eğitimimde sanat ve bilim alanlarında çift anadal yaptım."

"Liseden zar zor mezun oldum." Nedense bunu ona söylemek kolaydı. Belki de hayat derslerini öğrenmenin örgün eğitimden başka yolları olduğunu bildiğim için. Ya da beni bunun için yargılamayacağını içten içe biliyordum.

"Hayatta başarılı olmak için herkesin üniversite diplomasına ihtiyacı yoktur." Ve işte beni haklı çıkardı.

Kıkırdadım ve yüzümü ona döndüm. Şimdi garajdaki yüz­süz meleğe daha çok benziyordu, güven pelerini olması gerektiği yerde omuzlarına geri sarkıyordu.

"Ben de hep buna inandım."

O tanıma havası aramızda dolaşıp durdu, sarmalanıp dokundu. Çok farklı geçmişlerden ve yaşam alanlarından gelmemize rağmen birbirimizi anlıyor gibiydik.

"Ya hastanız bir sanatçı değilse?" diye sordum.

"Resim yapmaktan, çizmekten ya da dokumaktan zevk almak için sanatçı olmanıza gerek yok."

Köşede, üzerinde bitmemiş bir duvar halısı olan kare bir dokuma tezgâhının durduğu masayı işaret etti. Onu dokuyan çocuk bir ya da iki ilmeği atlamış ve ipliği bir taraftan çok sıkı çekmiş, bu yüzden de topaklanmıştı.

"Peki sanat onlara tam olarak nasıl yardımcı oluyor?"

"Beyni rahatlatıyor ve duyguları gevşetiyor. Bu, onların açılmasına yardımcı olan sakinleştirici bir faaliyettir ve dışarıya çıktıklarında baş etme becerilerini geliştirmeleri için endişelerini gidermelerine yardımcı olmamı sağlar."

Bunu bir dakika düşündüm.

"Deneyebilir miyim?" "Çay fincanı boyamayı mı?" Kaşları havaya kalktı.

Başımı salladım.

"Tabii ki." Benimle alay etmedi ya da benim gibi koca bir hödüğün resim yapmak istemesine şaşırmış gibi görünmedi. Yine şaşırmıştım ama ona şaşırmamıştım.

Oturmamı işaret etti, ben oturdum, o sırada duvardaki bir dolabı açtı, orada bir dizi düz beyaz çay fincanı görebiliyordum. Bir tanesini getirip önüme koydu, sonra da küçük çocuk Elijah'la birlikte kendi boyadığı yere, yanıma oturdu.

"Peki tam olarak ne boyamam gerekiyor? Yaprak ya da başka bir şey gibi." "Sen ne istersen. Soyut desenler, yapraklar, çiçekler, kedi yavruları." "Çiçekler ve yavru kediler, ha?"

Sırıttı.

Boya fırçasını elime aldım. "Muhtemelen bunu berbat edeceğim."

"Önemli değil. Hepimiz hata yaparız. Önemli olan devam etmektir. İlerlemeye devam etmek."

Kahretsin, inanılmazdı.

Fırçamı gök mavisine batırdım ve boyamaya başladım. O da aynısını yaptı. Tasarımının kadınsı ve kusursuz olduğunu fark ettim; incelikle ilmeklenmiş bir sarmaşıkla birbirine bağlanmış yeşil yapraklardan oluşan bir zincir.

Bir süre sessizlik içinde resim yaptık, sadece kısık sesteki yumuşak klasik müziğinin ve arada sırada geçen bir arabanın sesi sessizliğimizi bozuyordu. Son derece rahatlatıcıydı. Öyle ki kolay bir ritme kapıldım ve mantıklı gelen tasarımı buldum. İkimiz de işimize odaklanmışken, elimde olmadan bir şey itiraf etmek istedim.

"Çizim yapıyorum, biliyorsun."

"Öyle mi?" diye sordu fırçasının ucunu orman yeşili boyaya daldırırken. "Yine de bu beni şaşırtmadı."

"Nedenmiş o?"

"Tüm kurtadamların yaratıcı bir yeteneği vardır."

"Kurtadamlar hakkında çok şey biliyor musun?"

Resim yapmayı bıraktı, bana bakarken eli havada donup kaldı. "Benim hakkımda fazla ev ödevi yapmadın, değil mi?"

Buna ne diyeceğimi bilemeyince resim yapmaya geri döndü ve "Babam bir kurt adam. İki kardeşim, Diego ve Joaquin de öyle. Biz üçüzüz. Joaquin aslında hem kurtadam hem de büyücü. Tarihe göre bunlardan çok fazla yok. Oh, ve amcam."

Amcası Nico'nun bir kurt adam olduğunu biliyordum ama ailesinin geri kalanı hakkında yeterince soru sormamıştım. Aptal gibi baktığıma eminim. "Hayır, sanırım ev ödevimi yapmamışım. Hiçbir fikrim yoktu."

Cadı annesinin bir büyücüyle evlendiğini düşünmüştüm. Kimse babasının lanet bir kurt adam olduğundan bahsetmemişti. Aşırı korumacı olmasına şaşmamalı. Kurtların çoğu hayatlarındaki kadınlara karşı böyledir. Bu yeni bilgi beni hiç caydırmadı. Aksine, cesaretlendiriciydi.

Resme geri döndüm ve tasarımıdaki ritmimi çabucak buldum. "O zaman kurt adamlarla çıkmaya karşı değilsin."

Yanaklarını pembeleştiren güzel bir kızarıklıkla resim yapmaya devam etti. "Hayır. İyi bir insan olan biriyle çıkmaya karşı değilim."

İlginç ve kabul edilebilir bir cevap. "Ben iyi bir insanım."

Fırçasını tekrar daldırırken güldü, sesi göğsümde bir sıcaklık yaydı.

"Pekâlâ, Bay İyi İnsan. Yeni bir başlangıca ihtiyacınız şey neydi?"

Resim yapmaya devam ederken, "Ben bir kurt kafes dövüşçüsüyüm ve bu Teksas'ta yasadışı. Austin'de birkaç bar kavgasına karışarak doğüstü sahnede hoş karşılanmış olabilirim, ama açıklamama izin verin." Fırçamı mor boyaya batırdım. "Barlardaki kavgaları ben başlatmadım. Sadece bitirdim. Sadece yeraltı ringinde bir sürü düşman edindim."

"Kurt kafesi dövüşünü daha önce hiç duymamıştım. Tam olarak nedir?"

"UFC dövüşüne benziyor ama biraz daha acımasız."

Çay fincanını ve fırçasını yere bıraktı. "Buraya yeni bir kariyer bulmak için mi taşındınız?"

"Oh, hayır."

Çay fincanımdaki resmin son süslemesini bitirdim ve fırçayı yere bıraktım, onun gözlerinin içine bakmak istedim.

"Ben bir dövüşçüyüm. Bunu yapmam gerekiyordu. Louisiana'da bu yasal. Kendi takımımı kurmak istiyorum. Kurt kafesi dövüşü her zaman

Bir takımla devreler. Zirveye tırmanmak, Amerika Birleşik Devletleri'nde şampiyon olmak istiyorum. Sonra belki uluslararası piste bile çıkabilirim."

Bana yine şaşkınlık ve biraz da korku karışımı bir duyguyla baktı. Gözlerindeki o bakışı görmekten nefret ediyordum.

"Korkuyorsun." Nabzının hızlandığını duyabiliyordum. "Ama buna gerek yok.

Bu da diğerleri gibi bir spor."

"Bu diğerlerine benzemez. Amacınız topu bitiş çizgisine ulaştırmak değil. Rakibinize boyun eğdirmektir."

"Doğru. Ama dövüşen her erkek bunu anlar. Sanki acıdan habersiz ringe gibi."

"Peki ya tehlike? Ağır yaralanma ya da ölüm tehlikesi." "Ringde kimse ölmez."

"Ama yapabilirler."

"Yapmayacağım."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben en iyisiyim. Asla kaybetmem." "Her şeyin bir ilki vardır."

istediğim hayal kırıklığı iç çekişini tutarak, "Yani bir dövüşçü olduğum için benimle çıkmayacak mısın?" diye sordum.

"Seninle çıkacağımı söylemedim, mesleğini öğrenmeden önce bile."

Masadan kalktım. "Ama çıkacaksın, Celine."

O da ayağa kalktı, çay fincanını kaldırdı ve kuruması için arka rafa koyacakmış gibi döndü.

"Celine," dedim usulca, ön koluna dokunarak.

Nefes nefese kaldı ve birkaç parçaya ayrılan çay fincanını düşürdü.

"Kahretsin, özür dilerim." Kırıkları toplamak için onunla birlikte eğildim.

"değil. Biraz gerginim."

"Benim yüzümden mi?" İkimiz de çömelmiş ve birbirimize bakarken sordum. Bakışlarımı tuttu. "Evet."

"Seni sinirlendirmek istemem." İçimde küçük bir sızı hissettim.

Ama sonra gülümsedi. "Elimde değil." Bakışları bariz bir hayranlıkla yüzümde gezindi. "Sen ... sensin."

Şimdi kalbim hızla çarpıyordu. Bu duyguların karşılıklı olduğu ve dramatik bir hızla ilerlediği düşüncesi hem coşku verici hem de dehşet vericiydi. Elindeki kırık parçaları aldım ve masanın yanındaki çöp kutusuna attım, sonra döndüm. Yavaşça elini tuttum

ve bileğinin iç kısmına, nabzının çılgınca attığı yere hafif bir öpücük kondurmak için kaldırdı.

"Çay fincanı için özür dilerim." Uzanıp çay fincanımı dikkatlice masadan kaldırdım ve ona uzattım.

"Onu bana vermek zorunda değilsin." "Senin almanı istiyorum."

Ağzını hafifçe aralayarak, ıslak boyaya dokunmamaya dikkat ederek fincanı yavaşça aldı. Tasarım aklıma çabucak gelmişti. Birbirine bağlı ve üst üste binen bir dizi tüyden oluşuyordu. Mavinin iki tonunu kullanmıştım, daha koyu olanını detaylar için kullanmıştım ve kenar boyunca ince tüylerden bir iz oluşturmuştum. Bir tarafa, maviler dışındaki tek renk olan altın haleli bir dişi melek çizimi yaptım.

"Seni böyle görüyorum," diye cesaretle itiraf ettim.

Donup kaldı, o içten yeşil gözlerini bana dikti. "Zarif ve güzel." Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak kapıya doğru geri geri gittim. "Yakında görüşürüz, Celine."

Sonra döndüm ve kendimi uzaklaşmaya zorladım, elindeki onun için boyadığım kırılğan çay fincanına bakarken güzel ağzını eğen o küçük gülümsemeye değer verdim.

BÖLÜM 6

~GELINE~

JOAQUININ KAFESİNİN BARINDA DURMUŞ KUZENİM SAMARAIZLIYORDUM.

bir müşteriye bir fincan çay yapmak. Bininci kez, Ronan'ın boyadığı, ofis masamın üzerine koyduğum ve müşteriler arasında durmadan baktığım çay fincanını düşündüm.

Ayrıca telefon numarasını almadığım için kendimi bir kez daha azarladım. Onu bir sonraki görüşümde bunu yapmayı planlamıştım ama sohbetimizin açık sözlülüğü, ona karşı duyduğum yoğun çekim ve "*Seni böyle görüyorum*" diyerek bana uzattığı çay fincanının güzelliği beni o kadar etkilemişti ki numarasını almak tamamen aklımdan çıkmıştı.

Samara köpük, süt ya da her ne yapıyorsa onu karıştırırken, "O zaman kaportacıya git ve al," dedi.

"Samara. Sanki kaportacıya öylece girebilir, üzerinde çalıştığı aracın üzerine eğilebilir ve telefon numarasını isteyebilirmişim gibi."

Omzunun üzerinden sırttı ve kaşlarını salladı. "Neden olmasın? Eminim seni aracının üzerinde eğilmiş görmek hoşuna gidecektir."

"Kapa çeneni. O suratı yaptığında babana çok benziyorsun." "Hangisi o?" Köpüklü çayın üzerine tarçın serpti. "Kremalı kedi bakışı."

Çayı bir tabağa koyduktan sonra döndü ve tezgahın diğer tarafında, önümde durdu. "Bir erkeğe sırttığını hiç görmemişim. Hem de hiç. Ben de diyorum ki, bırak kedi kaymağı yesin. Şimdi, bana ters ters bakmaya başlamadan önce bunu profesöre götürmeliyim. Oops. Çok geç."

Masaların arasından geçerek, siyah saçlı, soluk yüzlü bir adamın kaşlarını çatarak ona doğru baktığı arka duvardaki kabinlere doğru ilerleyişini izledim. Samara çayı adamın önüne koydu, uzun saçları kalın bir örgüyle omzunun önüne düşüyordu, sonra geri çekildi, masanın üzerine yayılmış dizüstü bilgisayar ve kitapları işaret ederek bir şey sordu.

Derin ve kısık bir sesle cevap verirken bakışları hafifçe yumuşadı ama ne konuştuklarını duyamadım. Ancak Samara dönüp tezgâha doğru yürüdüğünde, dizüstü bilgisayarına ve kitaplarına dönmeden önce bakışlarının Samara'nın üzerinde olması gerekenden biraz daha uzun süre kaldığını fark ettim.

Onu suçlayamazdım. Kuzenim muhteşemdi. Babası Devraj Amca'nın sıcak kahverengi tenine sahipti. Gözleri, annesi Isadora teyzeminki gibi yeşildi. Benimkilerle ve anneminkilerle de aynı tonda. Yine de Isadora Teyze'den daha kıvrımlıydı, daha çok Livvy Teyzemiz gibi yapılydı.

Onun ötesinde profesöre baktığımda, ne olduğundan tam olarak emin olmasam da, aurasının doğaüstü bir büyüyle parladığını fark ettim.

"O bir vampir mi?" Tezgâhın arkasına geçip bir bezle silerken sordum.

"Profesör mü?" Gülümsedi ve başını salladı. "Büyücü, gerçi bir vampire benziyor, değil mi?"

Şimdi bakan oydu.

"Samara, ikinizin arasında bir şeyler mi var?"

Kara kaşları havaya kalktı. "Tanrıça hayır." Bulaşık makinesinin tepsisindeki kahve fincanlarını kurutmaya başladı ve onları düzgün bir yerleştirdi. "O sadece sıradan biri. Chai'mi seviyor. Her cumartesi alır."

"Her cumartesi mi? Senin çayından daha fazlasını istiyor gibi görünüyor."

Güldü. "Bundan şüpheliyim. Onunla flört etmeyi denedim. Yemi asla yutmuyor. Tek derdi dersleri ve kitapları. Loyola'da ders veriyor ve her hafta sonu burada haftalık dersleri üzerinde çalışıyor."

Profesörü gözlemledim, ciddi ifadesi dizüstü bilgisayarına bir şekilde yazıyordu. Son derece yakışıklı ama bir o kadar da göz korkutucuydu. "Zaten senin için biraz yaşlı değil mi?"

"Meh. Seksenli yaşlarında. Bir büyücü için bu sadece iyi ve deneyimli olduğu anlamına gelir." Bana göz kırptı.

Doğaüstü varlıkların insanlardan çok daha uzun yaşadığını düşünürsek, seksenli bir büyücü hâlâ en iyi dönemini yaşıyordu. İnsan standartlarına göre daha çok otuzlu yaşlarının sonlarında ya da kırklı yaşlarının başlarında görünüyordu ve kendinden emin, seçkin bir havası vardı.

İki yeni müşteri, genç kadınlar, tezgâha doğru adım attılar, ben de yoldan çekildim. Öğleden sonra ortasıydı, öğle ve akşam yemeği arasındaydı, günün yavaş kısmıydı. Gümüş Ay Kafe sadece kahvaltı/öğle yemeği veren bir yerdi. Joaquin saat yedide kapanıyor, müşterilere gün bitmeden önce bir kafein ve belki bir hamur işi için daha uğramaları için zaman veriyordu.

Samara köpüklü lattelerini servis ettikten sonra bana döndü. "Peki ailene bu yeni adamdan ne zaman bahsedeceksin?"

"Asla."

Joaquin sallanan kapıdan içeri adım attı ve yemek pişirirken giydiği önlüğü çözdü.

"Anneme ve neyi söyleyeyim?" diye sordu.

"Ronan hakkında," diye itiraf ettim, Samara başka bir yeni müşteriyle selamlaşırken yan bara oturdum. "Sana bahsettiğim yeni adam."

Dalgalı saçları gibi koyu kumral olan üstün bir kaş kaldırdı. "Celine, bu işi bir an önce bitirmelisin."

"Annem ve özellikle babamla tanışması için eve bir erkek getirmek büyük bir olaydır ve bunu sen de biliyorsun. Aileyle tanışmak için eve erkek getirdiğini hiç görmedim."

Karşımdaki tezgâha yaslandı. "Çünkü eve getirecek bir şey yok. Birileriyle çıkmaktan vazgeçtim."

"Ne alaycı. Otuz yaşına bile gelmeden pes mi ediyorsun?" "Çok rahatsız edici," diye dürüstçe itiraf etti.

Gülemiyordum bile, çünkü hayatının her türlü içinde olmasının ona acı verdiğini biliyordum. Ağabeyim dağınık ya da düzensiz olan her şeyden nefret ederdi. Annemin her zaman dediği gibi *yaşlı bir ruhu* vardı. Ben ona sadece yaşlı adam derdim. Hayatında dağınık ve düzensiz birine ihtiyaç duyan biri varsa, o da benim ciddi ve metanetli kardeşim Joaquin'di.

Hem kurt adam hem de güçlü bir İnfazcı unvanına sahip bir büyücü olmasının da yardımı olmadı. Bir gün Jules teyzemin New Orleans'ın hükümdarı olarak yerini alacaktı, süper ciddiye alması gereken bir şey daha. Sanki buna ihtiyacı varmış gibi. Bazen, bir erkeğin gelip onu mükemmel kaidesinden indirmesini ve dünyasını sarsmasını diliyordum.

"Seni rahatsız eden ne?" diye sordu sessizce. "Sen de psişik misin?"

"Sadece hissedebiliyorum. Anlat bana."

O haklıydı. Ronan'ı ofiste gördüğümünden beri içimi kemiren bir şey vardı. Samara'ya ya da başka birine söylememiştim, çünkü bütün bunları geride bıraktığıma inanmak hoşuma gidiyordu.

"Ronan'ı bu hafta ofisimde, kapımın hemen önünde gördüm." Joaquin kaşlarını çatarak yaklaştı.

"Seni işe kadar takip mi etti?"

"Hayır. Aslında Dr. Theriot ile görüşüyordu."

Bekledi, dikkatle dinledi ve Ronan'ın neden bir terapistte gittiğini sormadı. Bilsem bile ona söyleyeceğimden değil. Ama onun tarzı buydu. Sadece gerekli olduğunu düşündüğünde birinin özel hayatına burnunu sokardı.

"Bu bir tesadüftü. Ya da kader. Neye inanmak istersen. Ama onu orada gördüğümde birkaç saniyeliğine korktum."

Tezgâhın üzerinden bir elini uzattı ve parmaklarımı çekiştirerek sıktı. "Biraz geçmişe mi döndün?" diye sordu nazikçe.

Başımı salladım. "Sadece birkaç saniye için. Sonra Ronan'ın ona hiç benzemediğini fark ettim. Aslında büyümün bana bunu söylediğine inanıyorum. Korku çok çabuk kayboldu. Ama bir an için oradaydı."

"Bu son derece normal. Eğer sizi ele geçirebilseydi, o zaman tartışacak ya da endişelenecek daha fazla şey olurdu. Ama içgüdüleriniz artık daha net. İyi ve doğru olan sana rehberlik ediyor." Parmaklarımı kendi parmaklarının arasında sıktı. "Sence de öyle değil mi?"

Kaşlarını kaldırdı, artık iyi olduğumu, kontrolün bende olduğunu, kendime ve sihime güvenebileceğimi kabul etmemi istiyordu.

Derin bir nefes aldım, sonra üfledim ve daha dik oturdum. "Evet. Kesinlikle haklısınız."

Kocaman gülümserdi. Kardeşlerimin ikisi de çok güzel gülümserdi ama Joaquin nadiren gülümsediğini belli ederdi. "İşte bunu duymak hoşuma gidiyor."

Barista hazırlık alanından ve tezgâhın açıklığından geçerek taburemden kalktığım yere geldi ve beni kucakladı. Onun sıradan sarılmaları benim en sevdiklerimdi ve bunu biliyordu.

"Bu iyi, kardeşim. İyi gidiyorsun."

Mutfaktan gelen baharat ve limon gibi kokuyordu. Rahatlatıcı bir kokuydu.

"Teşekkür ederim." Ben de ona sarıldım.

"Ben de bunun için buradayım." Sonra beni bıraktı ve köpüklü bir latte daha uzatan Samara'ya döndü. "Kapıyı kilitleyebilir misin? Bankaya uğrayıp birkaç ayak işi yapmam gerekiyor. Devon ve Miranda mutfağı kapatıyorlar."

"Elbette."

Beyaz önlüğünü çözdü ve kafenin Magazine Sokağı'na açılan kapısından çıkmadan önce mutfak girişinin yanındaki kancaya astı.

"Peki onu bir daha ne zaman göreceksin?" diye sordu Samara.

Çay fincanını düşündüm. Sonra da Ronan'ın Dr. Theriot'a gittiği gerçeğini. Anksiyete, depresyon ve geçmiş travmaları olan insanları tedavi ediyordu. Ronan'ın hangi kategoriye girdiğini merak ettim.

Tabii ki ona asla sormazdım. Doktor/hasta gizliliği benim de çok değer verdiğim bir ilkeydi. Dr. Theriot da sorsam bile bana asla söylemezdi. O benim akıl hocam ve arkadaşımdı ama bu, merakımı gidermek için bir hastasına ihanet edeceği anlamına gelmiyordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim
sonunda. "Onu tekrar görmek *istiyor*
musun?"

"Oh evet." Gülümsedim. "Kesinlikle."

"Öyleyse bunu gerçekleştir."

Söylemesi yapmasından daha kolay. Samara benden çok daha dışa dönüktü. Babasının çekici ve karizmatik kişiliğine sahipti. Ben ise tam tersiydim. Her kadar onun tavsiyesine uyup habersizce garaja gitmek ve cesurca telefon numarasını almak istesem de, bu olmayacaktı. Ama onun yanındayken Aura büyümde yankılanan bir şey vardı, etimden kemiklerime kadar titrediğini hissettiğim bir doğruluk.

Benim gibi bir Aura cadısı olan Clara Teyze bana her zaman büyümü dinlememi söylerdi. Büyümüz insan içgüdülerimizden daha iyi bilirdi.

Eğer haklıysa, o zaman Tanrıça bizi tekrar bir araya getirecekti. Eğer böyle bir şey olursa, ailemin, özellikle de babamın benim için isteyeceği erkeğin tam tersi olsa da bu fırsatı kaçırmazdım. Büyüm en iyisini bilirdi ve bu kaba saba kurtadamın üzerine bir spot ışığı tutuyordu.

BÖLÜM 7

~RONAN~

BİZ YÜRÜRKEN ZACK VE BOWIE BENDEN BIRAZ ÖNDE YÜRÜYORLARDI. otoparktan Howler's adında bir yere geçtik. Bu gece canlı bir grup çalıyordu. Kapının üstündeki tabelada *Bu Gece-Gümüş Bane* yazıyordu.

Kapıda giriş ücretini öderken Zack, "Bu gruba bayılacaksınız," diyordu. "Solist ve davulcu kurt adam. Bas gitarist ise bir vampir."

Başımı salladım, hesabı ödedim ve onları içeri kadar takip ettim. Howler's, pek çok kurt adamın yaşadığı Batı Yakası'ndaydı. Çünkü bölgeye yakın bazı ormanlık alanlar vardı ve kurtlar, dolunay vardiyaları arasında bile, genellikle kurt formunda koşmayı severlerdi.

Grubun başlamasına daha yarım saat olmasına rağmen mekân zaten oldukça kalabalıktı. Kalabalık yirmili yaşlardan kırklı yaşlara kadar değişiyordu. Kalabalıkta çok sayıda kurt olduğunu hissettim, ancak diğer süper doğal imzalar da vardı. Aralarında bazı insanlar da vardı.

"Hadi," diye seslendi Zack bana sırtarak, "seni grupla tanıştırayım."

Kalabalığın arasından zikzaklar çizerek gitaristin durduğu, bazı telleri kopardığı ve ayarlarırken sesi kontrol ettiği sahneye doğru ilerledi. Sahnenin kenarında oturan iki adam vardı, birinin elinde bagetler vardı ve onları çevirip kafasında bir set çalıyordu, diğeri ise birkaç kızla gülüyordu.

"Hey, Diego," dedi Zack onların küçük çemberine doğru manevra yaparken, kızlar bize yer açmak için geri çekildiler. "Seni yeni bir arkadaşla tanıştırmak istiyorum."

Bizimkilerden. Bu Ronan Reed." Zack şarkıcı olduğunu bildiğim kişiyi işaret etti, ama sonra Zack "Bu Diego Cruz" dediğinde içim daraldı.

Zack ve Bowie'nin benim yüzümden paylaştıkları şeytani sırıtışları görmezden gelerek, bu sürpriz girişin beni şaşırtabileceğini çok iyi bilerek, her zamanki gibi sakın bir şekilde Diego'nun elini sıkmak için elimi uzattım.

"Selam dostum. Hoş geldin." Ses tonu soğuk ve rahattı ama eli benimkiyle buluştuğunda gözlerinin altın renginde parladığını fark ettim.

İki kurtadam ilk kez karşılaştığında, özellikle de iki baskın kurtadam karşılaştığında, bu pek de alışılmadık bir durum değildi. İlginç olan şey, benim kurdumun kendini hiç göstermemesiydi ama yine de diğer alfalarla tanıştığımda bu sayamayacağım kadar çok kez başıma gelmişti. Başlangıçta beni bir tehdit olarak gördüler. Ve ringde, benim de bir tehdit olduğumu öğrendiler.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim elimi geri çekip Celine'in kardeşini süzerek.

Oturuyordu ama benim kadar, belki de daha uzun boylu olduğunu söyleyebilirdim. Neredeyse omuzlarına kadar inen uzun saçları sert hatlarını yumuşatıyordu. Kaslarla doluydu ve derisinin altında yattığını fark ettiğim kurt vahşi bir hayvandı.

"Shane Reed'in yeğeni. Austin'den buraya yeni taşındı."

"Yok artık," dedi Diego, hâlâ dikkatle beni izliyordu. "Amcam Nico bir süre Austin'de yaşadı."

Başımı salladım, buna ekleyecek bir şeyim yoktu. Açıkçası, ailesinden bazılarıyla bu kadar ani bir şekilde tanıştığım için biraz sarsılmıştım. Buradan ayrıldığımızda Zack'in kışına tekme basacaktım çünkü bunun onun fikri olduğundan emindim.

"Bu Boomer," diye tanıttı Diego bizi fark etmeden sette sahte davul çalan davulcuyu.

Bana başıyla selam verdi ve sanırım bu onun selamıydı.

"Ona aldırmayın." Diego sıırttı. "Şu anda tam havasında." Sonra gitariste seslendi, "Hey, Morgan! Gel de Shane'in yeğeniyle tanış."

Vampir yaptığı işi bıraktı ve sahnenin kenarına doğru yürüdü ama oturmadı.

"Bu kuzenim Morgan." Diego omzunun üzerinden işaret etti.

"Kuzenin mi?" Açıklığa kavuşturmak isteyerek sordum çünkü o kesinlikle bir vampirdi, kurt adam değil.

"Annesi benim teyzem Jules. Eğer duymadıysanız New Orleans'ta İnfazcı." Diego herhangi bir tepki verip vermeyeceğime baktı ama ben ona herhangi bir tepki vermeyecektim.

Tek söylediğim "Harika" oldu.

Yine şaşırmıştım. Ty, Celine'in kurtadamların yanı sıra Grim ve vampir amcaları olduğundan bahsetmişti ama sanırım bunu pek anlamamıştım. Bu aile gerçekten de doğaüstü varlıkların kaynaştığı bir potaydı. Bu o kadar da yaygın değildi. En azından benim geldiğim yerde. Ama aynı zamanda Celine'le olan şansım için de oldukça cesaret vericiydi.

Sanki onu hayal etmişim gibi, havada kokusunu aldım. Hâlâ Diego'nun yanında duran diğer kızların önüne geçip ona sarıldığında içgüdüsel hırıltımı bastırmak zorunda kaldım.

"Hey, abla," dedi ve onu tek koluyla kucakladı. " sevindim. Hey, Lauren."

Celine'in arkasından gelen güzel esmer kıza gülümsedi. "Hey, seksi şey."

Sohbet etmeye başladılar ama ben hiçbir şeye odaklanamıyordum, tüm varlığım sadece bir metre ötemde duran kızıl saçlı cadıya odaklanmıştı.

Zack'in başını iki yana sallayarak bana *hayır* işareti yaptığını fark etmedim. İşte o zaman kurdumu sandığım kadar iyi bastıramadığımı fark ettim. Göğsümde sürekli düşük bir gümbürtü titreşiyordu.

Diego sesi duyup bana doğru döndüğünde Celine de döndü. Örtbas etmek için hızlıca öksürdüm.

"İyi misin dostum?" Zack sırtımı sertçe sıvazladı.

"Her şey ." Kurdumun gürleyen uyarısı kesilmişti. Görünüşe göre, diğer kurtların arasında ondan hoşlanmamıştı.

Vampir Morgan bazı telleri koparıyordu ama gümüşü bakışları benim üzerimdeydi. Lanet olası vampirler. Her şeyi fark ediyorlar.

"Merhaba Ronan," dedi Celine rahatça, ama derin bir nefes aldığını fark ettim. arkadaşı bir şeytan gibi sırıtıyordu, bu da bana arkadaşına benden bahsettiğini . Bu hoşuma gitmişti.

"Hey, Celine." Kulağa hoş geliyordu, sıradan, takıntılı ya da agresif değildi. Bir mucize eseri.

Diego yine de kaşlarını çattı ve biraz daha dik oturdu. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Kaportacı," dedim hemen.

"Evet. Rhett'e bazı tasarımlar bıraktım," diye hemen söze girdi.

Sonra, tepemde çalan "I Like the Way You Kiss Me" bar müziği dışında garip ve sessizdi. Ve sonra mantıksız bir şekilde

Celine'in ağızı.

Diego'nun kaşları daha da çatıldı ama sonra bar müdürü olduğu anlaşılan bir adam aramıza girdi. "Beş dakika. Hadi gidelim."

Diego ve Boomer başlamak için sahneye çıktılar. Ben Celine ve arkadaşına yaklaşırken Zack ve Bowie kendi aralarında liseli kızlar gibi kıkırdadılar.

"Size bir içki ısmarlayayım mı?"

Celine arkadaşına baktı, sonra bana döndü. "Elbette."

Elimde olmadan onu nazikçe önüme doğru yönlendirdim, elim sırtının alt kısmındaydı. Kot pantolon ve dokunulduğunda ipeksi görünen koyu yeşil bir üst giymişti. Bahse girerim teni daha yumuşaktı.

Bara doğru ilerlerken kalabalığın çoğu sahneye doğru ilerliyordu. Ona bakmak için döndüm, onu gerçekten içime . O ve arkadaşı bardaki taburelere oturdular. Kulağına doğru eğildim.

"Lanet olsun, çok güzelsin," diye mırıldandım alçak sesle.

Ağızının bir kısmı açık kaldı, bakışları geniş ve mücevher yeşiliydi. İkimizin birbirimizin içinde kaybolduğu birkaç saniyenin ardından taburesinde hafifçe geriye yaslandı. "Bu benim arkadaşım Lauren."

"Merhaba, Lauren." Elini sıktım. "Siz ikiniz ne içmek istersiniz?"

"Limonlu martini," dedi Lauren, taburesinde geriye doğru dönerek ve Diego mikrofonun başına geçip bu geceki herkesi selamlarken sahneye bakıyordu.

Morgan gitarını tıngırdatırken bir tezahürat korosu patlak verdi. "Peki ya sen?" Celine'e döndüm, ön kolumu uzatarak

çünkü o da sahneye bakacak şekilde dönmüştü. Telefonunu kucağına yerleştirdi. "Duble eski moda." Kaşlarım havaya kalktı.

Güldü. "Bu seni şaşırttı mı?"

"Evet. Ben de senin limonlu martini seven bir kız olduğumu düşünmüştüm."

"Hayır. Ben bir viski kızıyım. Bourbon, tercihen."

"Sürprizlerin var." Yaklaşarak, "Bunu sevdim." dedim.

Sadece gülümsedi, sonra barmeni çağırdım ve içkilerimizi söyledim. Grup, anında dikkatimi çeken ilk şarkıyı çalmaya başladı. En sevdiğim gruptan biri olan Bad Omens'in bir şarkısıydı. Diego "Just Pretend "i hırıltılı bir duygusallıkla söylüyordu. Grubun havasını sevmiştim.

Biz içkilerimizi içtikten sonra arkadaşı da kendi içkisini yudumladı ve taburesinden indi. "Teşekkür , Tex. Sanırım sizi biraz bırakacağım." Sonra da

Celine'e göz kırptı ve görünüşe göre tanıdığı biriyle konuşmak için kalabalığın arasından manevralar yaptı.

Celine'e yaklaşıp, kolum şimdi arkasındaki bar boyunca sarkmış halde, "Sonunda yalnızım," dedim.

Güldü. "Pek yalnız sayılmam." Sonra ikimiz de uygunsuz bir şekilde uzun uzun bakarken yakalandık. Kimin fark ettiği umurunda değildi. Artık iyice bağlanmıştım.

Normal davranmaya çalışarak biramı yudumladım ve onunla birlikte sahneye döndüm. Onları izledik. Aslında o onları izledi ama benim dikkatim yanımdaki tatlı kokulu cadıydı.

Başını tam karşıya odaklayarak, "Bakıyorsun," dedi. "Bakıyorum," diye itiraf ettim. "Elimde değil."

"Durman gerekiyor."

"Nedenmiş o?"

"Kardeşim gerçekten fark edebilir."

"Hayır. Oldukça havalı görünüyor."

"Çünkü senin niyetini bilmiyor." Şimdi gülümsüyordu.

"Peki benim niyetim ne?"

Başını çevirdi, "Ben" diye cevap verirken yüzlerimiz birbirine çok yakındı. "Bu konuda haklısın meleşim. Benim niyetim sensin."

Bir eliyle telefonunu kucağında tutuyordu ve ben de endişeli numarası yaparak telefona baktım. "Kahretsin, telefonunu otoparkta mı düşürdün? Çatlamış."

"Kahretsin." Hemen telefonunu inceledi. "Nerede?"

Elinden aldım ve hızlıca numaralarımı girdim, ardından aramayı cebimde titreşen telefonuma gönderdim.

"Ronan," dedi neredeyse küçümser bir tonda, sanki bunu kastetmeye çalışıyormuş gibi, "bu çok ısrarcıydı."

"Bir kurt, bir kurdun yapması gerekeni yapmalıdır."

"Tıpkı bir alfa gibi." Durakladı, sonra ekledi: "Ben olsam sana verirdim."

Bu beni şaşırttı. "Son sorduğumda yapmadın." Omuz silkti. "O zamandan beri fikrimi değiştirdim."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bana bir çay fincanı çizdin," dedi, çok geniş gülümsememek için alt dudaklarını ısırarak.

"Eğer numaranı almak için tek gereken buysa, bir düzine çay fincanı boyardım. Bakalım bu bana ne kazandıracak."

Kızarmış kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Peki sen ne bekliyorsun?"

"Beklemiyorum. Ama umuyorum."

Gülümsemesini bastırmaya çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. "O zaman ne *umuyorsun*?"

"Bir randevu."

Şarkı bitti ve herkes alkışlamaya başladı. Celine alkışlamak için döndü ve isteğimi görmezden geldi.

"Peki, tamam." İçimi çektim. "Sana her tarafı pembe çiçeklerle kaplı mükemmel bir porselen çay fincanı yapacağım. Zaten sana bir tane borçluyum."

Bir kahkaha patlattı, ancak bir sonraki şarkıyı çalmaya başladıklarında tezahüratların gürültüsü onu bastırdı.

"Pembe çiçekler mi?" Sahte bir şaşkınlıkla başını salladı. "Bu çok cazip."

"Ve kelebekler," diye söz verdim. "Bu benim son teklifim."

Bana baktı, kalbimin çılgınca çarpmasına ve dizlerimin zayıflamasına neden olan o ısıtılı gülümsemeyle gülümsedi. Bu kadının üzerimdeki etkisi gülünçtü.

"Ya ben daha çok ejderha gibi bir kızsam?"

"Öyle misin?" Beni şaşırtmasına bayıldım.

"Evet. Ama ben pembe çiçekleri de severim," diye takıldı. "Peki ya kurtlar? Beğendin mi?"

Yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. Cevap vermek yerine, "Bu hafta sonu amcanla birlikte şehirden ayrılıyor musun?" diye sordu.

"Neden yapayım ki?"

"Dolunay var," diye açıkladı gülerek. "Babam ve kardeşlerim genellikle kasabadan birlikte ayrılırlar. Kuzey Louisiana'da bir kulübeleri var. Babamla gitmeyi sevdiği için annem de gidiyor."

Tabii ki. Kurt ailem ve arkadaşlarım gibi takvimi izlemedim. Buna gerek yoktu.

"Şehirden ayrılmayacağım," dedim ona dürüstçe.

Yüz ifadesi endişeye dönüştü. "Bu biraz tehlikeli değil mi? Shane Amca, evinin etrafında ormanlık alanlar olsa da yerleşim yerlerine yakın bir yerde yaşıyor."

"Evet, bu doğru. Ama şehirden ayrılmama gerek yok." "Neden?"

"Benimle bir randevuya çık, ben de sana söyleyeyim."

Bakışlarımı tuttu, cevabını beklerken göğsümdeki sıkışma on kat arttı. Sonra dudaklarından yumuşak bir "tamam" çıktı ve birden dünyayı fethedebilecekmişim gibi hissettim.

"Bu Cumartesi mi?"

Başını salladı, sonra içkisini yudumladı. Bunca zamandır biramı tezgâhın üzerinde bırakmıştım ama bir an durdum ve yarısını birkaç yudumda içtim.

Biz sahneye bakarken, hayranların şarkı söyleyip grubu alkışlamasını izlerken, "Barda dolaşmak ve bana bu kadar yakın durmamak iyi bir fikir olabilir" dedi.

"Kardeşin yüzünden mi?" Ben

sordum. "Mm-hmm."

"Celine, senden uzaklaşmak benim için çok zor."

Bir nefes verdi. "Söylediğin şeyler." Sonra içkisinden daha derin bir yudum aldı.

Zack ve Bowie kalabalığın arasından bana doğru ilerlediler. Celine'in kardeşiyle tanıştırmak beni gafıl avladıkları için sevinmelerini bekliyordum ama hiç de gülümsemiyorlardı. Bowie gerçekten de sinirlendiğinde sık sık takındığı kaşlarını çatmıştı.

"Ne var yok?" Onlar yaklaşırken Zack'e sordum.

"İletişim kurmaya çalıştığın Baron denen adamı hatırlıyor musun? Demir Pençeler ekibinin başı?"

"Evet."

"O burada."

Zack ve Bowie'ye yarışmak istediğim takımın, yenmek zorunda olduğumuz şampiyon takımın Instagram'ını gösterdim.

"Nerede?" Dik durup odanın etrafına bakarak sordum. "Tam şurada."

Bowie odanın sol tarafını işaret etti.

Sahne alanından uzakta birkaç kabin ve birkaç bilardo masası vardı.

Elbette, bu kesinlikle oydu, bilardo masasında bir atış hazırlarken başka bir takım arkadaşıyla gülüyordu.

Şimdi yüzünde şaşkın bir ifade olan Celine'e dönerek, "Birkaç dakika içinde döneceğim," dedim.

Onlara doğru adım attığımda Bowie omzumu tuttu ve bana doğru eğildi. "Dikkatli ol. O koca herifle daha önce de konuşmuştum."

Kimi işaret ettiğini bulmak için durakladım. Baron değildi. "Kollarını kavuşturmuş duvara yaslanmış olan mı?" Şu anda odanın diğer ucundan bize ters ters bakan adam.

"Evet. Daha önce neredeyse kavga edecektik. Benimle sürekli kavga çıkarmaya çalışıyor."

"Sizin bir geçmişiniz var mı?"

Bowie alay etti. "Pek sayılmaz. Batı Yakası'ndan değiller. Sadece burada takılmayı seviyorlar. Bir keresinde başka bir barda tartakladığı bir kız yüzünden olmuştu. O büyük, aptal bir herif."

Kahretsin, zirveye tırmanmayı planladığım takımla aramda yerleşik bir düşmanlık olmasını planlamamıştım.

"Bırak da konuşmayı ben yapayım," dedim ona ve diğer tarafımda duran Zack'e.

Sonra gürleyen kalabalığın arkasından bilarado masalarına doğru ilerledim. Doğrudan ona yaklaştığım için beni ilk Baron fark etti. Sonunda durduğumda kaşları çatıldı. Dört kişilik ekibinin tamamı buradaydı. Kucağında bir kızla bir kulübede oturan Nate'i geçmiş dövüşlerinde pençelerini en sık kullanan kişi olarak tanıdım. Ne tür dövüşçüler olduklarına dair gerekli araştırmayı yapmıştım.

Baron bana kibirli bir bakış attı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Benim kadar uzun değildi ama kaslı biriydi. İyi bir eş olabilirdik.

"Evet, ben de öyle umuyordum," dedim soğukkanlılıkla ama olabildiğince arkadaşça. "Benim adım Ronan Reed. Kısa süre önce NOWFC hakkında size ulaştım."

Baron gülümsemeden önce birkaç saniye daha baktı ama bu hoş bir gülümseme değildi. "Evet, bu doğru. Mesajınızı aldım. Ama bir takımınız bile olmadığını söylemişsiniz."

Duvardaki büyük olan itti ve yaklaştı, belli ki Bowie'ye ölümcül bir bakış fırlatıyordu.

"Birlikte bir tane alacağım." Bowie ve Zack'e başımla işaret ettim. "Üç kişi yeterli değil," dedi, o ukala sırtışı hâlâ genişti.

"Bir takımda en az dört kişiye ihtiyacın var."

"Sizinle arkada dövüşeceğiz, üçe üç," diye ekledi büyük olan.

Bowie haklıydı. Aptalın tekiydi. Ama sanırım hala iyileşmekte olan çürüklerim beni arka sokakta kavga edecek biri olarak hedef gösteriyordu. Tabii ki.

Austin'de bunu yaptım ama çoğu zaman yeraltı ringinde dövüşmek zorunda kaldığımız içindi. Ve insanlar bunun dışında benimle uğraşmayı severdi.

"Seninle bir alıp veremediğim yok dostum," dedim aptala, sonra dikkatimi tekrar Baron'a çevirdim. "Yasal olarak rekabet etmek istiyorum. Sırada senin takımına karşı kim var?"

Baron gülümsedi, kara gözleri parlıyordu. Giydiği Nike Jordan'lar da dahil olmak üzere kıyafetlerinin her bir parçasının son model olması dikkatimden kaçmadı.

"Şu anda kimse yok. Bütün bölgesel takımları yendik. Başka biri öne çıkmazsa, sonbaharda eyalet turnuvasına biz gideceğiz."

Başımı salladım. "Bana bir ay verin, ekibimi hazırlayayım."

Zack'in yanımda hoşnutsuz bir ses çıkardığını duydum ama bunu onaylamak için ona bakmadım. Baron ve Demir Pençeler'deki ekibinin geri kalanı kıs kıs güldü.

"Hadi yapalım Baron," dedi Nate, kabindeki koltuğundan bize ters ters bakarak.

Lanet olsun, bu kurtlar bastırılmış iğrenç bir saldırganlıkla doluydu.

"Tamam o zaman. Adın neydi senin?" diye sordu Baron, bir elini uzatıp benimkini sıkmak için.

"Ronan Reed," diye tekrarladım, adımlı ilk kez duyduğunu çok iyi biliyordum.

El sıkıştık ve ikimiz de bırakmadan önce kesinlikle en güçlü tokalaşma için sidik yarışı yapıyormuşuz gibi hissettim. "Kayıt için tüm ekibinizi ne zaman getirebilirsiniz? Herkes kendi adına imza atmak zorunda. Ölüm feragatnameleri falan."

"Kayıt işlerinden sen mi sorumlusun?" Bunun bir takımla bağlantısı olmayan biri olduğunu düşünmüştüm.

"Babamın şirketi etkinliklere sponsor oluyor."

"Ve stadyum yüzüğünün sahibi," diye ekledi Zack biraz alaycı bir ifadeyle.

Baron'un gülümsemesi değişti ama babasının organizasyonların sahibi ve yöneticisi olması nedeniyle kendi takımının kazanmasına yönelik bir kayırma olabileceğini kabul etmedi.

"Pazartesiye ne dersin?" Gerginliği azaltmaya çalışarak önerdim. Dördüncü ekip üyem olması için kimi ikna edeceğimi biliyordum.

"Pazartesi iyi değil," dedi.

"Neden olmasın? Babanın ofisi iş günlerinde açık değil mi?"

Tamam, biraz haddimi aşmış olabilirim ama bu dangalak beni kızdırıyordu.

Alay etti. "Dolunay Cumartesi günü." sonuna eklediği küçümsemeyle "seni lanet olası aptal" da diyebilirdi. "En azından Salı gününe kadar babamın ofisinde kimse olmayacak."

"Evet, doğru." Başımı salladım, unuttuğum için kendimi tekmelemek istiyordum. "Gelecek Çarşamba o zaman."

"Sana adresi mesaj atarım." Sanki önemsiz biriymişim gibi bana sırtını döndü ve atışını yapmak için eğildi. "Artık gidebilirsin."

Başka bir gece ve başka bir yerde olsa, bu herifin suratını bilardo masasına yapıştırırdım. Shane amcamın sandığı kadar sık bar kavgalarına karışmazdım ama evet, birkaç kez karışmıştım.

Garip bir şekilde, hiçbir zaman biri beni kızdırdığı için olmadı. Her zaman basitçe, Teksas'taki yeraltı ringinde yendiğim biri beni yenebileceğini kanıtlamak için beni aradığı içindi. Ben de her zaman onların yenemeyeceğini kanıtlamak zorunda kaldım.

Ama bu pislik. Göğsümden yukarı tırmanan yanma hissi beni öfkелendirdi. Bakışlarım Celine'in bizi izlediği bara kaydı. Belki de bu adamın beni etkilemesinin nedeni buydu. O yakınlardaydı, bu küçük kurtların yanında.

Onları sevmedim. Yanlış kokuyorlardı. Ve onun yakınındaydılar. Bir hafta içinde ikinci kez kurdum kendini gösterdi.

Derin, vahşi bir hırıltı boğazımda gümbürdedi. Benim tarafımdan değil ama kesinlikle kurdum tarafından çıkarılmıştı.

Baron topa vurarak atışını yaptı, sonra bana doğru döndü, bilardo sopasını tutarken kendini şişirdi.

"Hemen gitmek ister misin Reed?"

Ben yumruklarımı sıkarken Bowie öne çıktı ve avucunu göğsüme koyarak beni geriye doğru itti.

Bowie sakince, "Hayır, burada dövüşmeyeceğiz," dedi.

Ama hareket etmiyordum. Bu şerefsizlerin Celine'in yakınlarında olduğu fikri bile içime vahşi bir pençe saplamıştı ve yukarı doğru tırmanıyor, vücudumda durmak bilmeyen bir hırıltı gibi yükseliyordu.

Fark etmemiştim ama grup mola vermek için durmuştu. Diego Cruz'un aniden beni ve Baron'u itip kakmasının tek nedeni buydu. Gözleri parlak, kurt altınıydı ve sesi tehlikeli ve alçaktı.

"Howler'ın yerinde kavga etmek yok," diye uyardı. Sonra Zack'e, "Arkadaşını hemen buradan çıkar," dedi.

"Kimsenin elimi tutmasına gerek yok," dedim bir adım geri çekilerek.

Başka bir şey söylemeden döndüm ve kalabalığın arasından hışımla geçtim, bardan çıkarken Celine'e bir kez bile bakmadım, Bowie ve Zack de hemen arkamdaydı.

"Ne aptal ama," diye mırıldandım.

"Evet, kesinlikle öyle," diye onayladı

Zack.

"Baron değil," dedim, az önce çıktığım kapıya bakmak için arkamı dönerek. "Ben. O pisliğin beni yemlemesine izin verdim. Ve şimdi Celine'in kardeşi benim bir pislik olduğumu düşünüyor."

Zack iç geçirdi. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Celine'le ne olursa olsun pek şansın yoktu."

"Öyle demiştin."

Onunla yokuş yukarı tırmanacağımı biliyordum ama alfa erkek kardeşiyle ilgili ilk ya da daha doğrusu ikinci izlenimim bok karıştıran bir bar dövüşçüsü olduğumdu. Ama değildim.

"Lanet olsun." Kaldırıma doğru döndüm ve Uber uygulamasını açtım. "Siz geri dönebilirsiniz. Ben eve Uber'le giderim."

"Hayatta olmaz." Bowie beni omzumdan tuttu ve cipine doğru çevirdi. "Oraya geri dönmemizin imkanı yok. Bu adamlar kavga etmek için can atıyor."

Bowie'nin cipine doluştuk. Ben arka koltuğa oturdum.

"Onunla lanet olası bir kavga edeceğiz, bunu söyleyebilirim," diye yemin ettim.

"Ama dördüncü bir takım üyesine ihtiyacımız var. Ve görünüşe göre Çarşamba gününe kadar, çünkü o zaman takımı kaydedeceğimizi söylemiştiniz."

"Ty'ı bunu yapmaya ikna edeceğim," dedim onlara. "Dükkândaki Ty mı? Sence yapar mı?"

"O Nate denen pislik için iyi bir eşleşme olurdu.

Hızlıdır." "Dövüşüyor mu?"

"Taekwondo aslında. Ve Krav Maga. Geçen hafta Camaro üzerinde çalışırken onu gizlice sorguladım."

Zack güldü. "Takımındaki pozisyon için onunla görüştüğünüzü biliyor mu? Kafes dövüşü yapmak istemeyebilir. Onun dövüş tarzı kadar sofistike değil."

"Göreceğiz. Ama içimde iyi bir his var. Yarışmalarından yayınlanan bazı videolara baktım. Oldukça sert biri. Çok rekabetçi."

"Bu harika olurdu," dedi Bowie. "Sağlam bir takımımız olurdu."

Arkama yaslandım ve harika başlayan bir gecenin nasıl bu kadar korkunç bittiğini merak ettim. Telefonumu çıkarıp hızlıca Celine'e bir mesaj attım ve aniden ayrılmak zorunda kaldığım için özür diledim.

Bir dakika sonra noktalar belirdi, ardından ondan bir mesaj geldi.

Celine: Kimdi o adamlar? Sen iyi misin?

Benim için endişelendiğini bildiğim için kalbim daha hızlı atıyordu.

Cumartesi günü açıklayacağım. Randevumuzda. Eğer hala gitmek istiyorsan.

Celine: Tabii ki hala gitmek istiyorum. Bana detayları mesaj at, sana adresimi vereyim.

Yarın mesaj atarım.

Bir dakika durakladım, sonra ekledim:

Bu gece seni görmek çok güzel bir sürpriz oldu.

Bu yetersiz bir ifadeydi. Barda onun yanında oturmak, sarhoş edici kokusunda boğulmak ve kahkahasını, sesini dinlemek uzun zamandır hissettiğim en mutlu anlardı. Ama bunları ona söyleseydim deli olduğumu düşünürdü.

Birkaç nokta belirdi, sonra da bir metin.

Celine: Benim için de. Yarın konuşuruz. :)

BÖLÜM 8

~GELINE~

AVLUMUZDAKİ BANKA OTURMUŞ, PETUNYA'YI OKŞUYORDUM. O BİZİM gelmiş geçmiş en tatlı tekir kedi idi. Annem, ben beş yaşlarındayken ölen kendi Zombi Kedilerinin dünyanın en iyi kedisi olduğunu söylemişti. Öldüğünde çok yaşlı ve kırılğan görünen simsiyah kediye pek hatırlamıyorum ama annemin çok üzüldüğünü hatırlıyorum.

Petunia şu anda kucağımda kıvrılmış, ben de Dr. Theriot'un yanı sıra benim randevularımla da ilgilenen Michael'dan gelen bazı iş e-postalarını gözden geçiriyordum. Randevularını değiştirmem gereken birkaç hastam ve bir yeni hastam vardı.

Michael'a cevap yazarken bir mesaj bildirimi . Ronan. Bildirimi görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ronan: Seni Cumartesi akşamı 6'da alırım. Senin için uygun mu?

Ben: Mükemmel. Ne giyeceğim?

Ronan: Ne istersen. Ya da hiçbir şey. Benim için de sorun olmaz.

Güldüm ve dikkatimi ona değil de telefonuma için kucağımdan atlayan Petunia'yı rahatsız ettim. Ona hemen adresimi gönderdim.

Ronan: Evet, nerede yaşadığını biliyorum. Bu bana ön verandayı kontrol etmem gerektiğini hatırlattı.

Adresimi nereden bulmuştu? Eski korkum bir anlığına alevlendi ama sonra onu uzaklaştırdım. Amcası ona adresi kolayca verebilirdi. Ya da

Kaportacıdaki herkes. Kanlı Ay Sürüsü'nün neredeyse tamamı yıllar boyunca şu ya da bu nedenle burada bulunmuştu - partiler, Noel toplantıları, Erkekler Oyun Gecesi. Burayı bulmuş olması beni takip ettiği anlamına gelmiyordu.

Çabucak mutfak kapısına doğru koştum ve ona hemen verandamı kontrol etmeye gittiğimi mesaj attım. Bir yandan mesaj atarken bir yandan da yürüyerek mutfağı geçip oturma odasına girdim.

"Dur orada!"

Sıçradım, donakaldım ve kafamı kaldırıp baktığımda Joaquin ve annemin Silver Moon Café'den aldıkları kahvelerle kanepede oturduklarını gördüm. Haftada bir kez gelir, kahve ve hamur işleri getirir, ailemizle sohbet ederdi. Ama içeri girdiğimde bana bağırarak, bir elinde yarısı yenmiş cevizli kurabiyeyle şöminenin yanındaki koltukta oturan Diego'ydu.

"Kime mesaj atıyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak ve cevizli çikolatasının diğer yarısını tek lokmada yuttu.

"Seni ilgilendirmez."

"O bir erkek, biliyorum," dedi ağzındaki lokmayı yutarken. "Nereden biliyorsun?"

Öfkelendi. "Çünkü bir kızın hoşlandığı bir erkeği düşünürken ya da mesaj atarken yüzünün nasıl görüldüğünü bilirim."

"Onu rahat bırakın," dedi Joaquin, kahvesini yudumlar. "Onu biraz yalnız bırakın."

Diego öfkeyle homurdandı. "Kim olduğunu , değil mi?"

"Lauren'dı," dedim.

"Yalancı," diye tersledi Diego. "Medyum olmayabilirim ama bildiğimi bilirim."

"Kardeşini taciz etmeyi bırak." Annem Ölüm Yıldızı şeklindeki kahve fincanını sehpanın üzerine koydu. Sonra koyu kumral saçlarının tokasını açtı ve bana doğru yürürken başının üstündeki tokayı daha sıkı tutturdu.

"Kalıp bizimle kahve içmek ister misiniz?"

Bu, annemin benden bilgi alabilmek için nazikçe kalıp sohbet etmemi önerme şekliydi. Normalde bunu sorun etmezdim ama Ronan'la yaşadığım bu çok yeni, acemi ilişki konusunda hâlâ aşırı korumacıydım. Ayrıca, konu biriyle çıkmaya geldiğinde benim için hâlâ endişeleniyordu.

Diego başka bir hamur işi aldı - çikolatalı bir şeydi, muhtemelen Samara tarafından yapılmıştı. "Howler'da konuştuğunu gördüğüm kurt adam değil, değil mi?"

"Kurt adam mı?" Annemin gözleri heyecanla parladı.

"Çekilir misin Diego?" Onun arkasından bağırdım. "Anne, kahve içmeyeceğim. Kusura bakma."

Omzunu sıktım. Eğer dokunduğumda sakinleştirici bir büyü , bu benim için oldukça normaldi. Benim için endişelenmesini istemedim. Ve bu sefer gerçekten de buna gerek yoktu.

"Şu Ronan denen adam, değil mi?" diye sordu Diego.

Sonra babamın arka mutfak kapısını açtığını duydum. Dışarıda sanat atölyesinde çalışıyordu. Aceleyle Diego'nun yanına gittim ve kolunu çimdikledim.

"Ow!" Geri sıçradı. "Siktir, kardeşim."

"Sakın bir kelime daha etme," diye fısıldadım.

"Ne hakkında?" Ağzını çikolatalı trüfle ya da her neyse onunla doldurdu ve çiğnerken şeytan gibi sırıttı.

"Yapma." Babam köşeyi dönüp Diego'nun hemen yanında durduğunda parmağım ile işaret ettim, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Ellerini kalçalarına dayadı. "Başka bir kurt kokusu alıyor musun?"

Babam Mateo Cruz, bir kızın isteyebileceği en nazık, en şefkatli ve sevgi dolu babaydı. Ama Alfa olarak bilinen kurdu aynı anda kafasının içinde yaşırdı. Ve o bunun tam tersiydi. Kurtları ayın bir zamanı dışında sessiz olan çoğu kurt adamın aksine, babam Alfa'nın rahatsız edici düşünceleriyle oldukça düzenli bir şekilde yaşıyordu. Ve Alfa ... konu aileye geldiğinde *delicesine* baskın, koruyucu ve sahipleniciydi. Özellikle de konu ben, yani küçük kız olduğunda. Gerçi artık bebek değildim.

Diego ağız dolusu çikolatayı yuttu ve derin bir nefes aldı, şimdi elleri kalçalarında babasının pozisyonunu taklit ediyor, onun daha genç bir karbon kopyası gibi görünüyordu. "Evet. İstiyorum."

"Nereden geliyor bu?" diye sordu babam.

"Olabilir," diye yanıtladı Diego, büyük bir çekerek. "Postacı bir büyücü," dedi babam.

Sonra havayı tekrar kokladı ve ben şok edici bir dehşetle Ronan'ın ön kapıma kendi başına bir paket teslim etmiş olması gerektiğini fark ettim, babamın lanet şehirdeki kurtadamlar arasında en iyi koku alma duyusuna sahip olduğunu bilmiyordum. Diego kabaca, "Celine, hâlâ seninle konuşmak istiyorum," diye seslendiğinde oturma odasına doğru aceleyle ilerliyordum bile. En azından bana

Babamın önünde Ronan'ın adı. Küçük bir merhamet.

"Görüşürüz Diego! İlgilenmem gereken bazı hasta işleri var," diye yalan söyledim ve kığım yanıyormuş gibi odadan kaçtım.

Aceleyle yan çantamı ve anahtarlarımı kaptığım gibi ön kapıya koştum ve paspasın üzerinde, üzerinde sadece adımın yazılı olduğu küçük kahverengi bir kutu buldum. Ailem beni daha fazla rahatsız etmeden ve özellikle de babam evimize gelen garip kurt adamın kokusunu almadan önce kutuyu aldım ve arabama koştum.

Hiç düşünmeden Samara'nın birkaç mil ötedeki stüdyo dairesine gittim. Neyse ki arabası binanın dışındaki sokağa park edilmişti, aslında yenilenmiş ve dört güzel daireye bölünmüş eski bir evdi. Kutuyu yanıma alarak yukarı çıktım ve alt kattaki kapısını çaldım.

Samara açtı, üzerinde bir tişört ve yoga pantolonu vardı. "Selam." Şaşkın bir şekilde kenara çekildi. "Ne oldu?"

"Evden hemen çıkmam gerekiyordu." "Nedenmiş o?"

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra, kucağımda küçük kutuyla kanepeye oturdum. Ambalaj bandıyla kapatılmıştı.

"Bu. Ronan bana bir tür hediye bıraktı ve *babamla* Diego bu garip kurt adam kokusunun kime ait olduğunu merak ederek etrafı koklamaya başladılar."

Samara öne doğru eğildi ve bir koku aldı. Bir vampir olarak koku alma duyusu neredeyse bir kurt adamınki kadar iyiydi. Babamınki hariç.

Sırıttı ve kaşlarını salladı. "Çok lezzetli kokuyor."

"Dur, Samara." Yine de ürperdim. Kokusunun etrafımı sardığı düşüncesi nabzımın hızlanmasına neden oldu. Bir kereliğine, o yüksek duyulara sahip lanet bir kurt adam ya da vampir olmayı diledim. "Bunu açmak için bıçağın var mı?"

"Tabii ki."

Mutfığa gitti ve geri döndü, benim için üst dikişi ve yanları boyunca kesti.

Kapağı açtığımda, ambalaj kâğıdına özenle sarılmış küçük bir eşyanın etrafına sarılmış ambalaj kâğıdı buldum.

"Sana ne gönderdi?" Samara yanıma oturdu ve sehpanın üzerine koyduğum kutuya baktı.

Nesneyi ambalajından çıkardım. "Bilmiyorum." Ambalajını açıp ne olduğunu anladığımda, elimde tutarken gülmeye başladım.

"Çay fincanı mı?" Samara şaşkın görünüyordu. "Bu garip bir hediye."

Ağzının etrafını bu güzel pembe çiçeklerle boyamıştı. Aslında ön yüzünde pembe çiçeklerden oluşan bir saksı ve bir yaprağın üzerinde oturan, kanatları açık, minicik mor bir ejderha vardı.

"Bunu yaptığına inanamıyorum." "Ne?"

"Bu benimle dalga kişisel bir şaka. Yanlışlıkla çay fincanlarımdan birini kırdı ve yerine yenisini koyacağına söz verdi." Sonra mavi gözlerinde muzip bir bakış olan minik ejderhanın üzerinde parmağımı gezdirirken aklıma geldi. "Malzemeleri bulmak ve bunu yapmak için erkenden dışarı çıkması, kurumasını beklemesi, sonra da paketleyip kapıma kadar getirmesi gerekti."

"Kahretsin, şimdiden birbirinizle özel şakalaşmalarınız var. Sadece iki kez karşılaştığınızı sanıyordum."

"Aslında üç kez. Dün gece Howler'ın evindeydi."

"Kahretsin. Gitmem gerektiğini biliyordum."

"Üzerinde çalışman gereken önemli bir ödevin olduğunu söylemiştin."

Oturma odasının köşesindeki masaüstünü işaret etti; ekranda Microsoft Word'de bir şey üzerinde çalıştığı görülüyordu.

"Hâlâ öyleyim."

Samara yüksek lisans derecesi üzerinde çalışıyordu. Okulda çok başarılı olmasına rağmen, kariyerinde ne yapmak istediğinden hala tam olarak emin değildi.

"Zor kağıt mı?"

"Unut bunu." Kanepeye oturdu, yüzü bana dönüktü, bacak bacak üstüne atmıştı. "Bana Howler'da neler olduğunu anlat."

Aklıma hemen gecenin sonunda Ronan'ın bilardo masasının yanında birkaç adamla neredeyse kavgaya tutuştuktan sonra aceleyle bardan ayrılması geldi.

"Bu pek de mutlu bir yüz ifadesi değil. Ne oldu?" diye sordu Samara.

"Aslında harika bir geceydi. Onunla birlikte olmak sanki ..." Elimi salladım.

kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Sadece onun yanında durup konuşurken, tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissettim, sanki her zaman Ronan'ın yörüngesinde olmam gerekiyormuş gibi."

"Vay be. Bu biraz derin. Yine de sen bir Aura'sın."

Sanki bu tek başına onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu romantikleştirmemi açıklıyordu. Yine de dürüst davranıyordum. Bunu kendim de anlayamıyordum. Sadece o kendimi daha canlı, daha uyanık, hatta daha mutlu hissediyordum. Sadece daha fazlasını hissediyordum

"Peki sorun ne?" diye sordu. "Neden yüzün asık?"

"Gecenin sonuna doğru, kaportacıda birlikte çalıştığı iki adamla gitti - iyi adamlar, Bowie ve Zack. Hepsi barda tanımadığım başka birileriyle konuşmaya gittiler ve Ronan'ın onlardan biriyle neredeyse kavga edeceği belliydi."

"Bok yok mu?"

"En kötüsü de grup mola vermişti ve Diego koşarak geldi, Ronan'la birkaç kelime konuştu ve ardından Bowie ve Zack'le birlikte aceleyle ayrıldı. Neyse ki Diego ve grup kısa bir süre sonra tekrar çalışmaya başladı ve ben de erken ayrıldım."

"Diego size tartışmanın ne hakkında olduğunu söyledi mi?"

"Dün gecedan beri onu ilk kez biraz önce babamla birlikte kurt adam kokusunun nereden geldiğini bulmaya çalışırken gördüm." Kutuyu işaret ettim.

"Ahhh. Anlıyorum."

"Diego ayrılırken bana Ronan hakkında konuşmak istediğini bağırarak söyledi. Ama onun aşırı korumacı saçmalıklarını duymak istemiyorum."

"Nasıl olsa duyacaksın."

"Ne olursa olsun," dedim mutlu bir iç çekerek, "yarın gece Ronan'la randevuya çıkıyorum."

"Gerçekten mi?" Samara bana o hınzır gülümsemesini takındı. "Nereye gidiyorsun?" "Hiçbir fikrim yok. Saat altıda beni alacak."

"Senin evinde!"

"Sakin ol." Sırıttım. "Ailem ve Diego gitmiş olacak. Cumartesi günü dolunay var."

Samara kaşlarını çatı ve sormasına gerek yoktu çünkü ne düşündüğünü biliyordum.

"Ronan bana dolunayda yer değiştirmedini söyledi." "Hiç mi? Sorun ne?"

Ben de aynı konuda endişeliydim ama henüz sormak için fazla kişisel olduğunu bildiğimden ona "Bilmiyorum. Ama doğaüstü bir psikoloğa gitmesinin nedeninin bu olduğundan eminim."

İkimiz de bir dakika sessiz kaldık, kurdunun yer değiştirmemesi için onunla ilgili derin bir şeyler olması gerektiğini biliyorduk. Bu yeni bir sorun muydu yoksa bir süredir devam ediyor muydu emin değildim. Randevumuzda bana anlatacağına söz vermişti.

"Peki o zaman." Samara şakacı bir şekilde dizime vurdu. "Asıl önemli soru, ne giyeceğin?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim.

"Seksi bir şey, kızım. Kendini tutma. Seni kucağına aldığında çenesinin yere düştüğünü görmek istiyorsun."

Güldüm. Randevularda genellikle rahat, daha mütevazı kıyafetlerimi giyerdim. Ama Ronan için onu gerçekten şaşırtmak istiyordum.

"Sanırım haklısın," diye itiraf ettim.

"Ben her zaman haklıyım. Hadi gel." Zıpladı ve geniş açık oturma alanı ve mutfağın dışındaki tek oda olan yatak odasına doğru yürüdü. "Caddenin aşağısında harika bir butik mağaza var, tam da aradığın şey orada."

"Peki ya gazeten ne olacak?"

"Ertelemek için bir neden arıyordum," diye seslendi yan odadan.

Bir dakika sonra ayakkabılarını giymiş olarak döndü ve Ronan'la randevum için bana muhteşem bir şeyler almak üzere yola koyulduk.

BÖLÜM 9

~GELINE~

SAAT TAM ALTIDA KAPI ÇALINDI. BİR SÜREDİR oturma odasında oturmuş, endişeyle onu bekliyordu. Ve artık resmen gerçektir. Bir kurt adamla randevuya çıkıyordum. Ve bunu ailemden saklıyordum.

Göğsümde bir suçluluk duygusu kıvrıldı ama fuayeden ön kapıya doğru yürürken bunu bir kenara ittim.

Kapıyı açıp onu orada dikilirken görene kadar sinirlerim harap olmuştu. Samara'nın söylediği gibi çenesi düşüyse de fark etmedim çünkü ben de sersemlemiş bir halde onu içime çekiyordum.

Siyah pantolon ve kolları kıvrılmış lacivert düğmeli bir bluz giymişti. Genelde dağınık olan sarı saçları daha düzgün şekilde toplanmıştı ve yüzünün keskin, güzel hatlarını açıkça ortaya çıkarıyordu. Okyanus mavisi gözleri beni tepeden tırnağa yutarken daha koyu parlıyordu.

Samara'nın beni götürdüğü butik mağazasında en az on elbise denedikten sonra sonunda bunu bulmuştum. Hiç kırmızı giymeşdim, her zaman saçlarımın bakır rengiyle çatıştığını düşünürdüm ama bu ton daha derindi ve çilli, açık tenimi tamamlayacak ve gözlerimi daha da yeşil gösterecek şekilde turuncuya yakın bir tonda.

Ronan'ın kollarımda tüylerimi diken diken eden bakışlarından doğru elbiseyi seçtiğimi anladım.

"Merhaba," diyebildim sonunda. "Çok hoş görünüyorsun." Oldukça yetersiz bir ifade.

Başını salladı ve bana doğru yaklaştı, eğilip yanağıma hafif bir öpücük kondururken elimi tuttu. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Alçak ve boğucu bir sesle, yüzü benimkine yakın bir şekilde, "Muhteşem görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, nefes nefese.

İlk randevunun açılışında beni yanağımdan öpmesi biraz yüz­süzceydi ama hiç umursamadım. Orada öylece durup baktım, tıpkı onun gibi. İkimiz de biraz sarsılmış gibiydik, onun yakınlığı ve başparmağını parmak eklemlerime sürterek hala elimi nazikçe tutması midemi alt üst etti.

"Hediyemi beğendin mi?" diye sordu sonunda.

"Evet. Kırık olanı değiştirmeni beklemiyordum. Bunu yapmana gerek yoktu."

"Seni gülümsetti mi?"

Bir süre sessizlik oldu ve biz birbirimize kilitlenmiş bir şekilde öylece baktık. "Evet," diye cevap verdim sonunda. "Öyle oldu."

"O zaman yanıyorsun," dedi nazikçe. "Bunu yapmak zorundaydım."

Ronan'da öngörülemez bir şeyler vardı. Hem sözleriyle hem de hareketleriyle. Belki de nabzımın bu kadar sert atmasının nedeni buydu. Ayrıca onda son derece samimi bir şeyler vardı. Diğer erkekler her zaman beni bir şekilde etkilemeye çalışırdı ama Ronan etkilemeye çalışmıyordu. Sadece kendisi oluyordu, son derece etkileyiciydi.

"Eski Bronco'mun pek havalı olmadığını biliyorum" -sonunda geriye doğru bir adım atıp beni Bronco'sunun park edildiği kaldırıma ve yürüyüş yoluna doğru çekerken elimi tuttu- "ama sağlam ve güvenilirdir."

"Sahibi gibi mi?" Ferforje kapıdan geçerken alay ettim.

Durdu ve benim için yolcu kapısını açtı, yanından geçerken sesi kulağımın dibindeydi. "Buna güvenebilirsin."

Koltuğa yerleştim ve emniyet kemerimi taktım, arabayı sürücü koltuğuna çevirmesi için geçen on saniyeyi nefes almak için kullandım. Kesinlikle yeterli bir süre değildi çünkü tam o anda oradaydı, küçük alanı erkeksi varlığı ve nefis kokusuyla dolduruyordu - temiz ve keskin. Onun için mükemmeldi.

"Nereye gidiyoruz?" Sesimdeki gergin tonu fark ederek ve onun fark etmemesini umarak sordum.

"Göreceksin," diye bana güvence verdi, konsolun diğer tarafına uzanıp elimi tuttu ve parmaklarımızı dünyadaki en doğal şeymiş gibi birbirine geçirdi. Ve öyle hissettirdi.

Şaşırmış bir şekilde ona baktım. Bana yumuşak bir gülümseme verdi. Elim sıkarak "Bu iyi mi?" diye sordu.

Tek söyleyebildiğim "Mm-hmm," oldu.

Radyoda hüzünlü bir Lana Del Rey şarkısı çalıyordu ve ben koltuğa ve Ronan Reed'in arkadaşlığına gömüldüm. Bu çok doğaldı, aynı zamanda cildim tüylerim diken diken oldu ve vücudum sıcak ve yumuşak hissetti. Arabasının sessizliğinde onun yanında olmak, radyoda yumuşak ve hoş bir melodi çalmak, elimi sıkıca ama nazikçe onun elinin içinde tutmak gibi bir şey ruhumu rahatlatmıştı.

Magazine Caddesi'nden Fransız Mahallesi'ne doğru ilerliyorduk. Quarter'ın engebeli sokaklarında gezinmeyeceğimizi umuyordum. Bu topuklularla benim için tehlikeli olurdu. Ama neyse ki, şehrin turistik kısmına varmadan önce depo bölgesindeki Julia Caddesi'nden sola döndük.

O daha dar bir sokaktan bir sonraki dönüşe odaklanırken ona bakmaktan kendimi alamadım ve bunun nasıl bir keşif olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı gerçeğine hayret ettim. İri yarı, güçlü, alfa bir erkek olan Ronan'ın yanında kendimi *güvende* hissediyordum, onun üzerimdeki hâkimiyetinden ya da gücünden korkmuyordum. Ve bu bile tek başına gülümsemeye değer bir şeydi.

Liseden ve o büyücü kâbusundan sonra çıktığım tek erkekler yumuşak dilli, pasif ve yüzde yüz beta erkeklerdi. Beta erkekleri severdim; tatlı, nazik ve hiçbir şekilde tehditkâr olmayan. Ama benim tipim de değillerdi. Sorun da burada yatıyordu.

Ama burada kesinlikle baskın bir erkekle ve kendimi cennette gibi hissediyordum.

Ronan yan sokağa park etti. " " Sonra dışarı atladı.

Etrafıma baktığımda bir otelin arka girişinden ve bir çöp konteynerinden başka bir şey göremedim. Kapıyı açmaya gittiğimde Ronan çoktan oraya varmış ve kapıyı açmıştı.

"Ben hallederim."

Aşırı centilmen tavırları karşısında kendi kendime gülümsedim. Doğma büyüme güneyli sanırım.

"Teşekkür ederim." Elbisemi düzelttim. "Sanırım annen sana doğru öğretmiş."

Bakışları benimkilerle buluştu, kaşlarını önce kısa bir süre kaşlarını çattı. "O yaptı." Kapıyı kapattı ve elimi tutarak beni Julia Sokağı'na doğru yönlendirdi.

"Peki nereye gidiyoruz?" İkinci kez sordum.

"Tam şurada." Sıradan bir kapının üzerinde asılı duran ve üzerinde *Jolie* yazan bir tabelayı işaret etti. "Daha önce buraya gelmiş miydin?"

"Hayır."

Kapıyı açtı, bizi loş bir iç mekâna ve küçük bir rampadan restorana ve hostes istasyonuna çıkan dar bir koridora soktu. Nefesim kesildi.

Ben içeriye hayranlıkla bakarken Ronan hostesle konuştu. "Reed'in altında iki kişilik rezervasyon."

"Evet efendim," dedi şık bir kılıf elbise giymiş ev sahibesi. "Masanız bu tarafta."

Sağımızda, koyu kadife perdelerle kapatılmış büyük partiler için özel bir alan vardı. Restoranın ortasındaki sandalyelerin hepsi zengin kumaşlarla kaplı pelüş kulüp sandalyeleriydi. Eşsiz avizeler ve ahşap kirişler dekorla birlikte bohem, art deco bir hava veriyordu.

"Buyurun Bay Reed." Ben oturup dairesel yeşil kadife kabinin arka tarafına doğru ilerlerken garson ikimize de gülümsedi. "Sunucunuz Valerie birazdan sizinle ilgilenecek."

Ronan otururken, sol dizi sağ dizime çarparken, içki ve yemek menülerini masaya koydu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "değil."

Neredeyse ona orada bırakabileceğini söyleyecektim. İsterse daha da yaklaşabilir ve kalçasını benimkine yaslayabilirdi. Kucağına tırmanmak benim için sorun olmazdı ama bunun biraz ileri gitmek ve uygunsuz olacağını düşündüm. Ne diyebilirdim ki? Ronan Reed bana son derece uygunsuz şeyler düşündürüyordu.

Tanrım, benim neyim vardı? "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Burası şimdiye kadar gittiğim en harika yerlerden biri. Yaşadığım yerden sadece birkaç mil uzakta olmasına ve burayı daha önce hiç duymamış olmama inanamıyorum."

"Evet, hoşuna ." "Neden böyle düşündün?"

Etrafı işaret etti. "Oldukça sanatsal, sence de öyle değil mi?" "Hem de çok. Buraya yeni taşınmadın mı? Nasıl buldun burayı? Zack mi Bowie mi?"

Güldü, derin ve zengin sesi samimi ve sevimli ortamımıza uyuyordu. "Eminim o ikisi buraya hiç gelmemiştir. Hayır, Ty adında bir iş arkadaşşıma sordum, o biraz daha yaşlı, NOLA sahnesini daha iyi biliyor."

"Evet, Ty'ı tanıyorum. Harika bir adamdır. O ve amcam Nico'nun geçmişı çok eskiye dayanıyor, tıpkı amcam Shane gibi."

"Kaporta atölyesine yerleşmemde bana çok yardımcı oldu."

Sunucumuz devreye girdi ve özel kokteyllerinden sipariş ettik. Ben Glitter adlı narenciyeli votka içkisini tercih ettim ve Ronan da dumanlı bir burbon içkisi sipariş etti.

"Burası aslında daha çok bir kokteyl salonu," dedi garson kız içkilerimizi almak için bara giderken, "ama Ty yemeklerin mükemmel olduğunu söyledi."

Parmaklarını masaya vurarak etrafı inceledi. Tabii ki bakışlarım tıpkı çay fincanını boyadığı zamanki gibi şimdi de o ellere takılmıştı. Bir erkeğin Ronan'ınki kadar seksi ellere sahip olması yasadışı olmalıydı. Damarların sırtın üzerinde yükselme şekli, uzun parmakları -ne çok kalın ne de çok ince- masaya hafifçe vuruyordu. Bir başparmağının kenarında belirgin bir nasır vardı ve tek istediğim o parmaklarını masanın üzerinde gezdirirken nasırın tenimi sıyırmasını hissetmekti.

Avucunu uyluğuma koydu.

"İyi misin?" diye sorarak dikkatimi tekrar ona ve onun günahkârca kıskırtıcı ellerine yöneltti.

Endişeyle kaşlarını çattı. *Endişelenmesi gerekirdi.* Kirli zihnim birkaç saniye içinde el tutmaktan uyluk tutmaya geçmişti.

"Evet, iyiyim. Ben iyiyim."

Sunucu içecekleri masaya koydu ve ikimiz de menüye bakmadığımız için bize birkaç dakika vermeyi teklif etti. Işıltılı kokteyli yudumlayarak dikkatimi dağıttım.

"Nasıl?" diye sordu.

"Güzel olduğu kadar lezzetli de."

İçkisini ağzına götürmek üzereyken dondu kaldı, mavi bakışları karanlık ve yoğundu. "Eminim öyledir," dedi ve bir yudum almadan önce dudaklarını yaladı.

Boynumu ve yanaklarımı bir sıcaklık kapladı, ben de düşüncelerimi yatıştırmak için bir yudum daha aldım.

Boğazını temizledi. "Peki sanat terapisine nasıl girdin? Hep çocuklara danışmanlık mı yapmak istiyordun?"

"Çocukları her zaman sevmişimdir. Clara Teyze'nin çocuklarına ya da Violet Teyze'nin ikiz kızlarına küçükken bakıcılık yapmayı çok severdim. Öğretmenlik yapmayı düşünüyordum ama liseden sonra fikrimi değiştirdim."

"Fikrini ne değiştirdi?"

Sesi alçak ve sabit, bakışları sabit ve dikkatliydi. Bu beni germek yerine, sarhoş ediyordu. Onu tanımak ve onun da beni tanımasını isterken, dolabımdaki büyük, korkunç iskeletle onu korkutmaya hazır değildim. Ama dürüst olmak da istiyordum, bu yüzden ona yeterince anlattım.

"Gençken anksiyete sorunu yaşıyordum. Öyle bir noktaya geldi ki ailem beni bir terapist'e gönderdi. Her neyse, bu deneyimi o kadar yararlı buldum ki başkalarına da bu şekilde yardım etmek istediğimi anladım."

Gülümsedi. "Bunu sevdim."

Bu küçük iltifat karşısında midem altüst oldu. "Nasıl yani?"

"Kariyer yolunuzu bu şekilde keşfetmiş olmanız. Biri size yardım etti ve bu da başkalarına yardım etmeniz için size ilham verdi."

Bakışlarımı indirdim ve sonunda menüyü açtım. O da aynısını yaptı.

"Peki ya sen?" Girişleri gözden geçirirken sordum. "Hep oto kaporta işi mi yapmak istiyordun?"

Tekrar güldü ve bir kez daha karnımda heyecan girdaplarının dönmesine neden oldu.

"Neden gülüyorsun?" Onunla birlikte gülümsemekten kendimi alamayarak sordum.

"Ben, hiçbir şekilde, kaportacıda kariyer yapmak istemiyorum."

"Oh. Amcan için çalışmaya geleceğini düşündüm çünkü ilgilendiğin şey bu."

"Hiç de değil. Benim için bu sadece bir iş, ben gerçek hedefimin peşinden koşarken amcamı mutlu etmenin bir yolu."

"Neymiş o?"

"New Orleans Kurt Dövüşü Şampiyonası'nda şampiyon olmak. Daha sonra eyalet şampiyonu olmak ve umarım ulusal ringe çıkmak. Belki de uluslararası arenaya çıkmak."

Bana dövüşle ilgilendiğini zaten söylemişti ama bunu bir kariyer olarak sürdürdüğünü fark etmemiştim. Ben cevap veremeden heyecanla devam etti.

"Asıl ilginç olan WFC'nin pek çok eyalette yasadışı olması. Teksas da bunlardan biri." Bir kahkaha attı. "Teksas'ı daha önce terk etmediğime inanamıyorum. Ama yeraltı ringlerinde iyi iş çıkarıyordum. Çabucak zirveye çıktım. Sonra bazı adamlar dövüşleri ringin dışına taşımaya başladı. Bu başıma biraz dert açtı."

Başımı salladım. "Geçen hafta yüzün bu yüzden mi morarmıştı?"

"Evet. Ama bar kavgalarından ve yeraltı kafes dövüşlerinden bıktım. Yasal bir şampiyon olmak istiyorum."

Heyecanı yüzünden okunuyordu ve kavga ya da şiddetin cazibesini anlamasam da onunla birlikte gülümsemekten kendimi alamadım.

"Ringde iyi olmak için çok fazla eğitim ve beceri gerekir. En iyisi olmak için daha da fazlası gerekir" dedi ve beni bir şeye ikna etmek ister gibiydi.

"Oh, eminim haklısındır. Sadece yaşamak için savaşılan birini hiç tanımadım."

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" Bakışları şimdi daha yumuşak, daha savunmasızdı.

"Sanırım bunu tam olarak anlayamıyorum." İçten bir gülümseme sundum. "Ama bu konuda daha fazla şey öğrenmeye hevesliyim."

Dürüst davranıyordum. Eğer bu onun tutkuyla bağlı olduğu bir şeye, o zaman kesinlikle daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

"Peki nasıl işliyor? İlk dövüşün ne zaman?"

"Aslında, geçen gece Howler'ın yerinde konuşmaya gittiğim adamları hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Takımlarındaki adamlardan biri şu anki şampiyon Baron Hammond. Ona sosyal medya üzerinden ulaşmaya çalışıyordum ama çocuklar onu barda tanıdı. Ben de kayıt hakkında konuşmak için yanına gittim. Yerel bölümün web sitesi şu anda kapalı."

"Oturduğum yerden sohbetiniz pek iyi gitmiyor gibi görünüyordu." "Evet. Pislik gibi davranıyorlardı. Beni biraz sinirlendirdiler." Kaşlarını daha da çatı. "Bu genelde başıma gelmez." "Hayır mı?"

Gülümsemesi geri döndü ve vücudum anında gevşedi. "Baskı altında soğukkanlı olmamla tanınırım. Sadece geçen gece biraz dalgındım."

Servis görevlisi geri döndüğünde içkisinden bir yudum daha aldı.

İkimiz de bifteği otlu tereyağı ve Parmesan kızartması ile sipariş ettik. Sunucu nasıl pişirilmesini istediğimi sorduğunda, "Orta pişmiş, ama az pişmişe yakın olsun lütfen. Biraz kanlı severim."

Kadın uzaklaşırken Ronan sırtı ve avucunu göğsüne bastırdı. "Kalbime göre bir kadın."

Güldüm. "Tabii ki bifteğini kanlı yiyen bir kızdan etkilenirsin."

"Elimde değil. Kurt etobur kadınlardan hoşlanır." Benim yanaklarım daha da ısınırken o sırtmaya devam etti.

"Howler'da bana bir söz vermiştin," dedim kalp atışlarımı sakinleştirmeye ve kızarmamı durdurmaya çalışarak.

"Öyle mi yaptım?"

"Dolunayda neden kasabadan ayrılmayacağını bana söyleyeceğini söylemiştin."

"Sen akıllı bir kadınsın, Celine. Eminim bir yolunu ."

Duygularımı incitip incitmediğimi merak ederek gözlerimi kırpıttım ama konuşmamızdan hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Hatta cevap vermemi beklerken memnuniyetle gülümsüyordu.

"Bunun tek sebebinin yer değiştirmeyecek olman olduğunu tahmin edebiliyorum." "Doğru."

"Ve sen . . hiç vardiya değiştirir misin?"

"Yaptım. Aslında birkaç kez," diye cevap verdi rahatça. "Ama on iki yaşındayken vites değiştirmeyi bıraktım."

"Nedenini biliyor musun?"

"Evet, kesinlikle," dedi, hâlâ o rahat ses tonuyla. "Annem öldü ve kurdum basitçe" -parmaklarını havada gezdirdi- "ortadan kayboldu."

Bir an bakakaldım, annesinin öldüğünü ve kurdunun onu terk ettiğini rahatça itiraf etmesi karşısında ağzım açık kalmıştı. Kendi babamın yer değiştiremediği zamanları duymuştum. Aslında annemle babam böyle tanışmıştı, babama bir büyü yapılmıştı ve artık ayda bir kez değişemiyordu, bu yüzden kurdu onun ruhuna girmişti. Babamın kafasının içinde her zaman iki kişilik yaşıyordu.

O zaman hakkında bildiğim tek şey, şekil değiştirememenin onun için işkence gibi olduğuydu. Daha önce şekil değiştiremeyen başka bir kurt tanımamıştım. Bu, her kurt adamın akli başında kalmak için yapması gereken bir serbest bırakmaydı.

Ama Ronan buradaydı. Gayet iyi ve görünüşte memnundu. "Dr. Theriot'u bu yüzden mi görüyorsun?"

İşaret parmağıyla bardağındaki buğuyu sildi ve beni bir anlığına mükemmel ellerine geri çekti.

"Amcamı mutlu etmek için Dr. Theriot'a gidiyorum. Annem öldüğünden beri değişmediğim için endişeleniyor."

"Ve sen endişelenmiyor musun?"

"Hayır." Yine dikkatle bakarak gülümsedi. "Olduğum gibi gayet iyiyim."

"Kurdun seninle konuşuyor mu?"

Kara kaşları havaya kalktı. "Benimle *konusuyor* mu?" Kıkırdadı. "Hayır. Sadece gitti. Ya da ... zaten öyleydi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Geçenlerde kurdumun hırladığını duydum." Kadife banka yaslandı ve bir kolunu omuzlarımın arkasına doladı. "Yaklaşık on beş yıldır onu hissetmemiştim bile."

Nabzım hızlandı. "Garajda karşılaştığımız gün bana hırlayanın senin kurdun olduğundan oldukça emindim."

Karanlık salonda gözleri maviden çok gece yarısını andırıyordu, keskin bakışları her hareketimi inceliyordu.

"Haklısın, Celine." Daha yakına eğildi, bir tutam sarı saç bir gözünün üzerine düştü. "Bu oydu."

Kurdunun sesini on beş yıldır duymadığını ama tanıştığımız anda duyduğunu kolayca itiraf ediyordu. Yakınıma eğilip beni boğucu kokusu, baskın varlığı ve içinde derinlerde saklanan kurdu uyandıranın *ben* olduğumu kolayca itiraf etmesiyle çevrelerken nefesimi zorlukla kontrol altında tutabiliyordum.

Şu an için bu konuya değinecek kadar cesur değildim. Son derece kişisel ama bilmek istediğim bir konuya geçtim.

"Annen nasıl öldü? Sormamın sakıncası yoksa?"

Elini sırtıma koyarak saçlarımı bir omzunun üzerinden geçirdi. "Bir araba kazasında öldü."

Elbisemin yakası geniş bir ovaldi ve çıplak omzumun büyük kısmını ortaya çıkarıyordu. Dalgali saçlarımın bir tutamıyla oynadı, sonra parmak uçlarıyla köprücük kemiğimin yakınındaki çıplak teni usulca okşadı.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu, gözleri boğazımdaydı.

"Hiç de değil." Sertçe yutkundum, odaklanmaya çalışıyordum. "Annen için üzgünüm Ronan."

"Olmanıza gerek yok. Bu bir trajediydi, evet ve onu hala özlüyorum. Harika bir anneydi." Ağzının bir tarafı kalktı ama bakışları omzumdaydı ve parmak eklemlerinin arkasını hafifçe okşadı. "Onu çok seviyordum ama kaybını kabullendim."

"Ve kurdunu da mı kaybettin?"

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Ona ihtiyacım yok," dedi meydan okuyarak değil, güvenle. "Uzun zamandır onsuz da gayet iyi idare ediyorum."

"Ama yine de Dr. Theriot'u göreceksiniz."

"Amcamı yatıştırmak için, evet." Sonra gülümsemesi hınzırlaştı. "Ve belki de ben çıkarken koridorun karşısındaki güzel terapisti görmek için."

Gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamadım. Sonra onun gülümsemesi de benimki gibi soldu, bakışlarımız kilitlendi. Doğal olmayan uzun bir süre bakiştık, ikimiz de bu sessiz, samimi bağlantıdan memnun görünüyorduk.

"İşte geldik." Sunucumuz Valerie yemeklerimizi getirirken anın yoğunluğunu nihayet kırdı. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Sadece biraz su lütfen," dedim peçetemi kucağıma koyarak.

"Benim için de aynısı," dedi Ronan.

Birkaç dakika sessizce yemek yedik. Valerie sularımızla geldi ve gitti.

"Yeterince az pişmiş mi?" diye hafifçe dalga geçerek bifteğimi kontrol etti. "Evet. Çok lezzetli." Etimi nasıl sevdiğim konusunda benimle tekrar dalga geçmeden önce -ve bununla birlikte gelebilecek tüm imalar- "Zack ve Bowie'yle eğitimin nasıl gittiğini anlatır mısınız?" diye sordum.

Antrenman seansları ve çocukların ne kadar hızlı öğrenip geliştikleri hakkında oldukça detaylı bir açıklama yaptı. Bunları anlatırken yüz ifadesinde parlayan bir gurur vardı. Dövüşmek için deli olmasam da, sesini dinlemek hoştu, Teksaslı ağzı beni içine çekiyordu.

Bifteğini bitirdikten sonra arkasına yaslandı ve beni izledi, ağzı yarı gülümser bir şekilde yukarı doğru çekildi.

"Ne?" Ben sordum.

"Sana bir şey sormak istiyorum ama seni kırmak istemiyorum."

"Şimdi bana sormak zorundasın." Çatal bıçak takımımı yere bıraktım ve peçeteyle ağzımı sildim, tüm dikkatini bana verdi.

"Annenin bir cadı, babanın da bir kurt adam olması nasıl bir şey?" "Bu neden rahatsız edici olsun ki?" Güldüm.

"Bu çok garip. Benim geldiğim yerde cadılar kurtlarla kaynaşmaz. Onlarla evlenmedikleri de kesin."

Ailemin -ve aslında tüm ailemin- açık fikirli olmasından gurur duyarak, "Soruna cevap verecek olursam, bu harika. Bunu hiç garip bulmuyorum. Annem ve babam birbirleri için mükemmeller. Babamın bir kurt adam olması benim için normal, tuhaf değil."

"Bu hoşuma gitti," diye itiraf etti, o kışkırtıcı gülümsemesi ve hipnotize edici gözleri tenimde bir ürperti yarattı.

"Neden?" Nefes nefese sordum.

"Bir kurt ve bir cadı olan ebeveynlerinizi mükemmel bir eş olarak görüyorsunuz."

Şu anda bizi düşündüğünü biliyordum ve aptalca bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Gergin sessizliği ilk o bozdu.

"Peki ailenle ne zaman tanışacağım?"

"Henüz değil," diye hızlıca tersledim. İdam mangasıyla yüzleşmeye tam olarak hazır değildim.

Ronan'ın ifadesi bulanıklaştı, sonra başını salladı ve garsonumuza el sallayarak hesabı istedi. Elimde olmadan aurasının derin, koyu bir mora dönüştüğünü fark ettim. Hissettiğim şey öfke ya da endişe değildi. Daha çok hayal kırıklığı gibiydi.

Ronan hesabı ödedikten sonra kibarca arabaya kadar bana eşlik etti, elimi tuttu ve sokağa en yakın yere kadar yürüdü.

Evime geri dönerken ve beni nazıkçe durdurduğu verandaya giden kısa yolda yine sessizlik vardı.

"Umarım bu gece iyi vakit geçirmişsinizdir." Yüz ifadesi sert ve ciddiydi, sık sık takındığı şakacı gülümsemeden eser yoktu. "Çünkü ben kesinlikle eğlendim."

"Evet, teşekkür ederim. Harika vakit geçirdim." Bundan nasıl şüphe edebilirdi? "Ailenin benimle çıktığını öğrenecek olması rahatsız ediyor mu?"

doğrudan sordu.

"Evet," diye dürüstçe cevap verdim. Ama sonra yüzündeki ani incinmiş ifade beni öne fırlattı ve kollarının üstünden tuttu. "Ama özellikle *seninle* çıktığım için değil. Bu sadece bir ." Özellikle de babam öğrendiğinde.

Kaşları çatıldı. "Ailenin flört hayatın konusunda neden bu kadar korumacı davrandığını anlamıyorum. Sen yetişkin, zeki bir kadınsın. Kendi kararlarını verme konusunda oldukça yetenekli görünüyorsun."

"Evet, haklısın." Alt dudağımı ısırdım, uzun zaman önce tüm ailemizi altüst eden ve eve ne zaman yeni bir erkek getirsem onları aşırı temkinli yapan geçmişimi hâlâ itiraf etmek istemiyordum.

Elleri pantolonunun cebinde, sanki aramıza mesafe koymaya çalışıyormuş gibi dururken, benim hâlâ onun üst pazılarını tuttuğumu fark ettim. Geri çekilmesini istemedim.

"Tek bilmem gereken," dedi dudaklarını yalayarak, "benden hoşlanıp hoşlanmadığın. Benim için önemli olan tek şey bu. Ailenin, arkadaşlarının ya da başka birinin ne düşündüğü umurumda değil. Sadece sen."

Kollarını sıkarak yaklaştım, artık kişisel alanına iyice girmiştım. "Senden hoşlanıyorum Ronan," diye itiraf ettim usulca. "Çok, çok, çok fazla." Bakışlarım önce ağzına, sonra tekrar o unutulmaz güzellikteki gözlerine kaydı. "Sen de benden hoşlanıyor musun?" Sesim biraz titrese de küçük bir gülümsemeyle alay ettim.

Alnını indirip benimkine bastırdı, ağır bir iç çekerken elleri hâlâ ceplerindeydi. "Celine, Celine," diye tekrarladı alçak bir fısıltıyla, "sana karşı ne hissettiğimi söyleyemem. Henüz değil."

"Hayır mı?" Ellerimi güçlü omuzlarından yukarı kaydırdım. "O zaman neden bana göstermiyorsun?"

Derin bir gürültüyle nihayet ellerini kaldırdı ve yüzümü kavrayarak çenemi daha yukarı kaldırdı. Başparmağını ağzımın üzerinde bir, iki kez gezdirdi, sonra üçüncü geçişte dudaklarımı daha geniş açtım ve dilimi başparmağına dokundurdum.

Başını eğip ağzını yumuşakça ve yavaşça dudaklarıma değdirirken göğsünde mırıltılı bir hırıltı titreşti. Tüm vücudum öfkeli bir şenlik ateşi gibi parladı. Ağzımı ısırıp kandırarak genişletirken inledim, sonunda sıcak diliyle içimi yaladı ve ağzını benimkiyle birleştirdi.

Tüylerimin diken diken olması ve omurgamın ürpermesi dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu. Öpücüğü büyüğü ilk kez hissettiğim an gibiydi, vaatlerle dolu baş döndürücü bir his.

Bir eli enseme, diğeri belimdeydi ve tüm bedenimi kendine doğru çekerken beni sabit tutuyordu. Ağzına doğru inledim, öpücüğünün tahrik edici hissi tarafından tamamen yok edildim. Çıldırıcı ve lezzetliydi ve asla durmasını istemiyordum. Saçlarını parmaklarımın arasına alarak ona süründüm, göbeğime karşı büyük ereksiyonunu kesinlikle fark ettim, ona karşı hissettiğim tüm tutkuyla onu öptüm.

Ondan hoşlandım mı? *Yukarıdaki tanrıça.* Tamamen, delicesine takıntılıyım ve aşık olmuştum.

Ağzımdaki dili, enseme ve belimdeki elleri, ona bir ağaç gibi tırmanmak istememe neden oldu. Ya da daha iyisi, onu içime almak.

Alt dudağımı dişleriyle ısırды, sonra emdi ve bacaklarımın arasında bir havuz sıcaklığı hissettim.

"Ronan," diye mırıldandım, onu tekrar öpmek için öne doğru eğildim.

Bu sefer yumuşattı, dudaklarını hafifçe kulağıma doğru kaydırırken eliyle çenemi kavradı. "Senden ne kadar hoşlandığımı hissedebiliyor musun?"

İçtenlikle güldüm. "Evet." Sonra geri çekildim ve parmağımı ağzının üzerinde gezdirdim. "Senden ne kadar hoşlandığımı hissedebiliyor musun?"

"Jolie'den ayrıldığımız zamandan çok daha mutluyum ."

Acısının içime işlemesine izin verirken bir an sessiz kaldık. Büyüm bunu hemen fark etti, onu yatıştırmak ve uzaklaştırmak istiyordu ama incinmeye hakkı olduğunu biliyordum. Onu büyüyle etkileyerek hatalı olanın ben olduğumu, ona herhangi bir şekilde istenmeyen biri olduğunu hissettirdiğimi unutturamazdım. Bunu düzeltmek benim görevimdi ama sihirle değil.

"Özür dilerim, Ronan. Senden utandığımı düşünmeni istememiştim. Utanmıyorum. Hem de hiç."

Başını salladı, iki eli de belimdeydi ve beni sıkarak kendisinden uzaklaştırdı. "Anlıyorum. Ailen ele avuca sığmıyor."

İçimi çektim. "Hiçbir fikrin yok." "Bir noktada öğreneceğim, değil mi?"

"Evet, tabii ki. Şu kasırgayı olabildiğince uzak tutalım." "Sen ne istersen."

Başını eğdi ve yumuşak bir öpücük kondurdu, dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu. "Peki ikinci randevuyu ne zaman alacağım?" "Ne zaman istiyorsun?"

"Yarın."

Güldüm. *Bu geceye* ne dersin diye ağzımdan kaçıyordu ve bana ne olduğunu merak ediyordum. Ben her zaman ihtiyatlı, iyi kız Celine Cruz'dum. Ama söz konusu Ronan olduğunda, ne tedbirli olmak ne de iyi olmak istiyordum. Yavaş ve istikrarlı olmak istemiyordum. Ve tüm ruhumu ateşe veren şey sadece şehvet değildi. Yine de kendimi kontrol etmeye çalıştım ve yarın tabağımda ne olduğunu düşündüm.

"Kahretsin, yarın gelemem. Görüşmem gereken yeni bir müşteri var." "Pazar günü mü?"

"Şu anda hiç boş yerim yok ve anneyi bir aile dostumuz yönlendirdi." diye ekledim.

"Zaten garaja yetişmem gerekiyor. Geride kaldım ve Zack ile Bowie'yi işlerinden alıkoydum. Camaro'yu bu hafta hazır etmezsek Shane Amca'nın hoşuna gitmeyecek."

"Neden bana mesaj atmıyorsun, bir randevu ayarlayabiliriz?"

"Bu iyi bir plan." Bir öpücük daha almak için eğildi, yumuşak ve uzun bir vedalaşmayla acele etmedi. "Sana sonra mesaj atarım." Geri çekilmeden önce sırttı.

Kalbim daha sonra daha fazlasını vaat ederek hızlandı. Bu adam için tamamen gitmiştim. Yürüyüş yolunun yarısında durdu ve kaşlarını çatarak eve baktı.

"Burada yalnız mısınız?"

"Merak etmeyin. Teyzem ve amcam yanı yaşıyor."

"Bu kurt adam amca mı yoksa vampir ya da Azrail amcalardan biri mi?"

Bana bakıyordu ama bu beni hiç rahatsız etmedi. "Üç yüz yaşındaki vampir amcam. Arasam iki saniye içinde evde olurdu."

"Ya telefonunuza ulaşamazsanız?"

"Hayır, demek istediğim, eğer yüksek sesle seslenseydim. Yardım için bağırırsam. Kulakları çok iyi işitir." Sağ tarafa baktım, Isadora Teyze'nin mutfağının ışığının yandığını gördüm. "Aslında, muhtemelen verandada öpüştüğümüzü fark etmiştir." Beni ailenin geri kalanına ihbar edebilecek bir kişi daha.

Ronan ciddi yüz ifadesini korudu. "Pekâlâ o zaman. İçeri girin ve kapıları kilitleyin."

"Evet, efendim."

Verdiği tek yanıt, kurdu olduğunu anladığım o derin hırıltıydı.

Gülümseyerek kapıya döndüm, anahtarlarımı karıştırdım, kapının kilidini açtım, sonra kapatıp sürgüledim. Yan pencereden baktığımda Ronan başını salladı ve sonunda gitmek için döndü.

Kapıya yaslanarak kendi kendime sııttım ve duygularımı gözden geçirdim. Korku yok, tereddüt yok, bu ilişkiye balıklama dalma isteğimi engelleyen hiçbir şey yoktu. Yapmayı planladığım şey de tam olarak buydu.

CHAPTER 10

~RONAN~

PAZAR GÜNÜYDÜ VE CELINE BUGÜN MEŞGULDÜ. EV SESSİZDİ.

çünkü amcam hala ortalarda yoktu. Ben de odamda bir yandan Celine'in portresini çizerken bir yandan da telefonumdan Hozier dinliyordum. Hozier dinliyordum.

Bunun ne kadar acınası görüldüğünün farkındaydım - yatak odamda hüzünlü müzikler dinlerken ve onun resimlerini çizerken - ama hiç umurumda değildi. Ve eğer zihnimde onun kapısının eşiğindeki ilk öpüşmemizi canlandırıyorsam, yapacak bir şey yoktu. Şeytan beni ele geçirdi ama onun tatlı tadına, kokusuna, teninin yumuşaklığına takılıp kalmaktan kendimi alamıyordum. Gerçekten, derinden çözölmüştüm.

Kapım birden açıldı ve Shane amcamı kargo şortu ve tişörtüyle karşımda görünce şok geçirerek sıçradım.

"Ne oluyor be?" Müziğimi kapattım. "Dolunay için gittiğini sanıyordum."

Omuz silkti, sanki bu yeterli bir cevapmış gibi. "Ne yapıyorsun?" Eskiz defterimi kapattım. "Hiçbir şey."

"Güzel. Kışını dışarı çıkar. Çok güzel bir gün ve ben ızgara yapıyorum."

Sonra döndü ve kapıyı açık bırakarak uzaklaştı.

Tamam, bu garipti. Kurtadamlar genellikle dolunayda birkaç gün boyunca ormanda kalır ve yer değiştirirlerdi, kurdun dolaşması için zamana ihtiyaç duyarlardı. Ama Shane Amca sadece dün sabahtan beri ortalıkta yoktu.

Yataktan kalkıp kot pantolonum ve tişörtümle yalınayak evin içinden geçerek küçük güverteye açılan arka kapıya doğru yürüdüm. Geçtiğimde

Mutfağa girdiğimde yemek masasının üzerinde birkaç plastik poşet dolusu yiyecek olduğunu fark ettim. Güverteye çıktığımda arkadan yanan kömürün kokusu geliyordu.

Shane Amca bir elinde Abita şişesiyle ocağı aydınlatıyordu. "Bir bira kap."

Bir altılı paket bıraktığı dış masayı işaret etti. Bir tane aldım ve çevirerek açtım. Taşınabilir hoparlöründen country müzik çalıyordu, telefonu da yanındaki istasyonda duruyordu. Müzik bana Teksas'ı hatırlattı. Austin şehrinde bile birçok barda country müzik çaldığını sık sık duyardınız.

"Kurdunun bir günden fazlasına ihtiyacı yok mu?" Merakla sordum. Teksas'taki diğer arkadaşlarımla böyle bir deneyimim olmamıştı. Genelde dolunay zamanı en az üç ya da dört günlüğüne giderlerdi.

"Ah. Bir gün yeterliydi." Ocağı yaktı, iç çekerek sandalyelerden birine yerleşti ve birasından birkaç yudum aldı.

Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve tıraş olmamıştı. "Biraz yorgun görünüyorsun," dedim masadaki diğer sandalyeye otururken.

Omuz silkti. "Buraya tek başına dönmen fikri hoşuma gitmedi."

Kıkırdadım. "Beni rahatsız etmiyor." Ben de Teksas'ta zamanımın çoğunu yalnız geçiriyordum.

"Bu beni rahatsız ediyor," dedi ısrarla, bakışlarımı tutarak.

Gözleri kurt ile adam arasında bir yerdeydi. Bir gün daha gitmemeli ve kurdunun yapması gerekeni yapmasına izin vermeliydi.

"Bak, benim için endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim."

Yorum yapmadı, dönüp arazisinin arkasında uzanan ormana baktı. Kömürler yandıkça ocaktan daha fazla duman çıkmaya başladı.

"Doktorla işler nasıl gidiyor?"

"Terapistim mi?" Gülümseyerek açıkladım. O da başıyla onayladı. "İyi, aslında. Bunun için sana teşekkür etmeliyim."

"Gerek yok."

Biraz sessizliğe gömüldük, biralarımızı içiyor, müziği dinliyorduk. Shane Amca parmağını birasının kenarına vuruyordu. Bir konuda endişeliydi.

"O çukura et koysan iyi olur." Sonra eve geri döndü.

Bu garipti. Shane Amca ve ben birlikte pek vakit geçirmezdik ama o beni buraya çağırmıştı. Ve belli ki özel bir nedeni vardı. Bu konuda endişelenmek yerine, çünkü er ya da geç içini dökecekti.

rahatladım ve ögle güneşinin güvertede beni ısıtmasına izin verdim ve soğuk biraman tadını çıkardım.

Shane Amca, baharatlı sosis, domuz bifteği ve hamburger gibi kokan şeyleri ızgaranın üzerine yığmak için acele etmedi.

"Misafir bekliyor muyuz?" Ben sordum.

"Hayır." Güldü, ocağı kapattı ve maşasını kenara koydu. "Bu hafta için biraz yemek pişirebilirim diye düşündüm."

"İyi plan." İlk birasını bitirdiğini görünce uzanıp iki bira daha açtım. İç çekerek tekrar yerine otururken ona uzattım.

Bir şeylere dalmış gibi görünse de, bir süre arkadaşça bir sessizlik içinde oturduk. Buradan boya ahırının arka tarafını ve depo olarak kullanılan küçük kulübeyi görebiliyordum. Deponun çıkıntısının altında, geçen gün Rhett'in her zamanki kamyoneti yerine işe giderken gördüğüm Harley vardı.

"Deponun oradaki bisikletin hikayesi ne? Rhett'in mi o?" Shane Amca bakışlarımı takip etti. "Hayır, aslında o hepimizin." "Nasıl yani?"

"Geçen yıl, Harley Frontier'i bırakan kurumsal bir adamımız vardı. Bazı özel işlerin yapılmasını istiyordu. Ama biz daha işe başlamadan fikrini değiştirdiğini söyledi. Onun yerine gidip bir Roadmaster aldı. Amerika'yı turlamak için daha iyi bir şey istediğini söyledi." Homurdanarak başını salladı.

"Bu yeterince iyi değildi, ha?" Alaycı bir şekilde sordum.

Frontier gerçekten güzel bir motosikletti.

Kıkırdadı. "Görünüşe göre öyle değil. Acelesi vardı. Değerinin dörtte birine alabileceğimi söyledi."

"Lanet olsun. Neden bu kadar ucuza gitmesine izin verdi?"

Omuz silkti. "Zengin insanlar. Sanırım uğraşmak istemedi."

"Şanslıymış."

"Evet. O yüzden burada tutuyoruz ve çocuklar istedikleri zaman kullanabiliyorlar." Birasını yudumladı. "Nasıl binileceğini biliyor musun?"

"Evet. Ama hiç bu kadar güzel bir bisiklete binmemiştim."

Gülümseyerek, "İstediğin zaman kullanabilirsin," dedi. "Teşekkürler."

Hemen tanıdığım bir country şarkısı daha çalmaya başladı, "Keep The Wolves Away." Gülmekten kendimi alamadım.

"Komik olan ne?" diye sordu.

"O şarkı. Arkadaşım Malcolm ve diğer bazı çocuklar"-yeraltı çemberinde birlikte dövüştüğüm kişiler-"en sevdiğimiz barda gecenin sonunda bu şarkıyı söyledik. Howler'inki gibi bir kurt adama aitti ve kapanış saatinde çalmayı komik buluyordu."

Shane Amca başını salladı ve gülümsedi. Bir dakika sessizce oturduk, biralarımızı yudumladık ve hayatta kalmaya çalışmak, daha iyi bir hayat bulmak ve dünyanın kurtlarını uzak tutmakla ilgili şarkıyı dinledik.

"Biliyorsun, büyürken pek bir şeyimiz yoktu," dedi Shane Amca. "Annem uzun süre hastaydı ve ben onlu yaşlarımdayken öldü."

Büyükannemle hiç tanışmamıştım. Annem onun ne kadar sevgi dolu ve tatlı olduğunu söylerdi. Kanseri onu ben doğmadan önce almış. O bir insandı ve doğaüstü canlılar gibi hastalıklarla savaşacak genlere sahip değildi.

"Babamız çok çalıştı ama bu yeterli değildi," diye devam etti. "İşleri ayakta tutmaya yardımcı olmak için liseden hemen sonra çalışmaya başladım. Sarah hâlâ ilkokuldaydı ve Ella, annem ..."

Durdu ve beni dikkatle inceledi. Yüzümde annemin özelliklerini gördüğünü biliyordum. Onu çok severdim.

Boğazını temizledi. "Annen planladığı gibi üniversiteye gitmedi. Ona evde ihtiyacımız vardı, özellikle de Sarah'ya ve o da bunu biliyordu." Birasından bir yudum aldı. "Öğretmen olmak istiyordu. Bunu sana söyledi mi?"

"Evet." Sesim paslanmıştı.

Annem ben küçükken bana evde ders verirdi. Kız kardeşi Sarah üniversiteye gittikten kısa bir süre sonra bana hamile kalmıştı. Yani hayat bir kez daha karşısına zorluklar çıkardı. Ama hiçbir zaman kendimi bir yük gibi hissetmeme izin vermedi. Her zaman hayatındaki en önemli şeyin ben olduğumu bilmemi sağladı. Bundan hiç şüphe etmedim.

"Harika bir aşçıydı," dedi. "Yediğim en iyi tavuk enchiladayı yapardı."

Kıkırdadım, boğazım biraz düğümlenmişti. "Onlar benim favorimdi. Her zaman benim için yapardı."

"Şanslı orospu çocuğu," diye alay etti.

İkimiz de güldük ama kasvetli bir havaya büründü.

"Her yıl doğum günümde bana ev yapımı kırmızı kadife pasta yapardı. En sevdiğim. Amarillo'dan taşındığımda bile, her yıl nerede yaşarsam yaşayayım pastayı özenle paketler ve bana gönderirdi. Buna inanabiliyor musun?"

İlk başta cevap veremedim, onunla ilgili bu özel anılardan çok bunalmıştım. Yıllardır onu tanıyan hiç kimseyle onun hakkında konuşmamıştım. Sarah teyzem de benimle onun hakkında hiç konuşmadı. Bu çok zordu.

Boğazımı temizleyerek, "Buna inanabilirim. O her zaman başkalarını düşünürdü."

"O yaptı." Birasını masanın üzerine koydu. "O kekleri özledim." Ayağa kalktı ve ocağa doğru yürüyüp eti çevirdi.

Üstümüzde masmavi gökyüzünün olduğu açık bir gündü. Hava her zamanki kadar sıcak değildi, ılık bir esinti evin arkasındaki ağaçların yapraklarını hışırdatıyordu. Annem bu sesi severdi. Daha önce onu tanıyan hiç kimseyle anılarımı paylaşmamıştım.

Tekrar yerine oturduğunda ona, "Mükemmel bir gün için tek ihtiyacının bir hamak, esinti ve tuzlu bir margarita olduğunu söyledim" dedim.

Shane Amca güldü. "O her zaman basit şeylerden hoşlanırdı."

İkimiz de tekrar sessizleştik. Annem inanılmaz, harika bir kadındı. Onun kaybıyla başa çıkabildim ama onu bu şekilde düşündüğümde hep acı çekerdim - yaşadığımız ve asla yaşayamayacağımız tüm anları.

"Orada olmalıydım." Amcamın sesi derinleşmiş ve ciddileşmişti. "Ne zaman?" Neden bahsettiğinden emin olamayarak sordum.

Bakışlarımı tuttu, yüz ifadesi duygularla gerilmişti. "O öldükten sonra. Senin için orada olmalıydım."

Hayatımda hiç böyle bir şey beklemiyordum. Ne diyeceğimi bilemedim. "Annen tanıdığım en özverili insandı. Oğlunun birine ihtiyacı olduğunda yanında olamadım. Kendi hayatıma o kadar dalmıştım ki. Hiçbir mazeretim yok." İçini çekti ve bir eliyle saçlarını taradı.

"Her neyse, özür dilerim Ronan. Yardım etmek için çok daha erken gelmeliydim."

"yok. Ben iyiyim."

"Sanırım öylesin. Polislerle yaşadığın sorunlar için seni suçlayamam, çünkü ben de senin yaşıdayken aynı durumdaydım."

Omuz silktim. "Kendi başıma gayet iyiydim."

"Evet. Ama artık tek başına olmak zorunda değilsin. Tek söylediğim bu."

Birden biraz rahatsız olmuş gibiydi. Oldukça huysuz olan Shane amcam için bu çok fazla duyguydu.

Ellerini birbirine vurdu ve ayağa kalktı. "Yemek yemeye ne dersiniz?" diye önerdi aniden.

"Bana uyar. Açlıktan ölüyorum." "Bize tabak getirir misin?" "Sebze var mı yoksa sadece et mi?" "Sadece et ve bira."

Kıkırdadım. "Bana uyar."

Tabakları getirdikten ve dışarıda domuz bifteği ve sosis yığınlarıyla yerleştikten sonra sessizce yedik. İkimiz de artık konuşma ihtiyacı hissetmiyorduk. Ağaçlardaki rüzgârın sesinden başka hiçbir şey bize eşlik etmiyordu. Çok güzel bir gündü.

BÖLÜM II

~RONAN~

BOWIE, ZACK, TY VE BEN DEPO OFISINE DOĞRU YÜRÜDÜK.

limandaki bina. Web sitesine göre burası NOWFC'nin fiziksel adresiydi. Burası aynı zamanda Baron'un babasının şirketi Hammond Industries'in liman ofislerinden biriydi.

En azından Baron ve onun şampiyon takımı Demir Pençeler ile bağlantılı olmayan bir şey bekliyordum ama görünüşe göre değilmiş.

Ty'ı bunu yapmaya ikna etmek düşündüğümünden çok daha kolay olmuştu. Pazartesi günü onu bir kenara çektim ve ne yaptığımı anlattım. NOWFC'den bahsettiğimde, bunu zaten bildiğini söyledi. Onun ideal bir aday olduğunu çünkü zaten birden fazla dövüş sanatında eğitilmiş olduğunu anlatmaya başladım.

"Demek bu yüzden beni ders dışı aktivitelerim konusunda sorguluyordun," dedi. Birkaç soru sorduğu derinlemesine bir tartışmadan sonra, sonunda takımında olmayı kabul etti.

Binaya yaklaştığımızda Ty, "Burası oldukça kabataslak," dedi. Mississippi Nehri'ndeki teknelerin, limanda çalışan adamların ve büyük makinelerin sesi etrafımızda yankılanıyordu.

"Birazcık," diye kabul ettim. "Ama babası dövüşleri kazanmasına yardım edemez, o yüzden fark etmez."

Kapıyı açtım ve içeri girdik. Ofis, içinde sıkıştırılmış yaklaşık beş masa ve bilgisayar bulunan bir odaydı. Orta yaşlı bir kadın vardı.

-Bir çeşit cadı, ilk masada oturmuş yazıyordu. Gözlük takıyordu ve biraz saçma sapan bir kütüphaneciye benziyordu.

İçeri girdiğimizde durdu. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet. Aslında buraya NOWFC'ye kaydolmak için geldik. Bana verilen adres buydu."

Baron nihayet Instagram'daki DM mesajıma cevap verdi ve dün bana adresi gönderdi.

Kısa bir süre arkamdaki adamlara baktı. "Tüm ekibiniz burada mı? Sadece herkesin kendi feragatnamelerini imzalamasıyla kayıt yaptırabilirsiniz."

"Evet. Bütün ekip bu."

Tekerlekli sandalyesinin üzerinde döndü ve dosya dolabının ikinci çekmecesini açtı. Bir süre karıştırdıktan sonra nihayet bir dosya çıkardı ve masasına dönerek bir kâğıt çıkardı. NOWFC'nin logosu, arkasında NOLA'nın silueti olan kurt başı, sayfanın en üstündeydi.

"Herkesin isimlerini ve iletişim bilgilerini doldurmanız gerekecek. Ve ehliyetlerinizi kopyalamam gerekiyor."

Ben feragat formunu alırken dördümüz de ehliyetlerimizi çıkardık ve duvara dayalı birkaç sandalyesi olan bir masaya geçtik. Ty yanıma oturdu, Zack diğer tarafa, Bowie ise ayakta kaldı.

Ty, "Ringde yaralanma veya ölüm durumunda NOWFC'yi sorumlu tutmayacağım veya NOWFC'ye karşı hukuk davası açmayacağım" dedi. "Dalga geçmiyorlar."

"Bunu daha önce hiç gördün mü?" Zack bana sordu.

"Hiç sözleşme imzalamadım çünkü sadece yasadışı ringlerde dövüştüm." Lisanslarımızı yazıcıda kopyalayan kadına döndüm. "NOWFC'de kaç dövüşçü öldü?"

"Yok," diye kuru bir şekilde cevap verdi. "Ciddi yaralanmalar var ama. Birkaç kırık kol. Biri bir hafta hastanede kaldı. Ama dövüşlerden sonra ihtiyacı olan herkes için birinci sınıf iyileştirici cadılar sağlıyoruz."

"Bu feragat normal mi?" Ben sordum.

Ruhsatlarla birlikte döndü ve onları masanın üzerine koymak için yürüdü. "Louisiana'da kullandıkları feragatnamenin aynısı. Buralı değil misin?"

"Teksas."

Kıkırdadı. "Evet, oradaki kovboyların bunu yasal hale getirmesi gerekiyor." Eğildi ve iletişim bilgilerinin altındaki bir satırı işaret etti. "Muhtemelen bu kısmı görmediniz, değil mi? Bu form, kazandığınız dövüşten sonraki yedi gün içinde kazancınızın bankanıza yatırılmasını garanti eder."

O bölümü dikkatle okudum ve gecenin her şampiyonunun kazandığı ev yüzdelere gülümsedim.

"Yine de tüm dövüşçüler para alıyor. Kaybedenlere sadece evin çok daha küçük bir yüzdesi ödeniyor."

"Lanet olsun," dedi Zack, "acele et de imzalayabileyim."

İletişim bilgilerimi, acil durum iletişim bilgilerimi - Shane Amca - doldururken kıkırdadık ve sonunda aşağıdaki feragatnameyi imzalayıp Zack'e uzattık. Hepimiz üzerimize düşeni yaptıktan sonra ayağa kalktım ve formu masadaki kadına uzattım.

"Peki şimdi ne olacak?"

"Bilgilerinizi NOWFC veri tabanına gireceğim ve Baton Rouge'daki merkez ofisten onay aldıktan sonra, ki bu genellikle bir iş günü sürer, Louisiana WFC'ye resmi dövüşçü olarak kaydedileceksiniz."

Zack bir *woot* sesi çıkardı ve alkışladı.

"Sanırım bu daha sıkı çalışmaya başlamamız gerektiği anlamına geliyor," diye ekledi Ty. "Kesinlikle," diye kabul ettim ve ardından bu organizasyonun bekçisine sordum,

"İlk dövüş ne zaman yapılacaktır?"

"Buna NOWFC yönetim kurulu karar verecek. Mevcut şampiyonlar bu yıl diğer tüm rakiplerle dövüşüp onları yendikleri için, siz de onlarla dövüşeceksiniz. Demir Pençeler. Oh!" Kaşlarını çatı ve forma baktı. "Takımınız için bir isim yazmamışsınız."

Çocuklara teker baktım. "Siz ne düşünüyorsunuz?" Bowie omuz silkti. "Kanlı Ay."

"Evet," diye ekledi Zack. "Kanlı Ay Ekibi." "Bu işe yarar," diye kabul etti Ty.

Bunu yazdı ve sonra bana baktı. "Takımın lideri sen misin?"

"Evet."

"Dövüş programıyla ilgili olarak sizinle irtibata geçecekler. Pekâlâ çocuklar." Uzanıp önce benim, sonra da diğerlerinin elini sıktı. "Aramıza hoş geldiniz. Ve iyi şanslar."

Oradan ayrıldık ve sessizlik içinde Bowie'nin cipine doğru yürüdük. Sonunda meşru bir WFC takımında olduğum için umut ve heyecanla doluyken, çocukların ne hissettiğini merak ediyordum. Keşke Celine'in Aura yeteneğine sahip olsaydım da sormak zorunda kalmasaydım.

Cipe doluştuk, ben ve Ty arka koltuğa oturduk.

"Peki ne düşünüyorsunuz?" Bowie liman kapısından çıkarken sordum.

"Bence çok para kazanabiliriz," dedi Zack gülümseyerek. "Daha sıkı antrenman yapmalıyız," diye ekledi Ty.

"Katılıyorum. Onlara kickboks konusunda daha fazla şey öğretebileceğini umuyordum, Ty." Telefonumu açtım ve elimdeki ekran görüntüsünü üçüne de gönderdim. "Aslında mağaza programını çıkardım ve izin günlerimizde ve öğleden sonralarımızda bizim için bir antrenman programı hazırladım."

Ty programı okudu. "Bu benim işime yarar."

"Bunun boş zamanınızın çoğunu alacağını biliyorum, ancak bundan sonra sıkı çalışmamız gerekiyor."

"Yapacak daha iyi bir şeyim yok," diye ekledi

Bowie. Zack kıkırdadı. "Benim de öyle."

Ty'ı bırakmak üzere Aşağı Bahçe Bölgesi'ndeki evine doğru ilerlerken arkama yaslandım ve pencereden dışarı bakarak iç geçirdim. Celine şimdi zihnimde ağır bir yükü.

Cumartesi gecesi buluştuğumuzdan beri her gün mesajlaşıyorduk, ikimiz de henüz ikinci buluşma için bir araya gelememiştik. O işine dalmıştı, ben de ya dükkânda ya da dışarıda bu adamlarla birlikteydim.

Hayallerimin nihayet şekilleniyor olması çok garipti. Bu ilk adımdı ama yine de ileriye ve yukarıya doğru bir hamleydi. Yine tek yapabildiğim Celine ile ne kadar az zaman geçireceğimi düşünmekti.

"Lanet olsun." Ty bana doğru baktı. "İşte bu ağır bir iç çekiş."

Zack ön koltuktan kıkırdarak, "Kızıl saçlı bir cadıyla ilgisi yok, değil mi?" diye sordu.

"Asla olmaz." Ty başını salladı. "Gerçekten Celine'le çıkmaya mı çalışıyorsun?" "Denemiyorum." Sırıttım. "Cumartesi gecesi ilk randevumuza çıktık." "Ve sana ikinci bir randevu mu veriyor?" diye sordu Bowie.

Gülümsedim, bu meraklı pisliklere ayrıntı vermeyecektim. "Evet. O öyl

e." "İlginç," dedi Ty.

"Neden söylüyorsun?" Sinirlenerek sordum. "Sadece çok titizdir."

"Bana hiç zaman ayırmadı," dedi Zack. "Sanki bu bir şeymiş gibi," Bowie'yi ekledi.

"Ve açıkçası," dedi Ty, onları görmezden gelerek, "çok az erkek onun babası ve kardeşleriyle uğraşmak ister."

"Ve amcalar, teyzeler ve kuzenler," diye ekledi Zack. "Onlar beni korkutmuyor." Bunu açıkça belirttim.

Ty biraz muzip bir gülümsemeyle birlikte bana saygı dolu bir bakış attı. "Aferin sana Ronan." Pencereden dışarı baktı, sonra önündeki Bowie'omzuna dokundu. "Hey, neden burada bir şeyler atıştırmıyoruz? Şu kafede şehirdeki en iyi göğüs etli sandviçler var."

Saatimi kontrol ettim. "Evet, hadi biraz yiyecek alalım. Ama çabuk olmalıyız. Camaro'nun boya işini bitirmeliyim."

Bowie arabayı kaldırıma çekti ve park etti. Sürücü koltuğundan inerken Ty'a sırtıması dikkatimden kaçmadı.

"İkinizin bana anlatmak istediğiniz özel bir şakası mı var?" Gümüş Ay Kafe'ye girerken sordum.

Aynı zamanda bir kahve dükkânı olduğu anlaşılan kafeye girdiğimizde sadece güldüler. Standlarda ve masalarda dizüstü bilgisayarlar ve kahve ile kurulmuş birkaç yalnız vardı.

Siyah saçlı, kahverengi tenli ve yeşil gözlü güzel bir kadın bizi kocaman bir gülümsemeyle karşıladı. Ondan yayılan vampir tanımlamasını okudum, ama aynı zamanda biraz daha fazlasını. Tuhaf.

"Hey, Ty! Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu."

"Merhaba, Samara. Evet, şehrin bu tarafındaydık, Joaquin'in meşhur göğüs etli sandviçlerinden alalım dedik."

"Harika. Yani özel olan dört kişi mi?" Ty bize döndü ve biz de başımızı salladık. "Size ne içireyim?" diye sordu.

Zack ve Bowie sipariş verdi. Ben bir şişe su aldım, bu sabahki erken koşumdan sonra su içmem gerekiyordu.

"Ah, Samara," dedi Ty şüpheyle, "Shane'in yeğeniyle tanışmadın, değil mi? Bu Ronan Reed, kasabaya yeni geldi."

Yeşil gözleri de sırtışı gibi genişledi. "*Sen* Ronan Reed misin?"

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. İnsanların ben onları tanımadan adımı bilmeleri benim için her zaman iyi bir şey olmamıştı. Genellikle bir bar kavgasına yol açardı. Ama bu güzel bir cadıydı ve adımı duyunca sinirlenmiş gibi görünmüyordu. Tam tersi.

Rahatsız bir şekilde ayağımı sürttüm. "Tanışıyor muyuz?" Tanışmadığımızı bildiğim halde kibarlık olsun diye sordum.

"Hayır," dedi gülerek. "Ama kuzenim Celine Cruz'la tanıştınız." Zack ve Bowie kıkırdadı. Onlara gözlerimi devirdim.

"Evet, Celine'i tanıyorum," dedim ona.

"Oh, onu tanıdığını *biliyorum*." Sonra beni tepeden tırnağa kontrol etti. "Celine söyledi."

O anda mutfak kapısı açıldı ve önlük giymiş, uzun boylu, doğaüstü bir adam doğruca bize doğru yürüdü. Koyu kızıl saçları ve tanıdık yeşil gözleri vardı; önce Ty'a baktı, sonra kaşlarını çatarak bana döndü.

"Sen Ronan mısın?" Ellerini kalçalarının üzerine koydu.

Onda kesinlikle bir kurt adam izi okudum, biraz saldırganlık pompalıyordu ama yanındaki kadın gibi onun da içinde biraz cadı var gibiydi.

"Az önce teyit ettiğim gibi, evet, öyleyim," diye kesin bir dille cevap verdim. Onun kim olduğunu çoktan anlamıştım. "Sen Celine'in kardeşisin, değil mi?" Diğer üçüz.

Sanki bana bakarak iyi bir adam mı yoksa bir pislik mi olduğumu anlayabilecekmiş gibi beni incelemeye devam etti. Belki de yapabiliirdi. Bu ailede daha önce hiç görmediğim bir sihir karışımı var gibiydi.

"Öyleyim," diye huysuzca cevap verdi.

Beni gafil avladığı için Ty'ın suratını yumruklamak, çocuk gibi kıs kıs güldükleri için Zack ve Bowie'nin taşaklarını tekmelemek istedim. Ama takımımnda savaşılabilmeleri için üçünün de sağlığına ihtiyacım vardı.

Benim takımım. İçimi bir gurur duygusu kapladı. Sonra öne çıktım ve elimi uzattım.

"Ronan Reed. Sizinle tanışmak bir zevk."

Yoğun bakışları elime kaydı. Beni gerçekten asılı bırakıp bırakmayacağını merak ederek bekledim. Ama bırakmadı. Elimi sıktı. "Joaquin Cruz."

Bunu biliyordum ama yine de "Memnun oldum" dedim.

Ty'a baktı. "Kız kardeşimin peşinde olduğunu biliyor muydun?" "Onu kovalamıyorum," dedim ısrarla. "Biz çıkıyoruz."

O yeşil gözlü bakışları bana geri döndü ve kollarını kavuşturdu. "Öyle mi?" Ama kızgın görünmek yerine, aslında memnun görünüyordu.

"Evet," dedi Samara. "Bu çok ." Hepimiz dikkatimizi

Onu.

"Bu doğru," diye ekledi. "Yakında ikinci bir randevuya çıkacaklar. Öyle değil mi?"

değil mi?"

Gülümsememi gizledim çünkü görünüşe göre Celine kuzenine bizden epey bahsetmiş ve biz daha tanışmamıştık bile. Ayrıca beni savunuyordu. Bu kuzeni çok sevmiştim.

"Kesinlikle ," diye onayladım.

Joaquin bana tekrar baktı, dalgın ve ciddiye. "Her zamanki tipine benzemiyorsun."

"Tanrıça'ya şükürler olsun," diye mırıldandı Samara.

Başka erkeklerden bahsedilince vücudum kilitlendi. Celine kadar güzel bir kadının pek çok erkekle çıktığı aşikârdı ama bunu düşünmek hoşuma gitmiyordu. Hem de hiç.

Omuz silktim. "Yine de onunla çıkıyorum." Ve kendimi durduramayarak ekledim, "Ben de hiçbir yere gitmiyorum."

"Güzel," dedi Joaquin oldukça vurgulu bir şekilde, bu beni şaşırttı, sonra küçük bir kahkaha attı. "Kız kardeşimle çıkmak için o kadar büyük taşaklara ihtiyacın olacak." "Anladığım bu," diye cevap verdim, Ty'a ölümcül bir bakış fırlatarak.

"Biraz uyarı iyi olabilirdi."

Ty gülümsedi. "Böylesi daha eğlenceli." Sonra Joaquin'e baktı. "Seni tekrar görmek güzel."

"Evet, sen de." Sonra bana döndü. "İyi şanslar." Aniden mutfığa doğru döndü. "Siparişleri getireyim," diye geri seslendi.

"Benimkine tükürmeyeceksin, değil mi?" bağırdım.

Kapı açıkken durdu ve arkasına baktı. Sonra gerçek bir kahkaha attı. "Hayır, dostum. Ama kız kardeşime zarar verersen bundan daha kötüsünü yaparım."

"Asla olmayacak," diye yemin ettim, bunun gerçekliğini iliklerime kadar hissederek. "O zaman sorun yok, Reed." Başını salladı ve kapının sallanmasına izin vererek gitti.

Arkasında.

Zack, belli ki sinirlenmişti, bir adım öne çıktı. "*Bu da* neydi böyle? Bu mı? Hepsi bu kadar mı? Joaquin sadece onunla çıkmasına izin mi verecek?"

Samara alay etti. "Celine yetişkin bir kadın. Kiminle isterse onunla çıkabilir."

Zack güldü. "Ama hadi ama, hiç yumruk atılmadı mı? Ölüm tehdidi yok mu?" "biraz tehdit vardı," diye araya girdi Bowie. "Ve Ronan Mateo ile henüz tanışmadı. Ya da kurduyla."

Samara içkilerimizi almamız için tezgâha koydu. Ben su şişemi aldığımda öne doğru eğildi ve komplocu bir tavırla fısıldadı, "Ronan. Celine'in hayatında senin gibi bir adama ihtiyacı var."

"Kardeşine karşı dürüst davranıyordum. Hiçbir yere gitmiyorum."

Bir saniye baktı, sonra çenesini eğdi. "Sen tam da onun ihtiyacı olan şeysin." Göz kırptı, sonra bir sonraki siparişi almak için döndü, çünkü arkamızdan bir çift gelmişti.

Ty'ın yanına otururken "Senden nefret ediyorum," dedim.

"Hayır, yok." Dirseğimi dürttü. "Bazı müttefiklere ihtiyacın var. Samara'nın senin tarafında olacağını biliyordum. Joaquin hakkında da içimde bir his vardı. Konu kişisel meselelere geldiğinde Celine ona Diego'dan daha yakın. Onu daha iyi anlıyor."

Söylemediği başka bir şey varmış gibi görünüyordu. "Daha neyi anlıyor?"

Samara'nın söylediği şeyi de merak ettim, onun ihtiyaç duyduğu türden bir erkek olduğumu. Bu ifadenin arkasında daha fazlası olduğunu düşündüm. Arkasında bir sır.

"Hiçbir şey." Başını iki yana salladı.

Ama hiçbir şey değildi. Celine'in ailesinin körü körüne aşırı korumacı olmadığını çabucak anlıyordum. Bu tür zorba davranışlar için bir katalizör vardı. Bu her , beni durduramayacaktı. Bu, tüm lanet ailenin bir an önce fark etmesi gereken bir şeydi.

Celine benimdi. Ya da olacaktı. Ve kimse beni kızımı elde etmekten .

BÖLÜM II

~GELINE~

YUKARI DOĞRU YÜRÜRKEN KARNIMDA BİR SÜRÜ KELEBEK PATLADI.

Kaportacıya. Garaja girdiğimde radyoda Billie Eilish'in bir şarkısı çalıyordu, belli bir kurt adamı arıyordum.

Ty kapüşonun altından çıktı ve ellerini bir bez parçasına sildi. "Hey, Celine. Rhett'i mi arıyorsun?"

Boğazımı temizleyerek başımı salladım. "Hayır. Ronan'ı arıyordum. Eğer çok meşgul değilse."

Ty'ın ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Senin için çok meşgul değil."

Öğleden sonra güneşi ağaçların arkasına doğru alçalıyordu ama hava hâlâ sıcaktı.

Umarım kızarmış yanaklarımın sıcaktan olduğunu düşünmüştür.

"Bana onun nerede olduğunu söyleyebilir misin?" Bowie'nin başka bir kaputun altında çalıştığını gördüm. Bana başıyla onay verdi ve işine geri döndü.

"Zack'le birlikte arka taraftaki boya ahırında. Arka kapıdan geçip gidebilirsiniz."

Rhett'in ofiste olmasına şükrederek aceleyle arabaların etrafından dolaştım. Ronan'ın amcası Shane'i de görmemiştim, yani tamamen aşık olduğum adamı görmekten başka bir sebep olmadan uğramanın garipliğinden kaçınmak için ettiğim tüm dualar kabul olmuştu.

Arka kapıdan geçtikten sonra, çimenlerin üzerinde boya ahırına giden iyi yürünmüş bir yol vardı. Ben yaklaştıkça Zack'in bir şeyler gevelediğini duyabiliyordum. Netflix'te izlediğim bir bilimkurgu dizisini anlatıyor gibiydi ama ben ahıra varmadan konuşmayı kesti. Ahırdan gelen ses

Boya makinesi de durdu. Tabii ki onlar kurt adamdı ve beni hissetmiş olmalılar.

İçeri girdiğimde Ronan ağzını dumandan korumak için bir maske çıkarıyordu ama geri kalanını görünce donakaldım. Şu tulumlardan birini giymişti ama fermuarı beline kadar açıktı, tulumun kolları kalçasından bağlıydı. Altında, terden sıırıslam olmuş, kaslı göğsüne ikinci bir deri gibi yapışan, yırtık pırtık beyaz bir tişört vardı.

Sonunda bakışlarını yakaladığımda, gözlerimdeki arzuyu fark ettiği belliydi. Ucunda geniş bir ağızlık olan bir tür tabancaya benzeyen boyama aletini bir kenara fırlattı. Sonra onu tuttuğu eldiveni çıkardı ve ahırın zeminine bıraktı.

"Zack, neden biraz ara vermiyorsun?" diye önerdi, ama bu daha çok bir emir gibi gelmişti.

Sesi o derin perdeye düştü ve çıplak kollarımda tüylerim diken diken oldu. Sonra bana doğru yürüdü, saçları dağınıktı, vücudu kirli ve ter içindeydi, kollarında kırmızı boya lekeleri vardı ve bir elini kaplamıştı.

"Evet, iyi fikir. Ben bir mola vereyim," dedi Zack, ama en uçtaki ahırın açık çift kapısından çıkarken ikimiz de ona bakmadık bile.

"Neden iki eline de eldiven takmadın?" Yaklaşıp delici gözlerini vücudumda gezdirirken aptalca sordum.

Omuz silkti. "Bu sürpriz ziyareti hak edecek kadar doğru ne yaptım?" "İkinci randevumuzu henüz almadık ve ben ..."

Neredeyse bana geliyordu.

"Seni özledim," diye itiraf ettim özgürce.

Geniş bir sırtışla ödüllendirildim. "Celine." Adımla birlikte bir iç çekti ve tam önümde dururken başını salladı. "Senin için zaten bu kadar zayıfken böyle şeyler söyleyemezsin." Başını eğdi ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi, ileriye doğru bastırdı, sadece ağzıyla bana dokundu.

Parmaklarımı dağınık saçlarına geçirdim, ellerimi yumruk yaptım ve geri adım atarken onu öne doğru çektim. O da inleyerek beni takip etti ve sırtım ahırın duvarına çarpana kadar öptü.

Öpüşmeyi kesti ve bir elini başımın üzerine koydu, gözleri karanlık ve yoğundu. "Ben de seni özledim."

"Göster bana," diye takıldım, ilk randevumuzu düşünerek. "Seni terletmek istemiyorum."

"Belki de beni terletmeni *istiyorumdur*."

Ve hepsi bu kadar sürdü. Bir elimi gömleğinin yan tarafına sokup vücudunu kendime doğru çekerken bir iniltiyle ağzını boynumda açtı.

Boğazımı ısırıp yalayarak aşağıya doğru inerken inledim. "Ronan." "Çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandı tenime, beni saran Sıcaklığını ve misk gibi erkeksi kokusunu. "Tadı çok güzel."

"Evet." Ağzını elbisemin kıvrımında gezdirirken yumruğumu saçlarında daha da sıktım.

Ellerini üzerime koymaktan kaçınıyordu ama sonunda pes etti ve uzanıp kışımı avuçladı. Ağzını göğsümün üzerinde gezdirdi. Yazlık elbisemin altına ince bir bralet giymiştim, bu da ağzının sıcaklığını meme ucumda hissedebileceğim anlamına geliyordu.

Dişlerini tepe noktasına geçirdiğinde, "Evet, daha fazla" diye ısrar ettim.

Onu bastırıyor ve çekiyordum, sadece o kadar çok ihtiyacım vardı ki ne yapacağımı bilmiyordum. Ama sonra dizlerinin üzerine çöktü, bana bakmadan önce burnunu ve ağzını tümseğime dayadı.

Tanrım, kararmış gözlerindeki vahşi bakış beni ürpertti. Ellerim sanki kendi iradeleriyle, elbisemin eteklerini yavaşça, cesurca yukarı kaldırdı, ta ki tüm materyali belimde tutana kadar, ona beyaz saten külotumu iyice gösterene kadar.

Bakışlarımı tutarak öne doğru eğildi ve ağzını tümseğimin üzerinde açarak ince kumaşın üzerinden beni dillemeye başladı.

"Oh Tanrım." O emip inerken boştaki elimle omzunu kavradım, gözleri maviliğini tamamen kaybetmişti.

"Uyluklarını daha geniş aç," diye emretti.

Yaptım, uzun parmaklarıyla külotumu yana kaydırmasını izledim. Arkasına yaslandı, iki parmağının uçlarını kaygan yarığım boyunca ve zonklayan klitorisimin etrafında kaydırırken alt dudağını ısırdı.

"Her yerin çok güzel, Celine." Boya lekeli eliyle çıplak kalçamı kavradı ve diğer eliyle klitorisimi çalıştırmaya devam etti.

Tekrar öne eğilip dilini sıkı tomurcuğun etrafında gezdirdiğinde, biraz utandığım bir ses çıkardım ama yine de kalçalarımı öne doğru salladım, sıcak ağzından daha fazlasını istedim.

İnleyerek beni yaladı, sonra iki parmağını içime soktu ve pompaladı, beni becerirken uyarılmamın ıslak sesi parmaklarında

beni doruğa daha da yaklaştırıyorlar.

"Çok tatlısın amına koyayım," fısıldadı, sıcak nefesi klitorisimin üzerinde dilinin ucuyla daireler çizerken. "Bütün gün seni yemek ve içmek istiyorum."

Omzunu sıktım. "Ondan çok önce geleceğim."

Amıma karşı gülümsedi. "Ağzıma boşalmanı istiyorum bebeğim. Daha fazla tadına bakmalıyım."

Parmaklarını daha hızlı sokmaya başladığında, "Bu sorun olmayacak," diye nefes nefese kaldım.

Sonra ağzını yarığımın üzerinde açtı ve diliyle klitorisimi okşadı. Saçlarından bir tutam tuttum ve ağzını kendime doğru çektim.

Bir dakika içinde, haykırıyordum. "Evet! Ronan, geliyorum." Kasıldım ve o inerken ona karşı sallanmaya devam ettim, o beni yalayarak temizlerken göğsünden gelen o alçak kurt gibi mırıltı titreşiyordu. Nefes nefese bir karmaşadan başka bir şey olmadığında, bir elim hala eteğimi belimde tutuyordu, sonunda saçlarını , ama işi bitmemiştii.

Şişmiş dudaklarımı yaladı ve öptü, şimdi hassas klitorisimden kaçınmaya dikkat ediyordu, sonra külotumu düzeltti ve önümde durmadan önce tümseğime yumuşak bir öpücük koydu. Utanmadan, içimde parmaklarını ağzına soktu ve bakışlarımı tutarak onları yalayıp temizledi.

"Ronan," diyebildim sadece. Tadımı parmaklarından yaladığını görünce yeniden bir sıcaklık girdabı oluştu.

"Üçüncü randevumuz ne zaman?" diye sordu, bir kolunu belime doladı, diğer elini de sıkıca kığıma yerleştirip beni sıktı.

"Bu bir randevu muydu?" Hâlâ ağır ağır nefes alarak sordum.

"Eğer dilimi amına soktuysam, o zaman benim için bir randevuydu." Güldüm, yanaklarıma sıcak bir kızarıklık yayıldı.

"Oh, şimdi utanıyor mu? Eteğini kaldırıp beni bu kadar baştan çıkardıktan sonra."

kaçırdım, utanmıştım. "değildi."

"Çok memnun oldum." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, kokum garip bir şekilde onunkine karıştı. "Bayıldım."

Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm. Güldü ve beni kendine çekti, sert aleti karnıma baskı yapıyordu. Bu konuda bir şeyler yapmak istedim.

"Gidebileceğimiz özel bir yer var mı?" Aramıza uzandım ve elimi ereksiyonunun üzerinde kaydurdım.

Tısladı ve bileğimi çekmeden önce nazikçe kavradı. "Asla olmaz. Çocuklar seni boşaltmamı dinleyebilirler ama onlara tam bir şov yapmamızın imkanı yok."

"Bizi göremezler! Görebilirler mi?" Etrafıma bakındım, burada kamera falan mı diye merak ediyordum.

"Hayır." Kıkırdadı. "Bizi göremezler. Ama onlar kurt. Yeterince iyi duyabiliyorlar ve sen de pek sessiz sayılmazdın."

"Bunu düşünmediğime inanamıyorum. Çok utandım."

"Olma." Geri çekildi, belimi kavradı, başparmaklarını kalçalarımaya sürttü. "Buna sevindim. Artık bana Celine Cruz'la şansım olmadığını söylemeyi bırakacaklar."

"Öyle , değil mi?" Kaşlarımı çattım.

"Herkes bunu söylüyor," diye beni temin etti, şakacı gülümsemesi geniş ve tatlıydı.

"Yanılıyorlar."

"Biliyorum." Kalçalarımı tekrar sıktı, aşağı baktı ve beni bırakmadan önce hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Kahretsin, elbisen için üzgünüm."

Belimin bir tarafında kırmızı boya vardı ve kalçamda kırmızı parmaklardan oluşan bir el izi vardı, eteği düzelttiğimde hala görülebiliyordu.

"Sorun değil." Ona gülümsedim. "Buna değdi. Lekeli elbisemi ikinci buluşmamızın anısına saklayacağım."

Güldü, hoş sesi göğsümde yuvarlandı ve içimi sıcaklık ve mutlulukla doldurdu. Aurası pembenin en parlak tonundaydı ve gülümsemekten kendimi alamadım. Onu içten içe aydınlattığımdan oldukça emindim.

"Peki üçüncü randevumu ne zaman alacağım?" diye tekrar sordu.

"Kardeşimin yarın gece Mid-City'de bir konseri var. Seninle orada buluşabilirim."

Hala aileme Ronan'dan bahsetmemiştim ve inanılmaz bir mucize eseri amcalarım ya da meraklı ağabeylerim de ondan bahsetmemişti. Sanırım hepsi de başladığım bu şeyi daha başlamadan mahvederlerse onları asla affetmeyeceğimi biliyorlardı.

Babam bunu mahvedeceğinden değil ama Ronan'la aramızdaki bu güzel başlangıcı, anı bozabilirdi. Coşkulu, neşeli, heyecanlı bir yerdeydim. Başka ilişkilerin başlangıcında da bu tür heyecanlar yaşamış olsam da, hiçbir şey ve hiç kimse bununla kıyaslanamazdı. I

Ailemle uğraşmak zorunda kalmadan önce Ronan'ı biraz daha kendime istedim. Daha çok babamla. Her zaman iyi niyetliydi ama şu anda herhangi bir şeyin bunu bozma riskini almak istemiyordum.

"Adresi bana gönder." Yaklaştı ve ağzıma son bir öpücük kondurdu.

"Orada görüşürüz," diye söz verdi.

Başımı salladım. "Arabama kadar benimle yürür müsün?"

"Elbette." Garaja giden çim yol boyunca kolunu uzattı. "Ellerimle seni daha fazla kirletmek istemem."

"Beni ellerinle kirletmen çok hoşuma gidiyor." Omzumla kolunu dürttüm.

"Ve ağzınla."

"Celine," diye uyardı.

Güldüm. "Gerçekten kızarıyorsun," diye suçladım.

"Yok canım. Benim yüzüm kızarmaz."

Ama kesinlikle öyleydi ve ben buna bayıldım.

Neyse ki beni garaja geri götürmedi. Adamların yan gözle bakmasını ya da sırtımasını istemiyordum. Honda'ma vardığımızda benim için kapıyı açtı ve içeri girdim.

"Kardeşin Joaquin'le tanıştım," dedi aniden.

"Ne? Bana hiçbir şey söylemedi. Bu ne zaman oldu?"

"Dün."

"Nasıldı?" Joaquin'in ona ne söylediğini merak ederek karnım sıkıştı.

"Aslında beklediğimden daha iyi." Kapımı açık tutarak kıkırdadı.

"Kuzenin Samara'yla da tanıştım. Gerçekten çok havalıydı."

"Evet, öyle."

İlk kez, ailemin oldukça kaba saba bir kurt adamla çıkmam konusunda tamamen normal davranacağını düşündüm.

"Yarın gece görüşürüz bebeğim," dedi ve kapıyı kapatmadan önce eğilip dudaklarımı gagaladı.

Onun *bebeğim* hitabını rahat ve son derece doğal bir şekilde kullanması içimde baş döndürücü bir heyecan yarattı. Sanki dudaklarına aitmiş gibi ve sadece bana hitap ettiğinde.

Çakıllı yolda dururken dikiz aynasından onu izledim, sonra nihayet dönüp garaja doğru ilerledi.

"," dedim, geri çekilen yansımasına gülümseyerek, "bebeğim."

BÖLÜM 13

~RONAN~

"PEKİ NEDEN KAVGA EDİYORSUNUZ?" DR. THERIOT KARŞISINDAKİ PELÜŞ KOLTUĞUNA OTURDU.

Benden uzakta, bağdaş kurmuş ve dikkatli.

"Neden olmasın?" Niyetimden daha savunmacı bir şekilde karşılık verdim. "Kurtadamların çoğu yaratıcı bir alana yönelme eğilimindedir, bu da kurtadam türünün dönüşüm lanetiyle birlikte gelen bir yetenektir."

"Dövüşmek yaratıcı bir sanat biçimi olabilir," diye açıkladım huysuzca. "Bir rakibi yenmek için beceri, incelik ve bazen de yaratıcılık gerekir."

O bilge tavrıyla başını salladı, sonra da zorlamaya devam etti. "Binlerce farklı kariyer yoluna girebilirdin. Ama sen doğduğun ve hayatının büyük bölümünü geçirdiğin yerde yasadışı olan kurt kafesi dövüşçülüğünü seçtin."

"Burada yasal."

"Ama ilk seçtiğin yer değildi." "Belki de ben seçmedim. Belki de beni seçmiştir."

O doktor gülümsemesiyle gülümsedi. "Bu bir düşünce. Hadi onu takip edelim. Neden dövüşmek seni seçsin ki?"

Sonuna kadar geriye yaslandım, parmaklarım bacaklarımın arasında gevşekçe kenetlendi. "Belki de savaşmam gerekiyordu."

"Neden?" diye sordu nazıkçe.

Homurdandım ve başımı pencereye doğru çevirdim. Dışarıdaki ağaçta bugün hiç kardinal yoktu. "Çünkü kimse benim için savaşmayacaktı."

"Anneniz öldükten sonra büyükbabanızın sizi yanına aldığını söylemişsiniz."

"O yaptı. Onun için çok fazla olduğumda, beni teyzeme verdi. Ona fazla geldiğimde de beni kapı dışarı etti."

"Ama bu on yıldan fazla sürdü. Ve şimdi amcanla yaşıyorsun."

Omuz silktilim, bununla nereye varmaya çalıştığımı anlamamıştım. "Ve?"

"Belki de haklısın," diye ekledi. Bu şok ediciydi. "Belki de Savaşmak seni seçti. Terk edilmişlik duygularının bir çıkışa ihtiyacı vardı." "Terk edilmiş hissettiğimi hiç söylemedim," diye karşı çıktım hışımla.

Durakladı ama bu konuda yorum yapmadı. "Kurdun ergenlik çağında sessizleşti ama bu onun başından beri senin yanında olmadığı anlamına gelmiyor. bir savaşçı, bu kesin, bu yüzden bunca zamandır senin için, seninle *birlikte* savaşıyor."

Tek kelime edemedim ona baktım, topuğumu yumuşak halıya sinirli bir şekilde vururken dizim zıpladı, yutkunurken boğazım düğümlendi.

"İlk dövüşün ne zamandı?" diye sordu. "Ringde değil. Yani, annen öldükten sonra."

Bacaklarım hâlâ zıplıyordu, avuçlarımı dizlerime kaydırıp sıktım ve sakinleşmek için kendimi zorladım. "Okula döndükten yaklaşık bir ay sonra."

"Ne oldu?" diye sordu nazikçe.

Bu olayı uzun zamandır düşünmemiştim, bu yüzden dün olmuş gibi net bir şekilde görebildiğim ve öfkesini hissedebildiğim halde yeniden anlatmak tuhaftı.

"Yedinci sınıfta Patrick adında bir çocuk benden hiç hoşlanmamıştı. Belki de bir şekilde içimdeki kuru hissetmiş ve beni bir tehdit olarak görmüştü. Elbette o bir insandı ve annem kimsenin benim ne olduğumu bilmemesini sağlamıştı. Her zaman normal bir şekilde yetişmemi istediğini söylerdi."

"Evet, sen farklısın" dedi annem, ben mutfakta yere kıvrılmış, başımı kucağına koymuşken. Beni yumuşak sözlerle sakinleştirdi, ben kurdun ortaya çıkışının ilk belirtileriyle savaşırken parmaklarını saçlarımda gezdirdi, tırnaklarımı siyah pençelere dönüştü.

"Ben bir ucubeyim," diye mırıldandım.

"Hayır, Ronan. Sen . Farklı olmakta yanlış bir şey yok. Sen umduğum kadar iyi bir evlatsın ve daha da iyi bir adam olacaksın. Ne olursa olsun seni seviyorum."

Avucumu göğsüme bastırdığımda, ani ve sarsıcı hatıra karşısında kalbimin çılginca attığını hissedebiliyordum. Anlattığım olay bu değildi, ama bir anda aklıma . Annem benden özür bile dilemişti.

Babamın orada olmaması. Ben doğduktan kısa bir süre sonra aile hayatına uygun olmadığını söyleyerek onu terk etmiş. Onu bulmak için hiç zahmet etmedim ya da umursamadım. Onun soyadını taşıdığım için mutluydum, onunkini değil. Ondan hiçbir şey istemedim. Yine de, ihtiyacım olan etkiye sahip olmadığımından yakınıyordu.

"Aslında Amarillo'dan Austin'e taşınmayı planlıyorduk." "Neden taşınmayı planlıyordunuz?"

Boğazımı temizleyerek, "Annem aileme daha yakın olmak istiyordu. Ben de ortaokula pek alışamamıştım." Çünkü kurdum sonunda ortaya çıkıyordu. "Babası, erkek kardeşi ve kız kardeşi Austin'de yaşıyordu. Hayatımdaki bu yeni değişime uyum sağlamamda bana yardımcı olabileceklerini düşündü."

Dr. Theriot başını salladı ama bir şey söylemedi.

"Patrick denen çocuk bana zorbalık yapıyordu." "Neden öyle olduğunu düşünüyorsun?"

"Yalnız biriydim. Uyum sağlayamıyordum ve ortaokula gittiğimde bu durum daha da kötüleşti. Her neyse, annemi gömdükten sonraki gün, o ve arkadaşları dolabımda arkamda duruyordu. Patrick her zamanki gibi çenesini tutamıyordu. Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Ama o gün, 'Annen sonunda senden kurtulduğu için mutludur herhalde' dedi." Alay ettim. "Ben de kendimi kaybettim. Ona saldırdım ve kanlı bir şekilde dövdüm. Beni ondan kurtarmak için üç öğretmen gerekti."

"Bu makul bir tepkiydi" demeden önce bir süre baktı. Annen hakkında konuşan herkes, ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra seni kızdıırırdı."

Sessiz kalma sırası bendeydi.

"Peki o zaman kurt ortaya çıkmadı mı?"

Başımı salladım. Annemin öldüğü günden beri inanmamıştım. "Ona inandın mı?" diye sordu.

"Neye inanayım?"

"Annenin sonunda senden kurtulduğu için mutlu olduğunu mu?"

Sorusu karşısında içim sıkıştı ve midem bulandı. Saçmaydı ama yine de beni dürttü ve henüz iyileşmemiş hassas bir çürük gibi kendimi çiğ hissetmeme neden oldu.

"Elbette hayır," diye yumuşak bir sesle cevap verdim.

Kaşlarını kaldırdı. "Kendin için savaşmak zorunda olduğunu söyledin çünkü senin için savaşacak kimse yoktu. Ne büyükbaban, ne teyzen, ne de amcan. Ya da annen."

Ya da babam olan o bok çuvalını.

"Annem beni terk etmedi." Kelimeleri boğuk boğuk söylerken sesim sert çıkıyordu.

"Hayır, Ronan." Aramızdaki boşluğa uzandı ve avucunu elimin üzerine koydu, empatik büyüğü sert kenarlarımı yumuşattı ve içimde dönmeye başlayan umutsuzluk başlangıcını yumuşattı. "Annen seni terk etmedi. Asla da terk etmezdi. Bu dünyadan çok erken ayrıldı. Trajik bir kazaydı. Hepsi bu."

Gözlerimi kapatarak sözlerinin ve Aura büyüğünün içime işlemesine izin verdim, kendime kazayı düşünmeyi, belki de yanıldığını düşünmeyi yasakladım. Güçsüzlük duygularımın ve peşimi bırakmayan o keskin duygunun içime işlemesine izin verdim.

-terk etme- yıka ve yuvarlan. Yeterince sakinleştüğimde gözlerimi açtım.

Dr. Theriot arkasına yaslandı ve bana o nazik, yatıştırıcı gülümsemesini sundu. "Ayrıca amcanın artık senin için burada olduğunu unutma. O kadar önemsiyor ki seni olağanüstü bir terapistle gönderiyor." Benden bir kahkaha sesi kaçtı ve gerginlik balonunu kırdı. "Evet. Kesinlikle öyle."

"Kariyer olarak dövüşmenin yanlış bir tarafı yok. Ben sadece bu yolu seçmenizin nedenlerini gözden geçirmenizi istemiştim."

"Bu kariyeri neden seçtiğim konusunda haklı olabilirsiniz. Ama artık kendimi mecbur hissettiğim için dövüşmüyorum. İyi olduğum için dövüşüyorum. Çünkü en üst düzeyde rekabet etmek ve kazanmak bana kendimi iyi hissettiriyor."

"Ve bunlar çok sağlıklı nedenler," diye beni rahatlattı. "Ama de büyük resme bakın. Bu hayatta attığımız her adım, yaptığımız her seçim içsel bir motivasyon tarafından yönlendirilir. Bazen bunlar olumlu, sağlıklı içgüdülerdir. Bazen de değildirler."

"İlk dövüşmeye başladığımda bunun kötü bir içgüdü olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hiç de değil. Bence sen ve kurdun hayatta kalmaya çalışıyordunuz. Bir süre sonra bu hayatta kalmakla değil kazanmakla, gelişmekle ilgili bir hal aldı."

Başımı salladım, çünkü şu anda tam olarak böyle hissediyordum.

"Austin'i terk edip buraya gelmek zorunda mıydın? Başka seçenek yok muydu?"

Bir an düşündüm. "Teyzemin ek yatak odasında kalıyordum ve artık orada kalamayacağımı açıkça belirtti."

"Ama yanına taşınabileceğin hiç arkadaşın yok muydu?"

"Bir sürü arkadaşım vardı. Birkaç takım arkadaşım." Malcolm'un taşındığım için bana ne kadar kızdığını hatırlayarak kıkırdadım.

"Yani orada kalabilirdin ama onun yerine buraya geldin."

"Shane Amca beni aradı, kiramı çıkarmak için garajında çalışmam şartıyla bana fazladan yatak odasını teklif etti."

"Amcanla hep yakın mıydın?"

"Özellikle değil. Küçükken öyleydim ama büyüdükçe bana biraz sert davranmaya başladı."

"Ve onunla yaşamamanın zor olabileceğini bildiğin halde yine de teklifi kabul ettin. Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece yeniden başlamak, Austin'den ayrılmak istedim. Bir şey bana bunun doğru hareket olduğunu söyledi."

"Ve belki de içten içe sizi önemsediyini bildiğiniz biriyle ilişkinizi yeniden canlandırma şansı."

Bunu bir an düşündüm. "Belki."

Çünkü Louisiana'da onun verandasına indiğim anda, güneş evini çevreleyen ağaçların arkasında güzelce batarken, yolumu bulduğumu hissettim. Doğru hissetmiştim.

Saatini kontrol etti. "Zamanımız doldu, Ronan." İkimiz de ayağa kalktık. "Ama şimdi ve bir sonraki seansımız arasında bunu biraz düşünmeni istiyorum."

"Yapacağım, Doktor."

"Haftaya görüşür müyüz?"

"Evet. Haftaya görüşürüz."

Beni lobiye götürdü ve ben de resepsiyondaki Michael'a el salladım. Binanın fuayesine girdiğimde, Celine'in ofis kapısının diğer tarafından gelen boğuk sesleri duyabiliyordum. Elimde değildi. Ayda bir kez kurda dönüşmem de, duyularım diğer kurtadamlar gibi artmıştı. Onun kokusu beni daha da yaklaştırdı ve kokunun tatlılığı karşısında neredeyse inleyecektim.

Ama sonra durakladım, avucumu karnıma bastırdım. Bugün Dr. Theriot ile yaptığım seans beni ham ve savunmasız hissettirmişti. Duygularımı saklamakta hiçbir zaman iyi olmamıştım ve tüm yükümü Celine'in ayaklarının dibine bırakmaya hazır değildim. Ona annemden bahsetmek istiyordum ama henüz değil.

Bu gece onu göreceğimi bilmek, ayaklarımı dönmeye ve diğer tarafa doğru yürümeye zorlayabilmemin tek yoluydu. Bronco'ma doğru ilerlerken Dr. Theriot'un gözlemi aklıma geldi.

Evet, buraya yeni bir başlangıç yapmak ve belki de benim kanımdan olan ve aslında beni önemseyen bir erkekle bağ kurmak için gelmiştim. Ama belki de kurdum beni buraya başka nedenlerle de getirmişti. Ya da çok özel bir sebep için.

Amcamın verandasında ilk kez durduğumda, her şeyi içime çekmiş, derin derin nefes almış, göğsümü Güney'in derinliklerindeki yazın sesleri ve kokularıyla doldurmuştum. Altın sarısı bir gün batımı, ağustos böceklerinin vızıltısı, evin arkasındaki çam ağaçlarında bir karganın sesi.

İçimde bir şeyler yankılandı, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım ama iliklerime kadar hissettiğim bir doğruluk. Shane Amca'nın bana söylediği gibiydi. Evimdeydim.

Ve birkaç gün sonra, garajda çalışıyordum, rüzgârda onun kokusunu aldım, onu güneş ışığının halesi içinde orada dururken gördüm. Sanki evren beni o an için buraya sürüklemişti, onu görmem, tanımam, göz göze geldiğim anda onun benim için kim olduğunu anlamam için. Benim güzel, ışıltılı eşim.

Tek sorun, onun bilmemesiydi. Ve bir kadının, kurtların etrafında büyümüş bir cadının bile bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değildim.

Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

BÖLÜM I4

~GELINE~

MEKAN TIKLIM TIKLIMDI, ANCAK KALABALIĞIN ÇOĞU sahne. Buraya hiç gelmemiştim, üniversite öğrencilerinin takıldığı bir bardı. Karanlıktı ama sahne spot ışıklarla aydınlatılmıştı ve Diego gözleri kapalı, gitarını tıngırdatarak şarkı söylüyordu.

Kuzenim Morgan her zamanki gibi başını eğmiş ve odaklanmış bir şekilde bas gitar çalarken kızların ağzı sulanıyor, onlara bakıyor ve onlarla birlikte şarkıyı söylüyordu. Görünüşe göre artık hayranları vardı. Hayret bir şey.

Kulübün daha az kalabalık olan arka tarafına doğru ilerleyerek kalabalığın arasından Ronan'ı bulmaya çalıştım. Ona birkaç dakika gecikeceğimi mesaj atmıştım. O da zaten burada olduğuna dair mesaj atmıştı ama onu bulamamıştım ve oldukça tanınabilir biriydi. Uzun boylu, cin gibi seksi bir sarışın genellikle kalabalığın içinde göze çarpardı.

Belki de uzak taraftaki bara doğru ilerlemem gerektiğine karar vermiştim ki bir kol beni sardı ve gölgelerin içine doğru çekti. Önce irkildim, sonra adamın kollarının kokusunu ve verdiği hissi bildiğim için anında güldüm.

Burnunu saçlarıma gömdü ve kulağıma ulaşmak için saçlarımı karıştırdı. "Yakaladım seni."

"Evet, Ronan." Sırtımı göğsüne yapıştırdığı için omzumun üzerinden ona bakmak için başımı çevirdim. "Gerçekten seviyorsun."

Gülümseyerek başını belli bir açıyla eğdi ve beni tatlı tatlı öptü, dudaklarını hızlıca, kısa bir süre için araladı. Beni hâlâ avını yakalamış gibi sıkıca tutuyordu ve bırakmıyordu. Bırakmasını istemiyordum. Hiçbir zaman.

Şarkı vahşi bir kreşendo ile sona erdi, sonra daha yavaş bir melodi başladı. "Bu elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun."

Bu elbiseyi internette bulmuştum ve Ronan'ı düşünerek hemen satın almıştım. Her zamanki tipim değildi. Melek kanadı kolları olan siyah bir vardiya elbiseydi ve bedenime zarifçe oturan bol bir etek ucu vardı. Askılı yakası bana ilk randevumuzu ve onun boynuma erişmekten, benim de ona tenime erişmekten hoşlandığımı hatırlatıyordu.

"Senin için giydim."

Ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Benim için giydiğin o güzel külot ne renk?"

Gülümsedim. " giymedim. Senin için."

Boğazından çıkan hırçın ses tenimde bir ürperti yarattı. "Söylediğin şeyler."

Sonra Diego dedi ki, "İşte zor düşenler için bir tane. Adı 'I Wanna Be Yours.'"

Sonra usulca mırıldanmaya başladı, Ronan beni geriye, gölgelerin derinliklerine doğru sürükledi, ta ki bir oyuğa sıkışana kadar ve ben onun açılmış bacaklarının arasında durana kadar. Uzandı ve başının üzerindeki aplik lambayı kapattı, böylece gölgeye gömüldük.

"Bu şarkıyı biliyor musun?" diye kulağıma fısıldadı.

"Hayır."

"İyi dinle."

Sözleri kulağıma söylemeye başladı, bir avucunu kaburgalarımaya yayarken beni tutuşu yumuşadı, şarkının tamamen aşık olmak, birinin her şeyi olmak için umutsuzca duyulan ihtiyaçla ilgili olduğunu fark ettiğimde kalbim eridi. Başımı göğsüne çarpana kadar geriye yasladım, grubu ve kalabalığın sahnenin yakınındaki loş ışıktaki sallanışını izledim, tamamen özel köşemizde bizden ayrı.

Ronan kulağıma usulca şarkı söylemeye devam ederken bir elini eteğimin kenarına doğru kaydırды. Parmaklarını ipeksi elbisemin bol eteği boyunca tenimin üzerinde ileri geri kaydırды. Arkaya ve aşağıya uzandım, jean giymiş kalçalarının yanlarını kavradım, tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Sonra elini eteğimin altından bacaklarımın arasına kaydırды ve beni çıplak buldu. İnledi ama sonra şarkı söylemeye devam etti, kimse arka köşedeki karanlıktaki çifte aldırış etmiyordu, bir parmağını ıslaklığında kaydırды, sonra yavaşça klitorisimin etrafında dolaştı. Daha önce hiç toplum içinde bir şey yapmamıştım. Daha önce hiç bir erkekle öpüşmemiş, sevişmemiş ya da herhangi bir yerde seks yapmamıştım.

Özel. Elbette, liseden beri çıktığım erkekler toplum içinde elimi tutmaktan fazlasını yapmaya cesaret edemezlerdi.

Ama bu Ronan'dı. Ve işte buradaydım, ona doğru bastırılmışım, eli eteğimin üzerindeydi, şimdiden ağır nefes aldığım noktaya kadar uyarılmamı okşuyordu ve her yerin alev alması umurumda değildi. Hareket etmiyordum ve onu durdurmayacağıma da emindim.

Gözlerimi kapatarak kollarına daha fazla yaslandım, omurgamı kavislendirdim, böylece arka tarafım onun sert aletine sürtündü. Kaburgalarımıdaki eli karnımın etrafında daha da kayarak beni sıkıca tuttu. Tırnaklarımı kot pantolonuna geçirdim, üzerimdeki ellerinin, sırtımdaki sert vücudunun, kulağımdaki ağzının, ihtiyaç, istek ve saplantı hakkında şarkı söylemesinin hissini içime çektim.

Bacaklarımı daha geniş açtığımda, ipucunu aldı ve bir parmağını yavaşça içeri pompaladığı girişime kaydırıldı. Bu noktada, orgazm olmak için çaresizce kıvranıyordum.

"Yaklaştın mı bebeğim?" diye kulağıma fısıldadı, yavaşça itti, sonra klitorisime bastırmak ve daire çizmek için dışarı kaydıldı.

"Evet." Başımı çevirip ona baktım, gözleri karanlıkta parlıyordu. "Daha hızlı gitmeni istiyorum."

İkinci bir parmağını içime sokarken, ağızlarımız birbirine değene kadar başını eğdi. "Hayır, yapmayacaksın. Güzel ve yavaş."

"Ronan," diye fısıldadım ağzına karşı, yavaş kaymalar ve kolay vuruşlarla bana işkence etmeye devam ederken.

Tüm bu süre boyunca grup yüksek sesle çaldı ve kalabalık hiç fark etmedi, tamamen sahneye odaklandı. Cesur ve heyecan vericiydi ve bunu yaptığıma inanamıyordum.

"Boşaldığında çok güzel oluyorsun, Celine." Beni öptü, parmaklarını daha derine kaydırıldı ve o acı verici yavaş hareketle klitorisimi ovdu, ama biraz daha sert bastırdı. "Beni delirtiyorsun."

Uzanıp ensesindeki saçları kavradım ve onu sertçe öpebilmek için tuttum. Bu şekilde orgazm olamayacaktım. Sonra dilini derine soktu ve aniden boşalıyordum, içim parçalanırken ağzının içinde inliyordum.

Şarkı bitiyordu ve kalabalık çılgılık atıp tezahürat yapıyordu ama ben başka bir dünyadaydım, hisler ve baş döndürücü duygular tarafından yutulmuştum, karanlıkta Ronan'ın parmaklarına geliyordum.

Ben boşalmaya devam ederken, parmakları beni çalıştırırken, seksim nabız gibi atarken, dilini nazikçe benimkine vurdu, beni iyice tattı.

Sertçe geri çekildim, nefes nefese kalmıştım. Parmaklarını içimden çekerken alnını alnıma bastırdı, tümseğimi avuçladı ve elini eteğimin altından çekmeden önce hafifçe sıktı.

Gülerek fısıldadım, "Sondaki o son sıkıştırma ne içindi?"

Beni sıcak ve erimiş hissettiren o günahkâr sırtışını takındı. "Onu özleyeceğim. Ona biraz sarılmalıyım."

Güldüm, yüzümü tamamen ona döndüm ve kollarımı boynuna dolamak için uzandım. "Eminim onu yakında tekrar göreceksin."

"Bu bir söz mü?" Elleri belimde hafif ve yatıştırıcıydı, bir avucu omurgamı aşağı yukarı ovuyordu.

Başımı salladım. "Gidip elini yıkamalısın."

"Hayatta olmaz." Başını salladı ve grup bir sonraki şarkıya başlarken kulağıma fısıldamak için eğildi, daha sert bir şey. "Yatağa girdiğimde seni koklamak istiyorum. Yumruğumu sikerken derin derin içime çekeceğim ve boşalırken seni düşüneceğim."

Başımı öne eğdim ve alnımı göğsüne bastırdım. "Söylediğin şeyler."

İkimiz de bu cümleyi birkaç kez ileri geri söylediğimiz için kıkırdadı.

"Hadi gel." Elimi tuttu ve beni arka duvar boyunca dar bir merdivene götürdü, sonra da üst kata çıkardı.

"Bu nereye gidiyor?"

"Konuşabileceğimiz biraz daha sessiz bir yer," diye karşılık verdi ve sonunda beni ikinci kattaki bir açık alana çekti.

Küçük bir barda tek bir barmen ve çatıya dağılmış uzun masaların etrafında gülen birkaç kişi daha vardı.

"Şurada," dedi ve beni köşedeki küçük bir kabine yönlendirdi.

Ben kaydım, o da aynı tarafa kaydı. Buradan St. Charles Caddesi'ni ve hızla geçen trafiği görebiliyorduk.

"İçecek bir şey ister misin?" Kabinden geri çekilmeye başladı.

"Hayır," dedim. "Sadece seni istiyorum."

Durdu ve hareketsiz kaldı. İki elini de benimkilerden birine doladı, bakışları karanlık ve ciddiye. "Bu oldukça yoğun, Celine."

"Mm-hmm," diye kabul ettim, daha fazlasını söyleyemedim. "Bu daha önce hiç başına geldi mi?"

"Tam olarak ne? Günün her dakikasında onu düşünmeden edemeyecek kadar bir erkekten hoşlandığım oldu mu hiç?" Nedense duygularımı açıklamaktan hiç   ekinmiyordum. Belki de bunun nedeni onun da aynı şekilde hissettiğini bilmemdi. Sonra beni haklı çıkardı.

"Evet." demeden önce birkaç saniye hayranlıkla baktı. Ben de bunu kastetmiştim."

"Hayır." Gülümsedim.

"Asla." "Ben de."

Bir dakika daha sessizce oturduk. Elimi kucağında tuttu ve başparmağını parmak eklemlerime s  rtt  . "Peki senin   u korkunç babanla ne zaman tanışacağım?"

Güldüm. "Henüz değil."

Kaşlarını   attı. "Sorun nedir? Benden ho  şlanmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Sorun o değil. Sana bir şans bile vermeyeceğinden korkuyorum." "Baban o kadar hıyar mı?"

"Hayır. O sadece ..." Ellerimize bakarak omuz silktim. "Aşırı korumacı."

Bir sessizlik daha. "Onu bu hale getiren neydi?"

"Ne demek istiyorsun? O bir kurt adam," diye açıkladım, sanki bu çok a  ıkmı   gibi. Ama aslında ne sorduğunu biliyordum, nabzım daha da hızlandı.

Kabine yaslandı ve bir elini kaldırarak parmağıyla boğazımı okşadı. "Kalp atışların hızlanıyor, Celine." Bakışlarımı tuttu, kasvetli ve sabırlıydı. "Bana s  ylemediğın şey ne?"

Bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oldu. Sessiz kaldı, bekledi. Çıktığım hiçbir erkeğ   lisedeki felaketimden bahsetmemi  tim. Ve her ne kadar utansam da, hala saflığımı üzerimden atmaya çalışsam da, onun beni anlamasını istiyordum.

"Lisede ikinci sınıftayken bir çocukla çıkmıştım. O bir b  y  c  yd  . Bir Influencer."

Ronan çenesini sıktı ve sadece birkaç kelimeyle bu hik  yenin nereye gideceğini zaten bilip bilmediğini merak ettim.

"Ba  larda çok iyiydi." Başlangıçta ne kadar centilmen olduğunu, her şeyi doğru söylediğini ve yaptığını hatırladım. "Lisemin takımında yıldız bir basketbol oyuncusuydu. Pop  lerdi ve herkes onu severdi. Onun cazibesine kapılmak kolaydı."   ok kolaydı.

Ronan onu hiç görmediğim kadar sessiz ve hareketsizdi. Gerisini anlatırken ona bakamadım, bu yüzden bakışlarımı aşağıdaki trafikte tuttum.

"Her neyse, işler yavaş yavaş değişmeye başladı. Maçı olduğunda başka planlarım varsa, gitmem için beni suçluyordu. Onu desteklemek ve iyi bir kız arkadaş olmak için ailevi şeyleri atlamaya başladım."

O zamanki aptallığımla alay etmişim.

"Bir maçtan sonra otoparkta onu bekliyordum ve takım arkadaşlarımdan biriyle konuşuyordum. Hatırlayamadığım bir şey hakkında gülüyorduk ki erkek arkadaşım spor salonundan çıktı ve bizi gördü. Hiçbir şey yapmıyorduk."

Sertçe yutkundum, eski korkunun damarlarıma dokunduğunu ve kanı hızlandırdığını hissederken bile hepsini çıkarmak için kendimi zorladım.

"Gerçekten çok sinirliydi. Beni eve bırakırken yolun kenarına çekti ve bağırmaya başladı, beni onu aldatmakla ve takım arkadaşını becermekle suçladı. Bana sürtük dedi." Acı bir kahkaha attım. "Hâlâ bakireydim. *Onunla* seks bile yapmamıştım." Dudaklarımı yalayarak devam ettim: "Arabanın ön paneline öyle bir yumruk attı ki, arabanın içi göçtü. Kendimi kaybettiğimde, ağlayıp aldatmadığıma yemin ettiğimde, durması için yalvardığımda, o-" Tüyler ürperici anı karşısında başımı salladım. "O kadar soğuk ve sakindi ki dehşet vericiydi. Bana 'çeneni kapamamı ve ağlamayı kesmemi' söyledi. Doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamak için beni korkutmak zorunda olduğunu söyledi."

Ronan'dan derin, karanlık bir gümbürtü yükseldi. Nihayet ona tekrar bakmak için döndüğümde mavi gözleri o kadar solgun parlıyordu ki kurduna baktığımı anladım. Canavarının yüzeye ne kadar yakın olduğu hakkında bir fikri olup olmadığını merak ettim.

"Bana zarar vermedi," diye onu temin ettim. "Beni eve götürdü ve ben de olanları anneme anlattım."

"Babana söyledin mi?" Ronan'ın sesi hırçındı. "Hayır.

Onu öldürürdü. Kelimenin tam anlamıyla."

"Keşke babana söyleseydin."

Ben gülümsedim ama Ronan gülümsemedi.

"Her neyse, bu kesinlikle bardağı taşıran son damla oldu. Beni ailemden ve arkadaşlarımdan o kadar yavaş uzaklaştırıyordu ki, annem işaret edene kadar fark etmemiştim. Bu şiddet gösterisinin sadece daha kötüsünün habercisi olduğu konusunda beni uyarmıştı. Bazı erkeklerde saplantı, şiddet ve kontrol gibi bir tür hastalık vardır ve o asla iyi bir eş olamaz."

"Yani ondan ayrıldınız."

"Evet. Hemen ertesi gün telefonda."

"Nasıl karşıladı?"

"İyi değil." İçimi çektim. "Bana mesajlar gönderdi, geri dönmem için yalvardı, özür diledi ve bir daha asla olmayacağını söyledi. Kardeşlerim ve kuzenlerim onu uyardığı halde okulda beni takip ediyordu. Diego bile onu gözünü morartacak kadar uyardı."

"Güzel," diye tersledi Ronan.

"Ama beni takip etmesi onunla birlikte olduğum zamankinden daha da korkutucu bir hal almıştı. Arkadaşlarımla alışverişe çıktığımda bir yerlerde belirip beni izliyordu. Dolabıma ve arabama çiçekler bırakıyordu."

"Yani seni takip ediyordu."

Başımı salladım, midem bulanıyordu.

"Sonra bir gece teyzelerimle cadı turu yapıyorduk. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Bu, cadıların doğayla iletişim kurduğu zaman falan değil mi?"

Ronan pek fazla cadı tanımıyordu, öyle görünüyordu, bu yüzden bilmediği için onu suçlamadım.

"Bu daha çok büyümüzle ve Doğa Tanrıçası ile bağlantı kurmakla ilgili. Bir cadı turunda büyümüzü yeniden şarj ediyor, birbirimize ve doğaya enerji aşıyoruz. Bunu hayatım boyunca teyzelerimle birlikte yaptım."

"Ne oldu?"

"Bir cadı turunda Tanrıça bizimle konuşur ve büyümüz genellikle diğer cadılarla olan bağlantımız sayesinde artar veya güçlenir. Ve Violet teyzemle. O bir Kahin."

"Bir medyum," diye açıkladı.

"Evet. O çok güçlü. Geçmiş ve olası gelecekleri görebiliyor." "Ne gördü?"

"Eski erkek arkadaşım kara büyü yapan bir cadıdan şehvet iksiri satın aldı."

"İksir ne işe yarıyor?" diye kabaca sorduğunda gözleri daha da parladı.

"Bunlar yasadışı," diye açıkladım. "Bazı iksirler var, bazılarının 'aşk' iksiri dediği, sadece birbirlerinden hoşlanan bir çiftin karşılıklı duygularını artıran iksirler. Bunlar yasal çünkü birinin gerçek duygularını değiştirmiyorlar. Hatta Clara teyzem bunları yapıp satıyor. Ama kara büyü kullanılarak yapılan bir şehvet iksiri yasadışıdır. Afrodizyaktan daha fazlasıdır. İksiri içen kişiyi değiştirerek, iksire kanı karışmış olan belirli bir kişiyi arzulamasına neden olur. Daha da kötüsü, şehvet iksirini içen kişi

iradeleri dışında hareket edeceklerdir. Zihinlerinde bunu istemediklerini bilecekler ama ellerinden bir şey gelmeyecek."

Ronan'ın göğsü daha hızlı inip kalktı. "Teyzen eski sevgilinin senin üzerinde kullanılmak üzere bu iksiri aldığını görmüş."

Başımı salladım. Ronan sonunda kucağındaki elimi bıraktı ve ellerini yüzüne silmeden önce iki eliyle saçlarını taradı.

"Ama hiç kullanamadı," dedim hemen. "Violet Teyze imgelemi görür görmez hepimize ne gördüğünü anlattı. Teyzem Jules, İnfazcı olarak sadece onu yaratan cadıyı bulup tutuklamayı değil, aynı zamanda eski erkek arkadaşımı da zarar verme niyetiyle yasadışı bir iksir satın almak ve bulundurmaktan tutuklamayı üstlendi. Doğaüstü mahkemede yargılandı ve suçlu bulundu, ardından da Batı Yakası'nda beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. Götürülmeden önce babam mahkeme salonunun dışında ona, serbest bırakıldıktan sonra bana bin mil yaklaşırsa onu öldüreceğini söyledi."

Ronan sokağa doğru baktı, profili keskin ve sertti, aurası artık pembeden çok kırmızıydı. "Babanı sevdim."

Gülümseyerek, babamın da ondan hoşlanacağını fark ettim. Tabii ona bir şans verirse. "Eski sevgilin şimdiye kadar çıkmış olurdu. Adı neydi?"

"Oh hayır. Onun adını özellikle . Onun için endişelenmenize gerek yok. Şu anda Güney Kaliforniya'da bir yerde yaşıyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Doğaüstü izleme yazılımı yapan bir amcam var. Görünüşe göre takip ediyor. Artık endişelenmiyorum."

Gerçekten değildim. Neyse ki başıma bir şey gelmedi. Ailem beni birden fazla şekilde kurtardı. Eski sevgilim gönderildikten sonra, kendimi güvende ve iyi hissetmem için arkamda toplandılar. Ama bu yeterli değildi.

"Sonrasında"-derin bir nefes verdim-"Aklımı başıma toplamak için bir süre terapiye gittim. Bu olaydan çıkan tek iyi şey buydu. Kişisel travma deneyimine sahip olmak ve felç edici anksiyeteye nasıl başa çıkacağımı bilmek, artık danışanlarım için yeni bir anlayış sağlıyor."

Ronan saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı, gözleri kurtla insan arasında bir yerde soğuk bir maviye dönüşmüştü.

"İnanılmazsın," dedi alçak bir sesle. "Kabus gibi bir deneyim yaşadın ve içinde iyi bir şeyler buldun. İçinde bir amaç buldun. Bunu ancak inanılmaz ve güçlü bir insan yapabilirdi."

Sesinde ve bakışlarında hüznün vardı ve annesini düşünüp düşünmediğini merak ettim. Ama tek söyleyebildiğim "teşekkür ederim" oldu.

Sonra beni kendine çekti. Anında bir kolumu beline doladım, diğer kolumu da aramızda bükerek yanağımı göğsünün üst kısmına bastırdım. Yatıştırıcı elini sırtımda aşağı yukarı gezdirdi.

"Şimdi anlıyorum. Baban neden çıktığın erkekler konusunda biraz deli."

"Evet." Küçük bir kahkaha attım.

"Ama bunu kaldırabilirim, Celine. Baban ne verirse versin, kaldırabilirim."

Ona daha sıkı sarıldım ve sonunda bunu gerçekten yapabilecek tek erkeği bulduğumu bilerek gülümsedim.

BÖLÜM 15

~RONAN~

"VOLTA ATMAYI KES," DIYE EMRETTİ TY. "KURDUMU ."

Durdum ve bir ayağımdan diğerine geçerek yumruğuma sarılı bandı yirminci kez kontrol ettim. Her şey yolundaydı, her dövüşten önce olduğu gibi.

İlk kez meşru bir dövüşte mücadele edeceğim için heyecanlıydım. Adamlarım iyi görünüyordu. Hepimiz koyu kırmızı mayolarımızı giymiş, yumruklarımızı bantlamış ve gitmeye hazırdık.

Bowie duvara dayalı bankta oturmuş, AirPods'unu takmış, hype müziği eşliğinde kafasını sallıyordu. Zack sosyal medyada paylaşım yapıyordu.

"Neyin var senin?" diye sordu Ty. "Hiç gergin değilsin. Gergin olması gereken biri varsa o da ben ya da o ikisi olmalıyız."

"Önemli bir şey değil."

"Kazanacağız," diye ekledi Ty.

"Kazanacağımızı biliyorum."

Zack ve Bowie'ye bildiğimiz her şeyi öğretmiştik ve onlar da bunları doğal dövüşçüler gibi özümsemişlerdi. Bowie bile, daha iri fiziğiyle, ona öğrettiğimiz tüm hızlı alt etme hareketlerini mükemmelleştirmişti. Sanki bunun için doğmuşlardı. Burada olmam gerektiğinin bir başka işaretiydi.

Ayrıca YouTube'da Demir Pençeler'in videolarını da incelemiştik. Dövüşün başında hangi hamlelere yöneldiklerini, saldırıya mı yoksa savunmaya mı başladıklarını biliyorduk. Yorulduklarında hangi savunma tekniklerini kullandıklarını biliyorduk ve hazırlık için son birkaç haftadır defalarca karşı hamle çalışmıştık.

İş ve eğitim arasında, Celine'i sadece birkaç kez kahve içmek ve iki sabah kardeşinde kahvaltı etmek için gizlice görebilmiştım. Beni hâlâ ailesiyle tanıştırmamıştı ve bu beni rahatsız etmiyormuş gibi davranıyordum ama o da kendi işleriyle meşguldü.

Bir gün, Ty'ın yerime bakması için uzun bir öğle yemeği molası vermiştım, romantik bir havası olan Misa's adında bir Akdeniz mekanında buluştuk, sonra işe gitmek için yollarımızı ayırmadan önce Şehir Parkı'nda arabasında ağır bir şekilde öpüştük. Etrafta gizlice dolaşan gençler gibiydik. Onunla geçirdiğim her dakikaya değer versem de daha fazlasını istiyordum.

"Gergin çünkü Celine henüz gelmedi," dedi Zack, sonunda telefonunu bir kenara bırakıp duvara yaslandı, alamet-i farıkası olan sırtışıyla kollarını kavuşturdu, son derece rahattı ve kafesteki ilk dövüşü için hiç endişelenmiyordu.

İtiraz bile etmedim. İki saniye geçmeden soyunma odasına göz attı. "Herkes giyindi mi?"

Koşarak yanına gittim ve onu kollarıma çektim. Güldü ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Başardın." Parmaklarımı kot pantolonunun ilmeklerine geçirerek ona baktım.

"Tabii ki yaptım. Yapmayacağımı mı düşündün?" "Sadece kaçıp kaçamayacağını bilmiyordum."

"Annemlere Samara'nın bir kız gecesi istediğini söyledim."

Beni hâlâ ailesiyle tanıştırmamış olmasının verdiği hafif kırgınlığı kabul etmeyerek dürüstçe, "Burada olmana sevindim," dedim.

"Bunu kaçırmazdım."

"Samara da seninle geldi mi?"

"Hayır. Yaz sınıfının finalleri yaklaşıyor. Ama Diego, Morgan ve Boomer geldi."

"Güzel," dedi Zack. "Ben de öyle düşünmüştüm." "Onlara bundan bahsettin mi?" Ben sordum.

"Evet. Neden olmasın?"

"Sebebi yok." Sonra Celine'i koridora çektim. "Demek kardeşine bizden bahsettin?" Nabzım hızlanmıştı.

"Aslında Joaquin yaptı. Diego da aptal değil. Birbirimizle görüştüğümüzü hemen hemen anladı."

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

"Neden olmayayım ki?" Kızın kaşları birbirine çarptı. "Seninle çıktığım için utanmıyorum Ronan."

"Diego nasıl hissediyor? Kıcıımı tekmelemek falan mı istiyor?" Önemli olduğundan değil ama daha sonra neyle karşılaşacağımı bilmem gerekiyordu.

"Hayır. Eğer seninle uğraşmaya başlarsa onu asla affetmeyeceğimi söyledim." Ellerimi beline doladım. "Ve bu işe yaradı mı?"

"O benim üçüzüm. Ciddi olduğumu biliyor ve ona kızdığım zaman bundan nefret ediyor." Parmaklarını ensemde birleştirdi. "Ayrıca, Joaquin benim tarafımdaydı. İkimize birden karşı çıkamaz. Bu imkânsız."

"Joaquin'den hoşlandığımı biliyordum." Ağzımı indirdim ve hafifçe fırçaladım, onun tadının içime işlemesine ve bana güç vermesine izin verdim.

Koridorun aşağısından erkek sesleri yankılandığında ondan uzaklaştım. Arkamda, diğer soyunma odasının olduğu yerde Baron ve takım arkadaşları bu tarafa doğru yürüyordu. Kurdum hemen hırlayarak alarm durumuna geçti. İlginçtir ki, arada bir hırlamak dışında, kısmen yeniden ortaya çıktığından beri yer değiştirme ihtiyacı hissetmemiştim.

Celine'i kollarımdan kurtardım. "Kardeşinin yanına dön. Sonra görüşürüz."

"Tamam. İyi şanslar!" Beni çabucak gagaladı, sonra döndü ve koridorda aceleyle geri döndü, bakır dalgalı at kuyruğu sallanıyordu.

Bir ısıklık içimi daralttı ve dikkatimi arkamdan yaklaşan pisliklere çekti.

"Çok iyi bir cadiya sahipsin Ronan." Baron sırtıttı. Birbirine uyumlu mavi şortlar ve kısa gümüş ipek cüppeler giyiyorlardı.

"Evet," diye homurdandı Carter, takımlarındaki koca hödük. "Bunu nasıl başardın?"

Ty, Zack ve Bowie soyunma odasının kapısını iterek açtılar ve Demir Pençeler yanımdan geçerken bana katıldılar.

"Acaba halı perdelere uyuyor mu?" dedi Adam, bu gece dövüşmek için ayarladığım kişi.

Yemlerine kanmamak için çenem de dahil olmak üzere tüm vücudum sımsıkı kilitlenmişti.

"Öğrenmeyi çok isterim," dedi Baron, omzunun üzerinden bana göz kırparak, sonra gülerek sallanan kapıdan geçtiler ve alkış sesleri arasında arenaya çıktılar. Girişlerinde müzik gürledi.

"Onları dinleme," dedi Ty. "Sadece seni kızdırmaya çalışıyorlar. Dengeni bozmak için."

"Evet, biliyorum." Ellerimi yumruk yaptım, arenaya açılan kapıya doğru yürürken parmak eklemlerim çatırdadı. "Ama Adam'a lanet olası sözlerini yedireceğimden eminim."

"Hepsi onları yiyecek," dedi Bowie, hemen arkamda sıraya girerek. "Tabii dişleri kaldıysa."

"Ben de bundan işte." Zack güldü.

Post Malone'un "Take What You Want" şarkısı arenada bangır bangır çalıyor, kalabalık çığlıklar atıyordu.

"Sadece antrenmanına odaklan. Sakinliğini kaybetme," dedi Ty, şimdi yanımdaydı. "Ve canlarına oku."

Sonra ilk dövüşümüz için çift kapıdan geçtik.

BÖLÜM 16

~GELINE~

KELIMENİN TAM ANLAMıyla SINIRDEN TITRIYORDUM. RAKIP TAKIM

Geçen gece Howler'da bilardo oynarken onları gördüğümde pek bir şeye benzemiyorlardı ama dövüş için giyindiklerinde kaslarını iyice doldurmuş ve gitmeye hazır olduklarını görebiliyordunuz. Ronan ve adamları da aynı derecede etkileyici olmadığından değil, ama Ronan'ın yaralanacağı düşüncesi beni hasta ediyordu.

Elbette, Diego ve babam birlikte izlediklerinde televizyondaki dövüşleri veya boksu umursamadığımı ona asla itiraf etmezdim. Bana göre değildi. Ama şimdi, orada ringe çıkanın Ronan - nazik, çekici, sevecen Ronan - olduğunu bildiğimden, vücudum derimden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Aynı anda hem heyecanlanmış hem de korkmuştum.

Etrafı çitlerle çevrili dövüş ringinin kendisi -gerçek bir kafes- çok tehditkâr görünüyordu. Bu arena limanın yakınındaki dev bir depoda kurulmuştu. Pek gösterişli bir yer sayılmazdı ama kesinlikle para kazandırıyor. Stadyum yaklaşık beş bin kişilikti ve tamamen doluydu. Bira ve bar yiyecekleri akıyordu.

"İyi misin?" Diego eliyle dizimi dürttü. "Çok solgun görünüyorsun."

"Sadece korkuyorum."

"Erkeğin için korkuyor musun?" diye alay etti. "Evet," diye kabul ettim.

Diego şişelenmiş birasından bir yudum aldı. "Ty ne yaptığını bildiğini söylüyor."

"Ty'la ne zaman konuştun?" Tersledim.

"Ronan'ı Howler'ın yerinde senin üzerine salyalarını akıtırken gördükten sonraki gün." "Neden bana söylemedin?"

"Ve şu anda olduğu gibi kafamı ısırp koparayım mı?" Yüzü öne dönük, hakem iki takımla da konuşurken ringi izliyordu. "Seni kızdırmak istemedim ama onu kontrol etmem gerekiyordu."

Endişesini görmemem için gözlerime bakmaktan kaçındı ama ben bir Aura'ydım, o yüzden yine de hissedebiliyordum. İçimi çekerek kolumu onunla birleştirdim ve ona yandan sarıldım.

"Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim ama ben ne yaptığımı biliyorum. Ve Ronan gerçekten iyi bir adam."

"Evet. Biliyorum." Birasını tekrar yudumladı. "Shane'le de biraz konuştum. Bana nasıl zor bir yetiştirilme sürecinden geçtiğini anlattı. Babası yokmuş, geçirdikleri araba kazası ve annesinin ölümü."

Tüm vücudum buz kesti. Annesinin öldüğü kazada olduğunu bilmiyordum.

"Bu herkesi mahveder," dedi Diego, "ama Shane onun iyi bir adam olduğunu söylüyor."

Sadece zorlu bir yol geçirdi."

Gözlerimin arkasında biriken yaşları kırıştırdım. "Keşke bunu babama çıktığınızı haber verdiğimde söyleseydin."

"Yani çıkıyor musunuz? Resmleştirdi mi? O senin *erkek arkadaşın* mı?" diye alay etti. Ronan bunu söylememişti ama söylemesine de gerek yoktu.

"Evet." Ty rakip takımdan biriyle dövüşmek için kafese girerken sırtarak kafese döndüm.

"Kahretsin, kardeşim. Kötü durumdasın." Kıkırdadı ama tam o sırada Joaquin'in sıramızın sonundaki Morgan'ı, ardından Boomer ve Diego'yu geçip yanındaki boş koltuğa oturmasıyla sarsıldık.

"Ne zamandan beri dövüş izlemeyi seviyorsun?" Joaquin'i burada gördüğüme açıkça şaşırmış bir halde sordum.

"İstemiyorum," diye hırladı. "Ben sadece yeni adamına moral desteği vermek için buradayım."

Sonra spiker mikrofona bağıırıyordu. "Bu gece, ilk karşılaşmamızda Blood Moon Crew'dan Ty Osborne kırmızılar içinde."

Alkış ve tezahürat sesleri kapalı alanı doldurdu.

"Ve son şampiyon takımımız Demir Pençeler'den Carter Douglas." Daha da yüksek sesli tezahüratlar patlak verdi. Carter kalabalığa el sallayarak küçük bir gösteri yaptı.

Hakem sessizce bir şeyler söyledi ve iki dövüşçü kafesin karşı tarafına geçti. Hakem düdüğü çaldı ve dövüş başladı.

Ty olduğu yerde bir o yana bir bu yana sıçradı. Carter biraz sola yalpaladı, sonra hızla saldırarak çenesine sert bir yumruk indirdi. Ben nefes nefese kalırken Joaquin yanımda tısladı.

Ty sert darbeyi savuşturdu. Daha sonra ne olduğunu bilmiyorum ama Ty hızla döndü ve rakibinin arkasına geçerek, o daha tepki bile veremedi onu boğmaya kilitledi.

Diğer adam, Carter, mücadele etti ve geri tekme atıp kaçmaya çalıştı, ama Ty ona sıkıca kilitlenmişti. Carter'ın yüzü kızarmaya başladığında pençelerinin çıktığını gördüm. Ty'nin kolunu tırmaladı, sonra boynuna uzandı.

Hakem keskin bir düdük çaldı ve ileri atıldı. Ty, dönüp hırlayan Carter'ı serbest bıraktı ama koçu ve başka bir takım arkadaşı onu geri çekti.

Hakem Ty'nin kolunu kaldırdı. "Kazanan!"

Hepimiz çılgık attık ve alkışladık ama sonra Diego'ya doğru eğildim. "Ne oldu? Hakem neden o nakavt olmadan önce dövüşü durdurdu? Pençe kullanabildiklerini sanıyordum."

Ronan'ı dövüşürken düşünmek midemi bulandırana kadar kurt kafesi dövüşünü biraz araştırmıştım.

"Yapabilirler ama rakiplerinin hayati damarlarına vuramazlar ya da vuruyor gibi görünemezler. Ty'nin boğazına saldırarak onu bırakmasını sağlamaya çalışıyordu. Bu otomatik bir galibiyet."

İkinci dövüş Zack ile Ronan'ın takımlarının başı ve NOLA liginin bireysel şampiyonu olduğunu söylediği Baron arasındaydı.

Dövüşleri üçüncü raunda kadar devam etti. Zack, sonunda kurtulmayı başarana kadar her rauntta Baron'un kafesin kenarına karşı yaptığı güreş hamleleriyle kapana kısıldı. Zack ilk iki rauntta göğsüne birkaç tekme indirdi. Ancak üçüncü rauntta Zack yine göğsüne bir tekme savurdu, ancak Baron onu baldırından yakaladı ve yüzüstü yere yatırdı.

İşte bu kadar. Zack'in bacağını ve kolunu kurtulamayacağı şekilde sıkıştırmıştı. Hakem düdük çaldı ve Baron'u galip ilan ederek kalabalığın alkışları için kolunu kaldırdı.

"Her şey Zack!" diye bağırды Diego, yanımda el çırparak.

Kafesten çıktığında Ty ve Bowie onu karşılarırken Zack'in yüzündeki kederli ifadeyi görünce kalbim sıkıştı. Ronan onu yakaladı, her ikisini de kavradı.

kafasının yanlarına. Zack'in başıyla onayladığı bir şey söyledi, sonra Ronan onun etrafından dolaşıp kafese girdi.

Ronan kafesin bir tarafına doğru yürüdü, döndü, ayaklarını iki yana açtı ve kollarını iki yana açarak kıpırdamadan dururken tüm varlığım ona odaklanmıştı. Adam Somebody olarak anons edilen rakibi sırtıyor ve kafesteki bir kaplan gibi karşı tarafta bir ileri bir geri volta atıyordu.

Hakem her iki takımın da birer maç kazandığına dair dövüş öncesi anonsları yaparken, Adam bir ileri bir geri yürüdü. Yine de Ronan kıpırdamadı, rakibini izlerken gözleri parlak ve gümüş gibi parlıyordu.

"Daaamn," dedi Diego. "Ronan o herifi öldürecekmiş gibi görünüyor."

Bu doğrudu. Ronan'ın duruşunda doğaüstü bir şey vardı, avı yaklaşırken hareketsiz duran bir kaplan gibiydi.

Hakem düdüğü çaldığında, Ronan kendini tüm hızıyla kafesin diğer tarafına fırlattığında nefes bile alamadım. Döndü ve Adam'ın suratının ortasına bir tekme atarak onu sırt üstü yere düşürdü. Sonra Ronan onun üzerine çıktı, göğsüne bindi ve yüzüne vurmaya başladı.

"Tanrım!" Ellerimi yüzüme kapatmış, açılmış parmaklarımın arasından izliyordum.

Kalabalık ayaktaydı, çığlık atıyor ve daha fazlası için bağıryorlardı. Önümüzdeki insanları görebilmek için ben de ayakta durmak zorunda kaldım. Sonra hakem düdüğünü çaldı. Ronan ayağa fırladı, iki kolu başının üzerindeydi, bakışları beni bulana kadar arenayı taradı. İşte o zaman nihayet gülümsedi ve ben de yeniden nefes alabildim.

Korkunç ve inanılmazdı ve sinirlerim tamamen kızarmıştı. "Lanet olsun!"

Diego bağırdı ve Boomer ile Morgan'a beşlik çaktı, sonra bir kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Adamın yasal, kardeşim!"

Şoka girmiş gibiydim çünkü kalabalık hâlâ aklını kaçıırıyordu. Adam'ı on saniyeden daha kısa bir sürede bayıltana kadar yumruklamıştı. Adam tepkisizleşip kendini savunamaz hale geldiği anda hakem düdüğü çalmıştı çünkü Ronan onu tamamen yok etmişti.

Joaquin normal bir insan gibi alkışladı ve bana doğru eğildi. "En azından yeni adamın yanında iyi korunduğunu biliyoruz."

Güldüm, çünkü başka ne yapabilirdim ki? Ronan'ı iş başında izlemiştim ve yeni erkek arkadaşım kesinlikle inanılmaz bir baş belasıydı.

RONAN BENİ KUÇAĞINA ALDI VE HOWLER'IN ORTASINDA DÖNDÜRDÜ.

Kavgadan sonra buluştuğumuz yerde. Ondan bana yayılan canlı, coşkulu duyguyla ciyakladım ve güldüm.

Belli belirsiz Diego ve diğerlerinin Zack, Bowie ve Ty'ı tebrik ettiklerini fark ettim. Ronan beni ayağa kaldırdığında yüzümü kavradı ve dudaklarıma yumuşak, iffetli bir öpücük kondurdu.

"Seni özledim," diye fısıldadı.

"Nasıl? Beni dövüşten önce gördün."

"Sen yanımda olmadığında seni hep özleyorum." Gözleri cennet gibi bir maviyle parlıyor, aurası sevinçli bir parlak pembeyle ışıldıyordu.

"Ringde kesinlikle inanılmazdın."

"Evet," dedi Zack, araya girip ikimize de birer şişe Abita uzatarak. "O dangalak bunu hak etmişti."

Ronan yanımda kaskatı kesildi. "Aynen öyle, içti."

"Teşekkürler Zack," dedim, "ama ben bira içmiyorum."

"Fark etmez. Kadeh kaldırmak için bir şeye ihtiyacın var."

Zack, hepsi Howler'ın müdavimleri olan küçük kalabalığın arasından sıyrıldı, barın üzerine çıktı ve ayağa kalkmak için itti.

"Hey, millet! Ringdeki ilk galibiyetimiz için Blood Moon Crew'a kadeh kaldıralım."

Herkes tezahürat yaptı ve alkışladı. Ronan yanımda durdu, bir kolunu belime doladı.

Bowie, Demir Pençeler takımındaki son rakibine karşı son raundu kazanmıştı, bu da dörtte üç olduğu anlamına geliyordu ve genel galibiyet Ronan'ın takımına verilmişti. Görünüşe göre, kurt kafesi dövüşünde dört kişilik takım toplam galibiyet sayısına göre dövüşüyor ve kazanıyordu. Ve takım içinde en çok kazanan bireysel dövüşçü genel şampiyon olarak kabul ediliyordu. Şu anda New Orleans Kurt Dövüşü Şampiyonası'nın şampiyonu Baron'du.

"Ve ayrıca"-Zack şişesini tekrar kaldırdı ve doğrudan Ronan'a baktı, yanağında mor bir çürük oluşmuştu-"Ronan Reed'e, gerçekten harika bir dövüşçü ve eğitmen. Ve harika bir arkadaş."

Daha fazla alkış yükseldi. Şişemi onunkine vurdum. "Buna kadeh kaldıracağım."

Zack'in konuşmasıyla ayıldı, birasını ağzına götürmeden önce gülümsemesi biraz gecikti.

"Hey, ne ?" Fısıldadım.

"Hiçbir şey." Ağır bir nefes verdi. "Bu sadece beklenmedik bir şeydi."

"Ne yani, Austin'de takım arkadaşların seni hiç takdir etmedi mi?"

Omuz silktilti. "Belki bu adamlar gibi değil." Sonra sertleşti ve bir elinin hâlâ sarılı olduğu belimi sıktı.

Diego her zamanki sırıtkan gülümsemesiyle bize doğru yürüyordu. "Hey, Reed." Elini uzattı. "Seni dövmeye gelmiyorum." Başını iki yana salladı. "Senin dövüş tarzınla dövebileceğimden emin değilim. Sadece galibiyetin için seni tebrik etmek istedim."

Ronan, Diego'nun elini sıkmak için belimi bıraktı, hâlâ biraz sert ve temkinliydi.

"Teşekkürler Diego." Bana temkinli bir şekilde baktı.

"Evet, kız kardeşimle çıktığını biliyorum," diye ekledi

Diego.

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Ronan sanki direniş bekliyormuş gibi sordu. "O olduğu sürece, evet, sorun yok."

Parmaklarımı Ronan'ın eliyle birleştirdim. "Neden, o olmasaydı benden vazgeçecek miydin?"

"Hayatta olmaz," dedi bana Diego'nun önünde dürüstçe. "Senden asla vazgeçmeyeceğim ama kiminle dövüşeceğimi önceden bilmek isterim."

"Burada sorun yok." Diego bana göz kırptı. "Ama şimdi babama söylemelisin."

"Biliyorum," diye itiraf ettim. "Yakında yapmayı planlıyorum."

Ronan gülümsedi, vücudu rahatlamıştı. Ty yürürken elini güven verici bir şekilde sıktım.

"Bu gece harika dövüştün dostum." Ronan'ın omzuna vurdu. "Sen de öyle. Ringde öldüreceğini biliyordum."

"Baron'un bazı uygulamalarına karşı koymak için bazı fikirlerim var." "Güzel. Yarın öğleden sonra üzerinden geçebiliriz."

"Dükkânda görüşürüz." Sonra Ty çıkışa doğru yöneldi.

"Ronan!" Bowie bardan seslendi. "Hadi dostum. Kutlama tekilas shotları."

"Tabii ki hayır. Yarın antrenman yapmamız gerekiyor."

"Aww, adamım!" Zack sızlandı. "Tek atış! Gecenin kaybedeni bendim. Biraz teselliye ihtiyacım var."

Ronan kıkırdadı ve beni elimden tutup bara doğru çekti. "Teselli edici bir tekila shot?"

"Evet, bu doğru." Zack sırttı ve bana bir shot ve limon uzattı.

"Celine isterse benimkini alabilir. Yakında onu eve bırakacağım."

Zack'e "Onun iğnesini ben ," dedim. "Madem teselliye bu kadar ihtiyacın var." "Güzel. Senden hoşlandığımı biliyordum, Celine."

Sonra Zack içkileri Bowie, Diego ve Boomer'a dağıttı, onlar da yan tarafta hayranlarından bir kızla konuşuyorlardı. Morgan onlarla birlikte değildi. Dövuştten sonra doğruca eve gitmiş olmalıydı.

"Pekâlâ," dedi Zack, atışını kaldırarak. "Kanlı Ay Mürettebatına!" "Buna içerim." Bakışları üzerimde yoğunlaşan Ronan'a gülümsedim. ve baş döndürücü.

Shot'ı geriye yatırdım ve içkinin yakıcılığı ve misket limonunun keskinliği karşısında gözlerimi sıktım, shot'lara alışık değildim.

"Evet, bu kadar yeter." Ronan shot bardağını barın üzerine koydu. "Başka shot yok," diye emretti. "Yarın eğitim var."

Sonra beni kalabalıktan uzaklaştırıp dans pistine doğru çekti. Bu gece canlı müzik yoktu, sadece tanıdığım düzenli çalma listelerinden biri vardı. Şu anda Katy Perry'nin "Dark Horse" şarkısı yüksek sesle ve güçlü bir şekilde çalıyordu ama Ronan beni yavaş bir dansa çekti.

Sol elimi sağ elinin içine aldı, diğer elini kalçama koydu ve bana sıkıca sarıldı. Sonra hareket etmeye ve sallanmaya başladı ve bu adamın yatakta delicesine iyi olacağını biliyordum. Beni sıkıca ama nazıkçe tutuşu, bizi neredeyse hiç hareket gerektirmeyen yavaş bir dansa götürmesi ama bir şekilde vücudumun dikkatine hükmetmesi.

Ona baktım, saçları soyunma odasındaki hızlı duştan dolayı hâlâ nemliydi, dans pistinin üzerindeki mavi ışıkların altında keskin yüz hatları çarpıcıydı, gözleri beni esir alırken mıkırtı gibiydi. Ve görünüşe göre tekila beni cesur yapıyordu.

"Sana aşık oluyorum, Ronan." Boğazımda oluşan yumruyu yuttum. "Oldukça sert ve oldukça hızlı."

Belimdeki elini kaldırıp boynumun yan tarafını ve başparmağını çenemde gezdirdi.

"Seni gördüğüm anda sana aşık oldum, Celine." "Bu biraz çılgınca geliyor, değil mi?"

"Hayır." Başını salladı ve dudaklarımız neredeyse birbirine değene kadar indirdi. "Bu kader, cennet ya da adına ne dersen de güzelim. Sen benim eşimsin."

Bir şok beni sarstı, aynı zamanda bir karıncalanma hissi kanımda sihir gibi dolaştı. Bu sihirdi. Annem bana her zaman doğaüstü varlıkların ve hatta insanların ruh eşleri olduğunu söylerdi. Ama bir doğaüstü için, özellikle de bir kurt için, bunu anında, partnerlerinden çok önce bilirlerdi.

"Emin misin?" Başım dönüyor, dizlerim titriyor gibi hissederek sordum. Kıkırdadı. "Yüzde bin eminim."

Sonra ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi ve ben de beni her kim bakıyorsa onun önünde öpmesine izin verdim. Kardeşimin bile. Çünkü duygularımı kimseden saklamayacaktım.

"Evet," diye fısıldadım, alt dudağını ısırarak inlemesini ve beni daha da sıkmasını sağladım. "Sen benim eşimsin."

Başımı omzuna yasladım, Katy Perry'nin mükemmel fırtınalar ve kafeslenmemiş kuşlar hakkında söylediği şarkıyı dinlerken, sihir kanımda şarkı söyledi, doğruluğun coşkulu hissi bir uyuşturucu gibi içimde vızıldadı. Ve ruh eşime aşık olma, onun kollarında kendimi tamamen güvende ve mükemmel bir şekilde mutlu hissetme duygusuyla yüceldim.

BÖLÜM 17

~RONAN~

BRONCO'YU PARK EDİP EVE GIRERKEN TEDİRGİNDİM. BEN Celine'i bıraktı çünkü kavgaya kardeşiyle birlikte gitmişti ve o da daha sonra erkeklerle dışarıda kalacaktı. Ayrıca, randevu gecesi için dışarıda olan anne ve babasından önce eve varmak istemişti.

Gece mükemmeldi. Dövüş beklediğimden bile daha iyi geçti. Zack'in Baron'a yenilmesi beni rahatsız bile etmedi çünkü Baron'un en iyi dövüşçüleri olduğunu biliyordum. Dördü gelişmiş yeteneklere sahip tek kişi.

Daha sonra kızımı görmek ve onu kollarımda tutmak inanılmazdı. Kardeşi Diego'nun bile onayını almıştım.

Tüm bunların ötesinde, Celine bana aşık olduğunu itiraf etti. Bu gece hayatımın en güzel gecelerinden biriydi.

O halde sessiz evde yatak odama doğru ilerlerken neden bu kadar sinirlenmişim?

Bir kavgadan sonra her zamanki gibi kanım yükselmişti. Huzursuzdum. Bunun ne olduğunu çok iyi bildiğim için külotuma kadar soyundum. Cinsel hayal kırıklığı.

Ama yine herhangi bir kızı ya da elimi istemiyordum. Celine'i istiyordum. Sırt üstü uzanarak bir kolumu gözlerimin üzerine kapattım ve vücudumun sakinleşmesini diledim, kendimi bu gece o kot pantolon ve kırmızı bluzun içinde ne kadar güzel göründüğünü düşünmemeye zorlamaya çalıştım. Bana benim rengimi, takımın rengini giydiğini söylemişti ve bu beni neden bu kadar gülünç bir şekilde tahrik etmişti, hiçbir fikrim yoktu.

Belki de benim olduğu gerçeğiydi, ama ona tam olarak sahip . Her türlü bağıllık belirtisini gösteriyordu ama bana ait değildi. Ben de onunkinde değildim.

Onunla tanıştığım andan beri içimdeki garip kıpırtı gün geçtikçe artmıştı ama artık ne olduğunu biliyordum. Kurdum içimde dolaşüyor, onu sahiplenmemi . Ama ben bir hayvan değildim, içimde bir hayvan yaşasa bile. Ve Celine o kadar güzeldi ki canımı acıtıyordu. Sabra ve nazik bir ele ihtiyacı vardı.

Birden arka kapı açılıp kapandı, kadın kahkahalarının cıvıltılı sesi evi doldurdu. Sonra amcamın karanlık sesi.

Tam olarak ne dediğini anlayamadım ama her ne dediyse bayan arkadaşını sadece güldürdü. Sonra öpüşükleri ve kıyafetlerini çıkardıkları o kusursuz ses geldi.

Yatak odasının kapısı kapalıydı. Tek sorun onun yatak odasının benimkinin hemen yanında olmasıydı. Aynı duvarı paylaşıyorduk ve bu evin duvarları oldukça inceydi.

"Evet, tam orada," dedi ona.

Amcamın hırıltısı duvarı titretti ve ardından kadının tiz bir iniltisi duyuldu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandım kendi kendime. Ama daha da kötüleşti. Daha fazla inleme ve hırıltıdan sonra sanki ikisi de yatağa çarpmış gibi bir ses geldi. Ardından yatak başlığının duvara vuruşunun ritmik gümbürtüsü geldi.

Güm, güm, güm, onun yüksek sesle, "Evet, evet, evet!" çığlıklarıyla mükemmel bir tempo içindeydi.

Gösterinin tamamı boyunca burada kalmamın imkanı yoktu. Aceleyle kotumu, tişörtümü ve botlarımı giydim, sonra da oradan siktir olup gittim. Bronco'ma bindim, camları açtım ve iki dakika içinde hızla yola çıktım.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. Sadece sürüyordum. Ama çok geçmeden zihnimin otomatik pilotta olduğunu, olmak istediğim tek yere gittiğimi fark ettim. *Onun* olduğu yere.

Aşağı Bahçe Bölgesi hâlâ hareketliydi. Teyzesinin barı Cauldron'un önünden geçtim, hâlâ oldukça kalabalık görünüyordu. Celine'in evinin hemen köşesindeydi. Onun sokağına döndüm ve yanından geçerken ailesinin ve Diego'nun henüz evde olmadıklarını fark ettim. Birkaç adım öteye park ettim.

sonra kaldırımdan aşağıya, Celine'in evinin önünden geçerek evin önüne doğru yürüdü.

Bungalov tarzı evin ikinci katındaki balkona çıkmak için yan taraftaki kafese tırmanmam hiç zaman almadı. Onun ballı kokusunu takip ederek sağdaki ikinci pencereye gittim. Onu çabucak bulacağımı biliyordum ama pencerenin kilitli olmasını beklemiyordum.

Pencereyi kaldırır kaldırmaz Celine yatakta belirdi. Yorganı üzerinden atıp pencereye doğru koşarken sırtımdan kendimi , ben çoktan içeri adım atmıştım. Neredeyse tavana kadar uzanan pencereleri olan eski evlerden biriydi.

"Bunu kilitli tutmalısın," dedim ona.

"Ne halt ediyorsun?" diye fısıldadı, mavi saten bir pijama şort takımıyla önümde dururken.

Ne kadar güzel olduğunu görünce inledim. "Elimde değildi."

"Annemler henüz eve gelmediği için şanslısın," diye karşılık verdi, saçları dağınık ve güzeldi.

Onu yatağına götürdüm, orada süper pelüş beyaz yorganın üzerine uzandı - o kadar yumuşak ve kız gibi - ve sonra ben onun üzerine süründüm. "Evet, kesinlikle şanslıyım."

Tekir bir kedi yataktan fırlayıp aralık olan kapının yanındaki masasına . Kedi dar turuncu gözleriyle bana baktı ve tısladı. "Uh-oh.

Kedin benden hoşlanmıyor."

"Uykusunu böldün. O her zaman benim yatağımda uyur." "Şanslı kedi."

Celine güldü. "Onun adı Petunia."

Kıkırdadım. Çok şirin ve kız gibiydi. Yani Celine. "Buraya gel Petunia," diye fısıldadım usulca. "Gel kedicik, kedicik, kedicik."

Tekrar tısladı ve aşağı atladı, sonra koridorda kayboldu. Celine ayağa kalktı, kapıyı kapattı ve kilitledi. Beni çelik gibi sertleştiren seksi bir gülümsemeyle bana döndü.

"Şey," diye iç geçirdim, sırt üstü uzanıp dirseklerime dayanarak, "Petunia beni sevmiyor, ama seven bir kedi tanıyorum."

Daha geniş gülümsedi. "Kesinlikle öyle," diye kolayca kabul etti. "Buraya gel."

Bu sefer üstüme çıktı, ağzı umutsuz bir hızla benimkiyle buluştu. Üstüme çöktüğünde yıldızları gördüğümü sandım, ateşli uyarılmışlığı havayı kokluyordu. Boğazını öptüm, pijamasının ince askısını kolundan aşağı kaydardım. Onu belinden kavrayarak

Daha yükseğe kaldırdım, böylece meme ucu sıkı bir tomurcuk olan mkemmek küçük göğsünü yalayıp emebildim.

İnledi, göğsünü iyice emebilmem için yaklaştırdı, amını kotumdaki çıkıntının üstüne srtt.

"Siktir, Celine. Seni tatmam gerek." Aynı anda inledim. "Gel yüzüme otur."

Beni itti ve bacaklarımın arasında yerde durana kadar yatakta bedenimden aşağı kaydı. Doğrulduğunda bacaklarım hâlâ sarkıyordu, ayaklarım yerdeydi. Ona uzandım ama ellerimi savuşturdu.

", " diye fısıldadı başını sallayarak. "bende."

Ne demek istediğini anlamam sadece bir saniye sürdü, sonra ayaklarımın dibine diz kt ve kot pantolonumun düğmelerini amaya başladı. İtiraz edemeyecek kadar gszdm. Bunu planlamamıştım, gerçekten. Belki de evimden ayrıldığımda kurdum beni doğrudan ona yönlendiriyordu. Tek bildiğim onu görmek, ona yakın olmak, onu öpmek, ona dokunmak istediğimdi.

Onu ilk kez ailesinin evinde sikkemeyi planlamamıştım ve bu hâlâ gndemimde değildi. Ama ayaklarımın dibinde diz kp sikimi çıkarmasını ve o mkemmek dudaklarını şişmiş başın etrafına yapıştırmasını kesinlikle planlamamıştım.

"Fuuuuuck," diye inledim ucunu o kadar mkemmek emerken. Aşağı uzandım ve çenesini kavradım, parmaklarımı gevşek, dalgalı saçlarının arasına kaydurdım. "Bu ağızla beni ldreceksin."

Başının ağızından çıkmasına izin verdi ve tabanımı daha sıkı kavrayarak yavaşça pompaladı. Nefes nefese kaldım.

"Niyetim bu değil," diye fısıldadı, sesi yumuşak ve hışırtılıydı.

Başını yana eğdi, beni dibimden ucuna kadar yalarken boynunu uzattı.

Oturduğum için çok mutluydum, çünkü oturmasaydım dizlerimin bağı zlrd. Sonra beni derinlemesine yuttu, elini ve ağızını aynı ritimde pompaladı.

"Bebeğim, bebeğim," diye mırıldandım, başının arkasını hafifçe kavradım, bu coşkunun tadını ıkırıyordum.

Beni çalıştırmasını izledim, daha fazlasını almaya çalışırken küçük iniltileri sessizliği dolduruyordu. Zorlamak istemedim. Doruğa ulaşacağımı şimdiden hissedebiliyordum. Bana zevk vermek için bu kadar abalamasında baş döndürücü ve hipnotik bir şey vardı.

Eski sevgililerimin hepsi alıcılardı. Ama Celine öyle değildi. O bir vericiydi. Bana nazik kalbini, şefkatini, tatlı hayranlığını çoktan vermişti. Yakında, bana vücudunu verecekti ve ben de bunu hafife almayacaktım. Ona her şeyi geri verirdim. O zaten benim ruhuma sahipti.

Aşağı uzandım ve kayışını indirdiğimde hâlâ açıkta olan göğsünü avuçladım.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."

Göğsünü okşadım, meme ucunu hafifçe çimdikledim, bu da inlemesine neden oldu, ağzı sikimin etrafında titreşiyordu. Diğer elimi hafifçe saçlarında dolaştırdım.

"Seni her zaman istiyorum, Celine." Sesim koyulaştı, kurtla birlikte sertleşti, gerçi şu anda kendini belli etmesini beklemiyordum. "Anlıyor musun?"

Başını salladı, ağzından kaymama izin vermeden önce yanaklarını çukurlaştırdı, hala yumruğuyla beni pompalıyordu.

"Bana sahipsin," diye söz verdi ve bunun doğru olduğunu biliyordum, büyük servetimin gerçekliği pencereden gelen ay ışığında onun yeşim yeşili gözlerinde parlıyordu. Sonra sikimi derin derin ağzına aldı ve ben irkildim.

"Lanet olsun, Celine. Eğer durmazsan boğazından aşağı boşalacağım."

Onu itmek için omzunu kavradım ama boştaki eliyle kolumu savuşturdu, sonra tırnaklarını çıplak kalçama geçirdi. Bana baktı, sert ve hızlı bir şekilde emiyordu. Boğazından aşağı boşalmamı istiyordu. Benim tatlı Celine'im çok seksi bir cadıydı.

"Oh, siktir, bebeğim."

Yardım edemedim ama parmaklarımı saçlarına daha sıkı kıvırdım, gevşek dalgaları yumrukladım, horozum ağzına ve boğazına salınarak titreşti. İnledi ve başını sallamaya devam ederek beni tamamen emdi.

"Evet, aynen . İçine girmek için sabırsızlanıyorum."

Bu onun daha yüksek sesle inlemesine neden oldu, kendi uyarılması arttı. Beni boşaltarak tahrik olduğu gerçeği içimi burktu.

"Buraya gel." Ağzından çekildim, kollarının altından tutup kaldırdım ve dönerek onu arkamdaki yatağa fırlattım.

Ciyakladı. "Ronan!"

Aletimi külotumun içinde yeniden ayarlarken kot pantolonum hâlâ açıktı ve kıkımın yarısına kadar inmişti. "Şimdi *benim* sıram," dedim ona, tam o sırada

Alt kattaki kapı.

Biz dinlerken Celine irkilerek doğruldu, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Diego olabilir," dedim ona, eve kimin geldiğini tespit edebilmek için koklayarak.

Ama sonra merdivenlerden yukarı çıkan ve yaklaşan birinin bot sesleri duyuldu.

"Mateo!" diye seslendi alt kattan bir kadın sesi. "Ne oldu?"

"Lanet olsun!" Celine yataktan kalktı ve beni pencereye doğru itti. "Çık dışarı, çık dışarı!"

"Baban mı?"

"Evet! Tanrım! Çık dışarı, Ronan."

"Bir ara onunla tanışmam gerekecek."

Şok içinde ağzı bir karış açık kaldı, sonra tısladı, "*Deli* misin sen? Seni öldürecek. Kelimenin tam anlamıyla, seni *öldürür*." Pencerenin önündeydi, onu geri itiyordu.

Celine kalp krizi geçiriyor olsa da bu yaşlı piçle yüzleşmeye hazır bir şekilde kot pantolonumu gönülsüzce kalçalarımın yukarı çektim.

"Celine!" diye bağırdı iri yarı bir adam, sonra yatak odasının kapısına vurdu. "Aç şu kapıyı hemen!"

"Bir dakika baba," diye seslendi, beni açık pencereye doğru çekip iterken gözleri kocaman açılmıştı.

"Pekâlâ, pekâlâ." Güldüm.

"İçerideki kurdu duyabiliyorum, Celine! Aç şu *kapıyı*." *Kapı* kelimesi gırtlaktan gelen bir hırıltıya dönüştü ve sonraki sözleri kurtla doluydu.

"Yavruyu lime lime edeceğim."

"Değişiyor mu?" Tekrar vururken kapıya bakarak sordum, kapı yumruğunun altında çatırdıyordu.

"Alfa! Kes şunu hemen!" diye bir kadın sesi duyuldu, belli ki Celine'in annesi şimdi koridorda onunla birlikteydi.

"Lütfen, lütfen git. Sana zarar vermesini istemiyorum." Celine ağlamak üzereydi ve buna izin veremezdim.

"Merak etme, bebeğim." Pencere kenarına oturdum ve onu ensesinden kavradım, sonra hızlı bir öpücük için onu kendime çektim, dilimle dudaklarını okşadım ve sonra onu bıraktım, tüm bunlar o çılgın kurt adam yatak odasının kapısını yumruklarken ve annesi ona bağırırken oldu. "Ben iyi olacağım. Artık yaşamak için sen varsın," diye takıldım.

Sonra kapı kırıldı ve balkona çıktım, ikinci kattan çimlere atlarken kot pantolonumu tuttum. Aynı anda hem zıplayıp hem de koşarken yaşlı adamın pencereden kükrediğini duydum. Muhtemelen onu da kırmadan geçemeyecek kadar büyüktü.

"Dur, baba!" Celine bağırdı.

"Hemen geri dön, Alfa," diye annesinin sesi duyuldu, "yoksa pişman olacaksın."

Sonra ne olacağını görmek için beklemeye zahmet etmedim. Eğer o kurt adam beni pantolonumun yarısı inik ve Celine'in kokusu üzerimdeyken, özellikle de belimin altında yakalarsa, lanet kafası patlayabilirdi.

Koşarak Bronco'ma döndüm, atladım ve uzaklaştım. Pencerelerimi açık bıraktım, ılık yaz gecesinin etrafımda dönmesine izin verdim. Başımı koltuğa yasladım ve yol boyunca güldüm.

BÖLÜM 18

~GELINE~

SAMARA BANA DIK DIK BAKARKEN BEN KABİNDE KAHVEMİ YUDUMLUYORDUM. Sempatı.

"Peki geri dönmesi ne kadar sürdü?" diye sordu Samara. "Annem çok öfkeliydi, o yüzden çok hızlı geri döndü."

"Peki sana ne söyledi?"

"Annem ona konuşma fırsatı vermedi. Neredeyse onu yatak odamdan dışarı itti ve bana biraz uyumamı söyledi."

"Sonra uyandın ve ilk iş oradan kaçtın mı?"

"Evet." Kahvemi yudumladım. "Anneme mesaj attım, kahvaltı yapabilirim."

"Ne alırsınız?"

Menüye bakmama gerek yoktu. Menüdeki her şeyi denemiştim ve hepsi de güzeldi. Ama dün geceki fiyaskodan sonra biraz rahatlatıcı yemek istedim.

"Bana Cajun Eggs Benedict ver ve Joaquin'e burada olduğumu söyleme lütfen."

Kıs kıs güldü. "Hemen geliyorum."

Neyse ki kafe Cumartesi sabahı yedide bile tıklım tıklımdı. Kardeşim şehirdeki en iyi kahvaltılıkları ve sandviçleri yaptığı için yerel halk arasında oldukça ün kazanmıştı.

Diego kafeye girdiğinde kahvemin tadını çıkarıyordum, etrafa baktı, beni gördü, sırtıttı ve doğruca oraya yürüdü.

Karşımdaki kabine geçerken sinir bozucu bir şekilde, "Başın belada," diye şarkı söyledi.

"Sen neden bahsediyorsun?" Kalbim daha hızlı atarken sordum.

Homurdandı. "Biraz önce annemle babamın mutfakta tartışıklarını duydum."

"Ne diyorlardı?"

Evet, yetişkin biriydim ama yetişkinler bile ebeveynleri onları üzdüğünde genellikle onlardan korkarlardı. Bu büyüdükçe aşılacak bir şey değildi.

"Babam yatak odana tanımadığı bir kurdun girmesine izin verdiğin için çok kızdı. Annem de bunun onu ilgilendirmediğini söyledi. Babam da, 'Kesinlikle beni ilgilendirir' dedi." Diego babamızın sesini çıkarmakta oldukça iyiydi. "Sen onun kıızıydın ve orası da onun eviydi ve bir yabancıyı içeri davet etmemen gerektiğini bilmen gerekirdi. Sonra annem bir yabancıyı davet etmeyeceğini söyledi. Babam da, '*O zaman neden onunla tanışmadım?*' dedi."

"Hey, Diego," dedi Samara, elinde boş bir tepsiyle, başka bir masanın tabaklarını bir kabine bırakmıştı. "Kahvaltı ister misin?"

"Her zaman. Bana tahtadaki spesiyallerden iki tane ver."

Diego her öğünde bir dağ dolusu yemek yedi. Neyse ki çılgın bir metabolizması vardı çünkü her zamanki gibi zayıf ve formdaydı.

"Her zamanki gibi bir kahve ve büyük boy süt?" diye sordu, adamın sipariş ettiği bir yığın yiyecek karşısında hiç şaşırılmamıştı. Onu çok iyi tanıyordu. "Tamamdır."

Sonra bakışları odanın içinde gezindi. "Samara, profesörün burada."

Hemen başını kapıya çevirdi, aynı ateşli büyücü geçen sefer oturduğu kabine doğru ilerliyordu, sert bakışları kısa bir an için onunkilerle buluştu.

"O *benim* profesörüm değil," dedi kısık bir sesle.

"Elbette." Diego kıkırdadı. "Sen ne dersen o."

Oflayıp pufladı ve doğruca deri çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarmakta olan profesörü hedef alarak oradan ayrıldı.

"Peki babama Ronan'dan ne zaman bahsetmeyi *planlıyordun?*"

Tabii ki Diego onu sakladığım tek kişinin annem değil babam olduğunu biliyordu.

"Yakında. Sadece *bu* şekilde öğrenmesini planlamamıştım."

"Evet. Bu işi tamamen batırdın, kardeşim."

"Biliyorum. Bunu yüzüme vurmana gerek yok."

"Oh evet. Kesinlikle öyle. Bu bir klasik. Küçük prenses bir kez olsun sıcak koltukta oturuyor, ben değil."

"Tıngırdatabilecek bir gitarın ya da kovalayacak bir kızın falan yok mu?"

Diego hiç istifini bozmadan kıkırdadı. "Ergenler gibi geceleri yatak odalarına gizlice girmek."

"Gençken kimsenin yatak odama gizlice girmesine izin vermezdim Diego. O tamamen sendin."

"Oh, evet. Bir sürü kızın gizlice girmesine izin verdim." "Kapa çeneni. İğrenç."

Samara kahvesini, bir galon sütü ve benim Cajun Eggs Benedict'imi getirdiğinde güldü - sıcak, çıtır çıtır çedar bisküvisi uzunlamasına kesilmiş andouille sosisi ile kaplanmış ve üzerine mükemmel bir şekilde haşlanmış yumurta ve kremalı, baharatlı hollandaise sosu eklenmişti.

"Leziz. Bir ısırık alayım." Tabağıma uzandı.

Çatalımın tersiyle eline vurdum. "Sana servis edilmek üzere olan koca bir domuz var."

Spesiyalin içinde dev bir domuz bifteği ve sosis ile iki kızarmış yumurta, peynirli irmik, çok tahıllı tost ve dilimlenmiş avokado vardı. Onu daha önce de iki porsiyon yemek yerken görmüştüm.

"Merak etmeyin." Yan gözle baktı, sonra kahvesini ve sütünü aldı. "Sanırım bir süre Samara ile kahve barında takılacağım."

"Neden? Ne yaptın-?" Annemle babamın kafenin karşısındaki masama doğru yürüdüklerini görünce durdum. "Kahretsin."

Diego kabinden çıkarken güldü, sonra yanlarından geçerken annemin yanağına bir öpücük kondurdu. Belli ki bir kez olsun onun yerine benim doğranacak olmamdan rahatsız edici bir sevinç duyuyordu.

Annem ve babam az önce Diego'nun boşalttığı yere otururken ellerimi kucağımda kavuşturdum ve derin bir nefes verdim.

Annemin başlamasını beklerdim. Babamın kurdu kontrolden çıktığında arabulucu hep o olurdu. Bu işin ilginç yanı, genellikle Diego'yu da işin içine katmasıydı. Ona aldıkları yepyeni cipi mahvetmesi ya da kurt arkadaşlarıyla birlikte Mississippi Köprüsü'ne eğlenmek için tırmanmaya karar verip neredeyse kendilerini öldürmeleri gibi.

Babam genellikle sakin ve akıllı başında biriydi, ancak Alfa dizginleri ele aldığı anda son derece korkutucu olabiliyordu.

Dün geceki gibi. Düpedüz korkutucuydu. Kapımı kırıp içeri girdiğinde - kelimenin tam anlamıyla- bir metre boyunda hırlayan, öfkeli bir kurttu. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum ama Ronan'ın peşine düşüp onu parçalara ayırmasından korkuyordum.

Neyse ki, gittiği için yeterince mutluydu ve annem tam bir kurt gibi davranıp kapımı kırdığı için ona neredeyse yeni bir göt deliği açtı.

Şu anda, dengeli ama asık suratlı babamın karşısında oturuyordum. Parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi ve ilk o konuştu.

"Dün gece için özür dilerim." Annem beklentiyle onu izlerken boğazını temizledi. "Odana o şekilde dalmamalıydım ve bu çirkin davranışım için özür dilerim."

Annem başını salladı ve sonra bana döndü, tüm sempati ve endişesiyle. "Baban da ben de senin mahremiyetine saygı göstermek istiyoruz. Artık bir yetişkin olduğuna biliyoruz. Geçen gece o şekilde ele alınmamalıydı ama ikimiz de evde görüşebileceğin biriyle görüşüğünü bilmiyorduk."

Annem evdeki *yatak odama* vurgu yapmadığı için minnettardım ama bu konuşmanın hoşuma gitmeyen bir tarafı olduğunu yavaş yavaş hissediyordum.

"Onu tanıştırmadığınız için," diye söze başladı babam, "etrafa sorma ihtiyacı hissettim."

Kollarımı kavuşturdum. "Peki ne öğrendin?"

"Ronan denen adamın kasabada yeni olduğunu biliyoruz. Teksas'ta birden fazla saldırı ve en az bir sarhoşluk ve düzensizlikten dolayı tutuklanmasıyla lekeli bir geçmişten kaçıyor. Ayrıca biraz gezgin olduğunu da biliyorum. Uzun süre aynı işte çalışmamış. Austin'de yasadışı bir kurt kafesi dövüşü çetesine karışmış." Başını iki yana salladı. "Pek iyi bir ünü yok."

"Onu tanımıyorsun," diye savunmaya geçtim.

"Yok," diye onayladı annem, "ama daha önce onun gibi biriyle hiç ilgilenmemiştin, Celine."

"Hayır," diye alay ettim. "Çıkmadım. Sadece çok güvenli, son derece hoş ve gerçekten çekici bulmadığım erkeklerle çıktım."

İkisi de kaşlarını çattı, sonra annem sordu: "Yani şimdi tam tersini mi deniyorsun? olanlardan sonra kendini mi test ediyorsun? Belki de bu senin tipin falan mı diye?"

"Hayır." Karnımda bir arı kovanı dolusu duygu kaynaşırken sesimi düzgün ve sakin kalmaya zorladım. "Kendimi test etmiyorum. Bu bir isyan hareketi değil. Farklı bir erkeği, kötü çocuğu denemek için de yapmıyorum. Bunların hiçbirisi değil. Ronan *iyi* bir adam. O *iyi* bir kurt. Ve evet, boktan bir yetiştirilme tarzı vardı. Babası yoktu ve annesi öldürüldü.

On iki yaşındayken bir araba kazasında ölmüş. Yani muhtemelen pek iyi seçimler yapmamıştır. Ama onu çok önemsiyorum. O benim ..." Dudaklarımı yalamak için durakladım. "O benim erkek arkadaşım."

Onlara onun benim eşim olduğunu, Tanrıça tarafından benim olarak işaretlendiğini söylemedim. En iyisi onları çok çabuk bunaltmamaktı. İkisi de aynı endişeli ifadelerle bana baktılar.

Sonra babam söze girdi. "Biz sadece senin doğru kararlar verdiğinden emin olmak istiyoruz tatlım. Sen onun iyi olduğunu söylüyorsun ama biz onun senin için yeterince iyi olduğundan emin olmak istiyoruz."

"İkinizin de ne düşündüğünü biliyorum," dedim usulca. "Kendime zarar veren bir karar veriyorum."

"Bunu yaptığını düşünmüyoruz," diye güvence verdi annem, ki bu hiç de güven verici değildi. "Biz sadece senin güvende olmanı istiyoruz."

Sertçe yutkunarak daha dik oturdum ve omurgamı çelikleştirdim. "Bunun nasıl görünebileceğini anlıyorum. Konu biriyle çıkmak olduğunda kendi kararlarımı vermem konusunda bana pek güvenmediğini anlıyorum."

"O değil-" Annem başladı.

"Öyle," diye araya girdim. "Ve anlıyorum. Ama benim hatalarım ben on altı yaşındayken oldu. Şimdi yirmi dört yaşındayım. Sihrimi geliştirdim ve kendi başıma doğru kararlar verebilirim. Benim için neyin en iyi olduğunu bildiğime güvenmelisin. Sen onu onaylamsan bile onunla çıkmayı bırakmayacağım."

Babam kaşlarını çatı ve çenesini sıktı, gözleri altın rengine dönmüştü. Alfa kesinlikle kafasının içinde birkaç kelime söylüyordu. Neyse ki Alfa'nın konuşmasına izin vermedi. Annem uzandı ve sakinleştirici elini babamın koluna koydu.

"Eğer eminseniz, sizi durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Duruma göre değişir-" diye söze başladı babam ama annem kolunu sıkıca kavrayınca çenesini tekrar kapattı. "Onunla tanışmak isteriz," diye ekledi nazikçe.

"Elbette," diye kabul ettim. "Ben de isterim." Çünkü o da bir gün bu ailenin bir parçası olacaktı. "Bunu ne zaman yapmak istersin?"

Babam tekrar boğazını temizledi ve "Gelecek Pazar aile yemeğinde" dedi.

"Cauldron'da mı?"

"Başka nerede aile yemeği yiyeceğiz?" diye karşılık verdi.

Midem alt üst oldu. "Şey, bu, şey, bu biraz fazla."

"Az önce onun erkek arkadaşın olduğunu söyledin," diye devam etti babam, "dün geceye kadar varlığından bile haberimiz olmadığı için bu çok acı verici."

"Mateo," diye uyardı annem.

"Sadece bize onun hayatında önemli biri olduğunu söylediğini söylüyorum. Eğer bu doğruysa, o zaman tüm aileyle tanışmalı."

Babam şimdi gülümsüyordu. Kurduyla bir konuda tam bir fikir birliği içindeyken takındığını bildiğim o sinisi gülümsemeydi bu.

Ronan'ı aile yemeğine götürmek onun karakterini sınamak olacaktı. Babam muhtemelen bunun onu korkutup kaçıracağını umuyordu. Ama onlar benim Ronan'ımı tanımıyorlardı.

"Peki," diye gülümseyerek kabul ettim. "Ronan'ı önümüzdeki Pazar aile yemeğine getireceğim."

"Tamam o zaman." Annem ellerini çırttı ve gülümsedi. "Her şey ayarlandı." Elini Samara'ya doğru kaldırdı. "Bir şeyler sipariş edip kahvaltı edebiliriz."

"Daha seninkine başlamadın bile," dedi babam, gözlerindeki o meydan okuyan parıltıyla dokunulmamış tabağımı işaret ederek.

İştahımı tamamen kaybettiğimi itiraf edecek değildim, bu yüzden kendimi yemeye zorladım. Ronan'ın ailemle ilk karşılaşmasının *tüm* ailemle olacağı konusunda herhangi bir gerginlik ya da endişe belirtisi göstermeyi reddettim. Umarım inandığım kadar cesurdur çünkü çılgın aile yemeğimizin zorluğuyla başa çıkmak için biraz cesarete ihtiyacı olacağı kesindi.

BÖLÜM 19

~RONAN~

"BUNA PTSD DENİYOR. TRAVMA SONRASI DEĞİŞİM BOZUKLUĞU," DR. THERIOT tamamen düz bir suratla söyledi.

"Sevimli." Kıkırdadım. "Bu gerçek bir teşhis mi?"

"Doğüstü psikoloji camiasında kesinlikle öyle. Ve atlatılması travmatik bir olay."

"Ama neden sahip olduğum şeyin bu olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü kurdun annenle geçirdiğin kazadan hemen sonra saklanmaya başladı, ki bu belli ki hayatında çok travmatik bir olaydı. Neden bana araba kazası geçirdiğin gün neler olduğunu anlatmıyorsun?"

Seanslarımızda hep bu sorunun ve o gün neler olduğunun etrafında dolanırdık. O kadar doğrudan ve doğal bir şekilde soruyordu ki, her zaman yaptığım gibi konuyu geçiştirmek için bir yol bulmaya hazır değildim. Başkaları annemin kazasını sorduğunda, genellikle konuyu değiştirmek için bir yol bulmaya hazır olurdum. O orada sakin ve sabırlı bir şekilde oturup beklerken ben sadece donup kaldım ve ona baktım.

"Birlikte geçirdiğimiz zamandan beri," diye başladı, "kurdunun saklandığı belli oldu. Bu bir savunma hareketi. Onu *ve* seni o kadar korkutan bir şey oldu ki uzak durmanın daha iyi olacağına karar verdi. Ve sen de onu uzak tutmanın en iyisi olduğuna karar verdin."

"Kurdumu asla engellemedim."

"Belki bilinçli olarak değil. Ama bilinçaltında var. Peki neden bana kazadan bahsetmiyorsun?"

O günü hatırlayınca damarlarımda bir adrenalin seli pompalandı. O günün tek bir saniyesini bile unutmamıştım. Kâbus sık sık peşimi bırakmıyordu ama her zaman onu düşünmemeye çalışıyordum. Onu uzaklaştırmaya. Belki de kurdumu uzaklaştırdığım gibi.

"O gün Walmart'ta market alışverişi yapıyorduk." Boğazımı aniden dolduran kalınlık karşısında yutkundum.

"Annenizle sık sık market alışverişine gider miydiniz?"

"Her zaman. Bekâr bir anneydi ve ben büyürken beni evde yalnız bırakmayı sevmezdi. Ayrıca, ona yardımcı oluyordum."

On iki yaşındayken ondan daha uzun olduğumu ve en üst raflara ulaşabildiğimi düşünerek gülümsedim.

"Nasıl yani?"

"İsteddiği ama onun için çok yüksek olan şeyleri almasına yardım ederdim. Yiyecekleri paketlemesine ve yüklemesine yardım ederdim."

"Eminim ona çok yardımcı olmuşsunuzdur."

Başımı salladım, o günün her anını kalbim daha hızlı çarpıyordu.

"Mükemmel bir Cumartesi günüydü." Sesim pişmanlıkla titriyordu. "Ayın ilk hafta sonuydu ve annem okuldaki sekreterlik işi için ayda bir kez maaş alıyordu. O hafta sonu bana hep ikramda bulunurdu."

"Senin mutlu olmanı istiyordu."

"Öyleydi," diye kabul ettim. "Bana daha iyi bir hayat sunmak için hep küçük şeyler yapardı. Beni mutlu etmek için. Sevdiğim bir lokantada hamburger yedik ve parkta piknik yaptık. Daha sonra Walmart'a gittik."

Terli avuçlarımı kotuma sürttüm.

"Dediğim gibi, maaş günü civarındaydı ve bazen bana bir oyuncak ya da ödül olarak istediğim ekstra bir şey alırdı."

"O gün sana özel bir şey mi aldı?"

Gözlerimi kapatarak başımı salladım ve bana aldığı şeyi tuttuğumu hayal ettim. "İçinde özel renkli sanat kalemleri olan yeni bir eskiz defteriydi. Pahalı . Artık çocuk oyuncaklarıyla ilgilenmiyordum ve sanat dersini ne kadar sevdiğimi biliyordu."

"Demek gençken bir sanatçıydınız. Hiç sanatçı olmayı düşündün mü? Birçok kurt adamın bu alana yöneldiğini biliyorum."

"Yaptım. Ama o günden sonra bir daha asla bir kadın olmak istemedim." "Anlıyorum. Devam et, Ronan. İyi gidiyorsun."

İki elimle saçlarımı tarayarak ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Dr. Theriot sık sık yaptığım gibi etrafta dolaşmamı hiç umursamazdı. Konuşmalarımız kişiselleştiğinde ya da zorlaştığında hep huzursuz olurdum. Bu şimdiye kadar yaptığımız en zor tartışmaydı, daha önce hiç kimseyle paylaşmamıştım. Ama bugün bir şey bana cesaret verdi, her şeyi anlatmamı, içimi dökmemi istedi. Bu sadece bilinçaltım değil, damarlarımda fısıldayan sihirli bir karıncalanmaydı.

"Bütün yiyecekleri arabaya koyduktan sonra eve doğru yola çıktık. Annemin yeni arabası olduğunu belirtmeliyim. Yepyeni değil, çünkü buna asla parası yetmezdi. Ama daha yeni kullanılmış bir Nissan sedan. Gerçek deri koltukları vardı. Yeni arabasıyla çok gurur duyuyordu."

Acı acı kıkırdadım.

"Öğleden sonraydı. Güneş yeni batmaya başlamıştı. Eve dönerken çizim yapabilmek için resim defterimi ve kalemlerimi ön koltuğa koymuştum. Amarillo'nun biraz dışında bir köy yolunda yaşıyorduk, bu yüzden çizim yapmak için bolca vaktim vardı."

Sevdiğim bir video oyunundan karakterler çizmeye nasıl başladığımı hatırlayarak durakladım.

Hâlâ oturan Dr. Theriot, "et Ronan," diye nazikçe ısrar etti.

"Gerçekten dikkat etmiyordum çünkü karakterlerimi çiziyordum. Ama belli ki yeni kalemlerimi koltuğuma dökmüşüm. Annem bana bakmış olmalı çünkü sonra şöyle dedi: 'Ronan, o kalemleri kaldır. Deri koltuklarımı lekeleyecekler. Dediğim gibi, dikkatimi vermiyordum. Kendi kafamın içindeydin. Dediğini yapmadım.'"

Dudaklarımı yaladım, kabarık mor çiçekleri olan mersin ağacına baktım, kalbim daha hızlı atıyordu. Annemin sesini zihnimde duyabiliyordum. O sabah evin tozunu alırken ellerine bulaşan limonlu Pledge'in ve saçındaki lavantalı şampuanın kokusunu hâlâ alabiliyordum.

"Bana ikinci kez onları kaldırmamı söylediğinde, bana doğru uzandı ve kurdum, benim için tepki verdi. Ergenliğe yeni girdiğim ve bundan önce sadece birkaç kez yer değiştirdiğim için onu kontrol edemiyordum."

Hırladığımda ve pençelerim çıktığında gözlerinin açıldığını hatırladığımda göğsüm sıkışmıştı.

"Aslında pençelerimle onun elini kestim. Elini zamanında geri çekmişti ama tam o sırada arabamızın bir geyik geçti. Annem arabayı aniden sağa çekti. Ne yazık ki, çok az ağacın bulunduğu bu uzun yolda, tam önümüzde büyük, kalın bir meşe vardı.

önümüzdeydi. Annem direksiyonu öyle bir kırdı ki, çarptığımızda çoğunlukla onun tarafındaydık."

O arabaya geri döndüğümü düşünmekten artık konuşamıyordum. Annem direksiyon tarafından tamamen ezilmişti, başı kaza sırasında arabanın üst köşesine çarptığı için kanıyordu.

"Dışarı atladım ve yoldan geçen bir kamyonu el salladım, o da 911'i aradı." "Yaralandın mı?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Kötü değildi. Ayak bileğim kırılmıştı ama hissetmiyordum. Yoldan geçen kamyondaki adama ambulans çağırmasını söyledikten sonra annemin yanında olmak için arabaya döndüm."

Elini tuttum ve sıktım, o da bana gülümseyip beni susturdu.

Sorun yok, Ronan. Ağlama.

Nefes alış verişi sığlaştıkça ve yanımda yavaşça ölürken söylediği yumuşak sözler tüm eski korkularımı geri getirdi. Beni gerçekten seven tek insanı kaybediyordum.

Sen çok cesur ve akıllı bir çocuksun. Seni çok seviyorum oğlum. Seni her zaman seveceğim.

Sonra nefesi kesildi ve benim bildiğim dünya sona erdi. "Bunun en kötü yanı ne biliyor musun?" Sesim kısık bir şekilde sordum. Dr. Theriot sessiz kaldı.

"Ben bir kurt adamım, bu yüzden duyularım daha güçlü. Her lanet şeyi duyabiliyordum. Kan ciğerlerini doldururken nefes alışının ıslak törpüsünü. Atmak ve onu hayatta tutmak için savaştan kalbinin yavaşlamasını. Ve annemin kalbinin tam olarak durduğu anı duyabiliyordum. Beni bu dünyada yapayalnız bıraktığı zaman." Sesim çatallaştı.

Dr. Theriot yanıma geldi ve bana bir mendil uzattı. Ağladığımın farkında olmadan mendili aldım. Dışarıdaki mersin ağacının üzerine iki kardinal kondu. Sessizce durduk, kuşların daldan dala atlamalarını, birbirlerini kovalamalarını ve ileri geri ötmelerini izledik.

"Bu kadar genç bir çocuk için korkunç bir trajediydi." Sesi şefkat doluydu. "Ama artık eminim ki, annene saldırdığı için kurdunu bir kenara koymak, onu içine hapsetmek seni kışkırtan bir olaydı. Onu cezalandırdın ve böylece kendini de cezalandırmış oldun. O zamandan beri sadece hayatta kalma suçluluğuyla değil, aynı zamanda bir şekilde annenin ölümüne neden olduğun inancıyla da başa çıkmaya çalışıyorsun." Bir an durakladı, sonra devam etti. "Lütfen şunu bil ki annene saldırmak kazaya neden olmadı Ronan. Anneni sen öldürmedin."

Her zaman bunun benim hatam olduğuna inandığım için gözyaşlarımı sildim.

"Bu talihsiz bir dizi durumdu, Ronan. Kurdun o anda tepki vermemiş olsaydı bile, annenin geyikle aynı şekilde tepki vereceği ve aynı şekilde ağaca çarpacağı tamamen inandırıcı. Dikkatini birkaç saniyeliğine dağıtmanızın etkisi olmayabilir. Ama olsa bile, bu yine de bir kazaydı. Onu siz öldürmediniz. Bunu bilmeli ve anlamalısınız."

"Neden böyle bir şey olduğunu anlamıyorum. Bu hiç adil değil." Sesim yine kesildi.

"Bu adil değil. Bu dünyada yaşanan pek çok trajedinin iyi bir nedeni yok. Bu trajedileri kabullenmek, kaybettiğimiz sevdiklerimizin yasını tutmak ve bize kalan hayatta daha iyisini yapmak bizim elimizde. Kendimizin daha iyi bir versiyonu olmak ve artık bunu yapamayanları onurlandırmak için tam ve eksiksiz yaşamak."

Bir süre kuşları izledik, tatlı küçük şeyler etrafta zıplıyordu. "Hikâyenizde dikkatimi çeken önemli bir şey oldu," diye ekledi. Annenizin ağaçtan kaçmak için zamanı yoktu ama sizi korumak için yeterli zamanı vardı. Kazanın en ağır darbesinin onu etkilediğinden emin oldu. Çok sevdiği oğlunun güvende ve bütün olmasını istedi. Hayatına devam etmesini ve dolu dolu yaşamasını, onsuz bile."

Başımı salladım ve bunun doğru olduğunu bildiğimi kelimelerle ifade edemeyerek derin bir nefes verdim. Ben kendime gelmeye çalışırken sessizce durduk.

"Biliyor musun?" Sonunda gözlerimi kuruladıktan sonra fısıldadım. "Bir keresinde ruhların bazen öbür dünyadan geri dönüp sevdiklerini kardinal olarak ziyaret edebildiklerini okumuştum. Sence bu doğru mu? Ben onları çok görüyorum."

"Olabilir," dedi. "Ama annenin ruhu muhtemelen tüm hayatın boyunca seni izledi ve ziyaret etti. Doğa Tanrıçası ya da Yaratıcı Tanrı, hangisine inanıyorsanız ya da her ikisi birden, annenizin gurur duyacağı yolunuzda size rehberlik etmiştir."

"Bunu nereden biliyorsun?" Sonunda ona dönerek sordum.

"Öncelikle, biliyorum çünkü kurdun seni terk etmedi. Kafesten çıkarılırsa yapabileceklerinden korktuğun için onu bunca zaman kilit altında tutmuş olsan da, o hala orada. İkinci olarak, biliyorum çünkü daha iyi olmak için çabalıyorsunuz ve bu da sizi doğuran annenin iyiliği tarafından yönlendirildiğiniz anlamına geliyor. Ama son olarak ve en çok da doğduğunuz Teksas'taki evinizden ayrıldıığınız için buna inanıyorum. Muhtemelen

Bunca zaman orada kaldın çünkü ayrılmak annenin anısını geride bırakmak gibi geliyordu. Ama sen buraya, New Orleans'a doğrudan ruh eşinin, doğaüstü eşinin, seni hayatın tüm zorlukları, sıkıntıları, sevinçleri ve mutlu günleri boyunca sevmek için bu dünyaya gelmiş olan eşinin yoluna yönlendirildin."

Neden bunların hiçbirini kendim göremedim, bilmiyordum. Ama doğruydu. ABD'de kurt kafes dövüşünü yasaklamayan birkaç eyalet olduğunun farkındaydım. Uzun zaman önce taşınmalıydım ama bunu bir kez bile düşünmemiştim. Teksas benim evimdi, doğup büyüdüğüm, annemin öldüğü ve gömüldüğü yerd. Shane Amca bana ulaşip evinde bir oda ve son tutuklamadan sonra ayaklarımın üzerinde durabilmem için bir iş teklif edene kadar ayrılmak hiç aklıma gelmemişti.

Tek söyleyebildiğim "Sanırım haklısın," oldu.

"Muhtemelen öyleyimdir." Gülümsedi. "Bu konuda oldukça zekiyimdir."

Kıkırdarak, "Peki, şimdi ne olacak? Travma Sonrası Değişim Bozukluğunu nasıl atlatacağım ve kurdumu nasıl ortaya çıkaracağım?"

"Bunu söylemek zor. Geçmişinizle yüzleşmek ilk adımdı. Bu tek adım da olabilir. İsteddiği zaman ya da bir sonraki dolunayda veya gelecek yıl bir dolunayda ortaya çıkabilir." Kolumu sıktı, Aura mutluluk büyüsünü içime süzdü ve annemin ölümünü anlatırken hissettiğim karanlık duyguları temizledi. "Ama iyi haber şu ki, sen ve kurdun yeniden bir araya geliyorsunuz. Eşini tanıdı ve tekrar yüzeyi kokluyor. Yakında oynamak için dışarı çıkacak, bundan eminim."

"Yani bu ilerlemeyi sürdürmek için terapiye gelmeye devam etmem mi gerekiyor?"

Güldü. "Bu sana bağlı. Kurdunun saklanması gerçekte nedenine ulaştık. İhtiyacın olduğu sürece konuşmaya devam edebiliriz."

"Teşekkür ederim, Dr. Theriot." Duvardaki saate baktım. "Zamanım doldu ve bugün söyleyebileceğim her şeyi söyledim."

Benimle birlikte kanepenin etrafında yürüdü, ben de sehpanın üzerindeki anahtarlarımı aldım.

"Büyük ilerleme kaydettin Ronan. Tüm duyguların geçerli, ancak olanların hiçbirinin senin hatan olmadığını anlamak önemli. Annen için yapabileceğin en iyi şey, mümkün olan en iyi ve en mutlu hayatı yaşamaktır."

Bir kez daha başımı sallayarak içimi çektim. "Katılıyorum." Sonra kapıya doğru yöneldim ama durdum ve ona "Haftaya görüşürüz" diye söz verdim.

BÖLÜM 2o

~RONAN~

"BU SAÇMALIK!" ZACK BAĞIRDI, SOYUNMA ODASINDA VOLTA ATIYORDU. son dövüş.

"Öyle," diye kabul ettim, nemli havluyu Bowie'nin Carter'ın boğazının altından sırtına doğru pençelediği omzunun üst kısmına tutarak. "Ama ne yazık ki bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok, hakemi patronlardan para almakla suçlamaktan başka. Ve muhtemelen Baron'un babasının da cebinde olan NOWFC Yönetim Kurulu dışında kime şikâyetle bulunabiliriz ki?"

"Ty dövüşünü kazandı," diye tartışmaya devam etti Zack. "Bu sadece bir gerçek. Ve o Carter denen pislik Bowie'yi neredeyse öldüresiye döverek paçayı kurtardı. Penaltı bile verilmedi ve bu ona Bowie'yi yenmek için avantaj sağladı."

Bu gerçeklerin ikisi de doğrudu. Ty'ın Baron'la olan maçı hakemlere gitmişti çünkü son raundun sonunda ikisi de TKO'ya ulaşamamıştı. Bowie ise Carter'ın omzunun ve boynunun köşesinden sırtına doğru pençelemesinin ardından dövüşü kaybetmişti. O kadar canı yanmıştı ki Bowie donup kalmış ve Carter'a onu bir saniyeliğine bayıltan ve Carter'a TKO'yu kazandırmaya yetecek bir aparkat şansı vermişti.

Boğazı pençelemek yasa dışıydı ama hakem bunu adil buldu. Değildi ama ne yapabildik ki? Hakemler her zaman, her tür sporda doğru olmayan kararlar verirdi. Bu işler böyleydi.

Bütün gece diken üstündeydim, Nate'e karşı kazandığım dövüşten sonra kanım hâlâ sert ve sıcak pompalanıyordu. Son dövüş kadar kolay değildi,

Ama onu yüzüstü mindere yapıştırdığımda TKO'ya zorladım ve kurtulamadı.

Havluyu yaranın en çok kanayan üst kısmına bastırdığımda Bowie yüzünü buruşturdu. "İyi olacağım. Tabii o lanet şifacı buraya gelirse."

"Evet," diye tersledi Zack öfkeyle, "hazırda bir şifacı bulundurmaları gerekmiyor muydu? Hangi cehennemdeler?"

Tam o sırada soyunma odasının kapısı pat diye açıldı ama gelen şifacı değildi. Gelen Celine'di, solgun ve korkmuş görünüyordu. Aceleyle yanına gelirken bakışları Bowie'ye kaydı.

"Aman Tanrım. Isadora Teyzemi çağırayım mı? O bir Conduit ve onu çabucak iyileştirebilir."

Kanal cadıları neredeyse her yarayı iyileştirmek için çevreleyen enerjiyi kullanma gücüne sahipti. Eğer NOWFC'ye atanmış olan buraya gelirse, Bowie'nin yarasını oldukça hızlı bir şekilde iyileştirebilirdi.

"Eğer arena şifacısı yakında gelmezse, o zaman senden isteyebilirim," dedim ona, yaranın ne kadar derin olduğundan hoşlanmamıştım.

Birden kapı tekrar açıldı ve bu kez gelen onların Kanal'ıydı. Bowie'yi kafesten aceleyle çıkardığımızda Baron'un babası tarafından kenara çekildiğini görmüştüm. Salkım söğüt gibi, sarışın bir cadıydı, saçları sırtında sıkı bir örgü halindeydi. Haki pantolon ve sağ ön omzunda NOWFC logosu olan kısa kollu bir gömlek giymişti.

"Zamanı gelmişti," diye mırıldandı Zack.

"Gecikme için özür dilerim," dedi ve hızla bize doğru yürüdü. "Mr. Hammond önce diğer dövüşçüyü tedavi etmemi istedi."

Zack, "Bowie'nin durumu ondan daha kötü," diye karşı çıktı.

Elimden havluyu aldı ve beni Bowie'nin oturduğu uzun banktan uzaklaştırdı.

"Aslında," dedi kuru bir sesle, "diğer takım arkadaşının bacağı kırılmıştı ve düzeltilmesi gerekiyordu. O da ciddi şekilde yaralanmıştı."

Doğru, Carter onu tırmaladıktan sonra Bowie sert bir tekme atmıştı.

Sonra Bowie'ye seslendi. "Yüzüstü uzan, ben de başlayayım."

Zack yanına gidip kollarını kavuşturdu ve o çalışmaya başlarken kaşlarını çattı.

"Bakıma ihtiyacı olan başka biri var mı?" diye sordu, ellerini Bowie'nin yarasının üzerine bastırırken soluk yeşil bir parıltı aldı.

sihir odayı dolduruyor.

"Ty?" Bunca oldukça sessiz olduğu için sordum. "Hayır, ben iyiyim."

"Güzel," dedi cadı, "o zaman ben takım arkadaşınız üzerinde çalışırken hepiniz dışarıda bekleyebilirsiniz. Bu benim konsantrasyonuma yardımcı oluyor."

Bakışları, sanki her şey onun suçuymuş gibi ölümcül bir ifadeyle bakan Zack'e kaydı.

"Hadi gel." Zack'in yanından geçerken omzunu okşadım, Celine'in elini tuttum ve onu koridora doğru çektim.

Ona dokunduğum anda endişem yatıştı ama gecedен kalma huzursuz enerjim daha da alevlendi. İçimi çektim. Bu gece zor geçmişti. Zack ve ben dövüşlerimizi kazanmış olsak da, hakem bu gece rakiplerimizi kayırmış gibi görünüyordu. Pek çok şüpheli karar onlara gitti. Ty ve Baron'un dövüşündeki son karardan bahsetmiyorum bile. Ty olmalıydı ve ben önyargılı davranmıyordum. O daha iyi bir dövüşçüydü ve Baron'dan daha fazla yumruk ve tekme indirmişti, onu nakavt etmemiş ya da TKO almamış olsa bile.

Ty soyunma odamızın kapısının karşısındaki duvara yaslanmıştı. "Neden gitmiyorsun?" diye önerdi bana. Huzursuzluğumu hissetmiş gibiydi. "Ben burada bu ikisiyle bekleyeceğim."

"Diego, Joaquin ve Boomer hâlâ buradalar," dedi Celine. "Onları geri göndermemi ister misiniz?"

"Evet," dedi Ty. "Geri gelebilirler." Mesaj göndermek için elimi bıraktı.

"Kalmalıyım," dedim Ty'a. Ekibin lideri olarak endişeliydim. Onlarla birlikte beklemeliydim.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok," diye ekledi Zack. "Kız arkadaşınla birlikte kaybol."

"Biz iyiyiz. Halledebiliriz," diye ekledi Ty başıyla arka kapıyı işaret ederek. Celine mesajlaşmayı bitirdi. Ty'a "Yoldalar," dedi.

"Emin misin?" Ty'a sordum.

Başıyla onayladı, ben de bir elimle Celine'i çıkışa doğru ittim. Bronco'na ulaştığımızda ikimiz de sessizdik. Otoparktan çıktığımda, uğultulu enerji daha da arttı. Ne hakkında olduğunu bilmiyormuş gibi davranabilirdim ama biliyordum.

Bir kavgadan sonra böyle bir enerji patlaması hissetmek yaygındı ama şu anda Celine'in yanında olmak beni . Tam tersini yapıyordu.

Tam tersi. Yolun kenarında kenara çekip onu kucağıma alma arzum o kadar güçlüydü ki direksiyonu daha sıkı kavradım ve koltuğumda kayarak azgın ereksiyonumu yatıştırmaya çalıştım.

Dövuştten sonra duş almadan kot pantolonumu ve tişörtümü giydiğim için hâlâ terliydim. Ama beni bu kadar rahatsız eden şey bu değildi. Yanımdaki çöl çiçeğinin baş döndürücü kokusu ve onu yiyip bitirmek ve sikimi içine gömmek için duyduğum doyumsuz ihtiyacıtı.

"Ronan," dedi sessizce.

Aslında irkildim ve ona baktım. "Kurdun sana mı biniyor?"

Neredeyse gülecektim çünkü tekrar volta attığını, kontrolü ele almak istediğini hissedebiliyordum. Ve ben onun ne istediğini çok iyi biliyordum, eşine binmek.

"Sorun o değil."

"Sanırım ne olduğunu biliyorum."

Kırmızı ışıktta arabayı durdurup ona baktım. Bazen takındığı o gülümsemeyen, boğucu bakışı vardı, gözbebekleri büyümüş, ağzı yumuşamıştı. Artık onun ifadelerini tanımlayabiliyor olmak hoşuma gidiyordu. Tek sorun, bana attığı bakışın bir davetiye olmasıydı ve oraya gidersek nazik olabileceğimden emin değildim.

"Beni eve götürme," dedi sonunda, sokak lambasının kırmızısı mükemmel yüzünün yarısında parlıyordu.

İçim sıkıştı ve aletim sertleşti. "Emin misin?" diye sordum. Sesimin sertliğine dikkat ederek sordum.

Bakışları vücudumdan aşağı, kasıklarına doğru kaydı. Topladığım şişkinliği saklamak mümkün değildi.

"Olumlu."

Işık yeşile döndü ve Shane Amca'nın hâlâ arkadaşlarıyla kâğıt oynadığını umarak evime doğru döndüm. Radyoda Rihanna'nın "Skin" şarkısı çalıyordu ve her kelimesi Celine'i yatak odama götürüp soyma isteğimi artırıyordu.

Dükkânın önünden geçip eve giden çakıllı yola girdiğimizde tüm vücudum ihtiyaçtan uğulduyordu. Shane Amca'nın genellikle kamyonetini park ettiğı boş yere bakıp gülümsedim.

Park ettikten sonra Bronco'nun etrafında döndüm ve onu bir gelin gibi kollarıma aldım. Ciyakladı ama sonra yakıcı bir öpücükle ağzını aldığımında inledi. Vücudum dilinin ipeksi dokunuşuna tepki verdi.

Ağzının yumuşaklığı. Onun içine girmenin ne kadar iyi hissettireceğini hayal bile edemiyordum.

Öpüşmeyi aniden kesti. "Beni eve götür, Ronan." "Peki, hanımefendi."

Avludan geçip merdivenleri koşarak çıktım. Kapının kilidini açmak için onu yere bıraktım, sonra onu içeri aldım, kapıyı arkamdan botlarımla kapatırken ellerim belindeydi.

Onu geriye doğru yönlendirirken omuzlarımı kavradı. "Hangisi senin?"

"Neyin var? Acelen mi var?" Şakacı bir şekilde sordum, zaten beklentiyle zor nefes alan ben bile.

"Evet," dedi kendinden emin bir şekilde. "Bunu uzun zamandır düşünüyordum."

"Ah, bebeğim." Onu yatak odama ittim ve bu kapıyı da ayağımla kapattım. "Söylediğin şeyler."

Ellerimi kışına götürüp onu sertçe öperken ve alt dudağını ısırırken sırttı ve yürümeyi bıraktı. İnledi ve kalçalarını öne doğru salladı, sikim o kadar sertti ki acı veriyordu.

"Siktir," diye fısıldadım. "Çabucak bir duş alayım. Çok terledim."

"Tamam."

Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Güzel yüzünde arzuyla boyanmış ona bakıp uzaklaşmak çok zordu.

"Hızlı olacağım," diye söz verdim.

Ben dönüp aceleyle banyoya girerken güldü ve kapıyı çarparak yarı yolda kapattı. Çabucak soyundum ve cam kapıyı kaydırarak duşa girdim. İki dakikadan daha kısa bir sürede girip çıkmayı planlıyordum. Ama göğsümü sabunladığım ve acı verici bir şekilde kalkmış aletimi okşadığım anda banyonun kapısı sonuna kadar açıldı.

Bulutlu buharın ve opak cam kapının arasından Celine'in orada durmuş beni izlediğini görebiliyordum - tamamen çıplak.

~CELINE~

RONAN'IN NESİ VAR BILMIYORUM AMA BENİ CESUR HİSSETTİRDİ.

ve cesur. Ya da belki de onun yanında olmak istediğim her şey olabilecek kadar güvende hissetmemdi.

Cam kapıyı kaydırarak açtı ve inanılmaz vücudunu gözler önüne serdi. Çok güzel yapılmıştı; sıkıca paketlenmiş kasları, yontulmuş karnı, geniş omuzları vardı. Islak saçları daha koyu renkliydi ve geriye doğru kayganlaşmıştı, su vücudundan aşağıya kışkırtıcı perçemler halinde süzülüyordu.

At kuyruğu tutucumu çıkarıp saçlarımı çıplak omuzlarıma düşürdüm. Ronan acı dolu bir ifadeyle homurdandı ve elini uzattı. Hiç tereddüt etmeden onunla birlikte duşa girdim.

Ellerini saçlarımın arasına soktu, başımı geriye yatırdı, ağzını dayadı. Sıcak, sert vücuduyla beni serin fayans duvara bastırırken, boğazımı emmek ve ısırma için çenemi ısırırken inledim.

Sertleşmiş siki karnıma yaslanırken yumruklarımı saçlarında sıktım, ılık su spreyi üzerimize vuruyor, tenimizi kayganlaştırıyordu. Elleri her yerdeydi, sırtımdan aşağı kayıyor, kıcımlı sıkıyor, sonra kalçalarımı ve göğüslerime uzanıyor, parmakları meme uçlarımı hafifçe çimdikliyordu.

"Ronan," diye yalvardım, kalçalarımı öne doğru bastırarak.

Alnını benimkine bastırdı ve parmaklarını bacaklarımın arasında kaydırды. İçime pompalamadan önce orta parmağını yarığımın kayganlığı boyunca kaydırды.

"Senin içinde olmaya o kadar ihtiyacım var ki bebeğim," diye homurdandı. "O zaman içime gir. Hap kullanıyorum."

Başka bir iniltiyle kıcımlı avuçladı ve beni kaldırdı, bacaklarımı beline doladığımda sırtım ıslak fayansların üzerinde kayıyordu. Kalçalarını oynattı, siki girişimi dürtüyordu. Kendini derinlere gömmek için bir kez itmeden önce sikinin üzerine batmama izin verirken ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Sıkı müdahaleden nefesim kesildi, kör tırnaklarımı kafa derisine ve tutunduğum omzuna geçirdim.

"Fuuuck." "Çok sıkı ve mükemmel" diye mırıldanmadan önce çenesini sıkarak gözlerini kapattı.

"Ronan?"

Gözleri kayarak açıldı, parlak, parlak bir mavi, yırtıcı ve vahşi.

"Beni becermeni istiyorum."

O kadar hareketsizdi ki, bakışları o kadar yoğundu ki, vücudumu bir ürperti kapladı.

"Nazik olmana ihtiyacım yok." Nefes nefese, kalbim çarparak bunu açıkça belirttim. "Aslında, olmamanı tercih ederim."

Kurdunun o derin mırıltısı göğsünde titreşiyor, meme uçlarımı sert zirvelere çıkarıyordu. Sonra aletini ucuna kadar dışarı çıkardı ve tekrar içime soktu.

Zevkli sarsıntıyla inledim, başımı fayansa doğru eğdim ve gözlerimi kapattım.

"Böyle mi?"

"Aynen ."

Tekrar sertçe soktu, ıslak ağzını çenem boyunca kulağıma kadar sürttü.

"Kukun benim için yaratılmış."

Derin bir tekrar içeri ve dışarı pompaladı. "Sen benim için yaratılmışsın, Celine."

Sonra daha hızlı, daha sert sürmeye başladı.

"Sen benimsin," diye homurdandı, şimdi beni sertçe beceriyordu.

"Tamamen ." "Evet," diye inledim. "Evet, daha fazla."

Elleri kıcımı kavrarken iki kolumu da boynuna doladım. Bir elini popomda gezdirdi, parmağı arka tarafımdaki dar deliğe doğru kaydı.

İnledim, bu yeni his hem tuhaf hem de sarhoş edici bir şekilde tahrik ediciydi. Parmağı arka girişimi yokladı, sadece bir parmak ucuyla. Uzun, kalın siki içime pompalanırken bu göz kamaştırıcı bir zevkti.

"Oh Tanrım!"

"Mmm," diye mırıldandı, bakışlarının dar mavi yarıkları beni şiddetli bir yoğunlukla izliyordu. "Ben senin içindeyken boşalmanı hissetmeliyim bebeğim."

Sesi ve vücudu beni tamamen esir almıştı. Ama daha da ötesi, tenime işleyen ve kanıma karışan duyguları daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

"Yukarıdaki Tanrıça," diye fısıldadım dudaklarına, beni izleyebilmek için yakınımnda durduğu yerde, "bana neler oluyor?"

Dikiş yerlerinden çözülüyordum, sanki yaratıcım benimle işinin bitmediğine karar vermiş gibiydi, sanki sadece yarım yaratılmıştım, bedenim ve ruhum henüz tamamlanmamıştı, hala şekillendirilebilir ve hamdım. Varlığımın iplikleri birbirinden ayrıldı ve beni kollarında tutan, içimde çok derinlere giden, ruhlarımızın kaynaşmasını isteyen kişiye yeniden dikildi.

"Neler olduğunu biliyorsun." Sertçe nefes aldı, hâlâ derin derin okşuyor ama hızını yavaşlatıyordu. "Sen de en az benim kadar hissediyorsun."

Onun da bunu hissettiğini fark edince sertçe yutkundum. güphe yoktu, bu işi bitirmekten, bedenlerimizi birleştirmekten başka bir yol yoktu.

ve ruhlar bir.

"Ah!" diye haykırdım orgazmım bir çığ gibi içimden geçerken. "Geliyorum!"

"Bu doğru. Bırak gitsin, Celine." Köpek dişleri uzamış ve sivrilmişti, gözleri kurtla birlikte buz mavisiydi, sesi karanlık ve derindi. "Seni hissetmeme izin ver."

Boşalırken tırnaklarımla ensesini kazıdım, seksim zevkten zonkluyordu.

"Evet, çok iyi."

Başını eğdi ve dişlerinin uçlarını omzumun kıvrımlarına batırdı. Bir acı hissettim ama bir şekilde aynı zamanda coşkulu bir zevk de duydum ve içimde ikinci bir orgazm kıvılcımı çaktı.

"Evet, evet." Kalçalarımı salladım, cinsel mutluluk içinde yıkandım.

Açtığı küçük yarayı, üzerime bıraktığı izi yaladı, göğsünden hayvani bir tatmin hırıltısı yükseldi. Sonra ağzımı öptü, kendisi de inleyip boşalana kadar yavaş bir daire çizerek sikini içimde gezdirdi, kendini harcadıkça siki zonkluyordu.

İkimiz de öpüştük ve kendimizden geçerek inledik, bu anın vahşi tatlılığının tadını çıkardık. Ağzını benimkinden çektiğinde, ikimiz de nefes nefese kalmıştık, duş hala vücutlarımızı dövüyordu, sadece bana baktı. Yavaşça dudakları bir gülümseme şeklinde kıvrıldı, köpek dişleri hâlâ sivriydi. Beni yere bırakmak ya da bedenimden çıkmak için hareket etmedi.

"Sonsuza kadar böyle mi kalacağız?" Alay ettim.

"Eğer mümkün olsaydı, cennette olurum."

Dudaklarını ıslak, tüylü bir öpücükle benimkilere değdirdi. "Şu anda cennette olduğumdan oldukça eminim. Sadece öldüğümü hatırlamıyorum."

"O orgazm yüzünden neredeyse ölüyordum."

Sırıttı. "Birincisi mi, ikincisi mi?"

Sonra güldüm, cinsel organım onu sıkıyordu. Nefes nefese kaldı, sonra kıkırdadı, bakışları ısırıldığı omzuna kaydı.

"Bunun için üzgünüm."

"Hayır, değilsin." Gülümsedim. "Sen ve kurdun bununla gurur duyuyorsunuz." "Belki biraz." Sonra kaşlarını çattı. "Acıyor mu?"

Omzumu kaldırdım. "Biraz hassas gibi ama iyi. Deriyi mi yırttın?" Bakmaya çalıştım ama omzumla boynumun birleştiği yerde olduğu için göremedim.

"Siktir, özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum."

Beni belimden tutarak kaldırdı, vücudumdan çekildi ve ayaklarımın üzerine yatırdı. Duş spreyine doğru dönmeye başladığında, ruh hali aniden huzursuzlaştı, kollarını kavradım ve onu bana geri dönmeye zorladım.

"Ronan, bu iyi bir şeydi."

Ellerinden biri kalçalarımın altına aşağıya ve belime doğru inerken bile sessiz kaldı, belli ki üzgündü. Ellerinin yatıştırıcı fırçası beni her zaman şaşırtmıştır. Sanki bana değer verildiğimi ve korunduğumu hissettirmek onun işiymiş gibi bana sürekli şefkatli, güven verici şekillerde dokunuyordu. *Benim işim* de onun aynı şekilde hissetmesini sağlamaktı.

"Bu, kurdunun daha da ortaya çıkmaya başladığının bir işareti. Kendini belli ediyor." Ellerimi yukarı kaldırıp çenesini kavradım.

"Kendi bölgesini işaretliyor," diye ekledim hafifçe. "Ve bu hoşuma gidiyor. Hem de çok."

"Mmm," diye mırıldandı o derin erkeksi sesiyle beni duş spreyinin altına yönlendirirken. "Hadi seni yıkayalım."

Başka bir şey söylemedi ama beni dikkatlice yıkamaya devam etti. Ellerini duş jeli ile köpürttükten sonra omuzlarımı, sırtımı ve kalçalarımı temizledi, sonra beni çevirerek ön tarafla ilgilendi. Göğüslerimi, karnımı, bacaklarımın arasını sabunlayıp yıkarken hiç gülümsemedi. Sonra avucuna biraz şampuan sıktı.

"Arkanı dön."

Şampuanı kafa derime nazıkçe masaj yaparak yedirirken gözlerimi kapattım. Lüks bir şeydi.

Ben duruladıktan sonra, o kendini sabunlamaya başlamıştı bile.

"Hayır," dedim avucuma iki damla duş jeli damlatarak. "Benim sıram."

Sonunda gülümsedi, ben omuzlarını, göğsünü, karnını ve kalçalarını yıkarken hiç kıpırdamadan durdu. Sırtını ve arkasını yıkamayı bitirdiğimde tekrar yarı sertleşmiş olduğunu gözden kaçırmadım.

Duruladı ve sessizce çıktık ve havlulandık. Ben fırçasını nemli saçlarımda kullanırken o havluyla saçlarını kabaca ovuşturdu. Yatak odasına döndüğümüzde, şifonyerinin yanındaki sandalyeye özenle yerleştirdiğim kıyafetlerime baktı. O bir çekmeceyi açıp boxer külotumu giyerken, ben de bir yastığın üzerine yeni bir havlu serdim, yatağına tırmandım ve ıslak saçlarımla yastığı ıslatmak istemediğim için oraya uzandım.

Bir an dondu ve bana göz kırptı. "Gitmen gerektiğini düşünmüştüm."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır!" diye hızla tersledi, sonra yorganı kaldırdı ve yanıma geçip yüzünü bana döndü. "Ailen nerede olduğunu merak etmeyecek mi?"

"Anneme beni evde beklememesini söyledim."

"Ona Samara'da kalacağını mı söyledin?"

Sesinin tonu basit bir meraktan farklı değildi ama empatik yeteneğim sayesinde artık gergin olduğunu hissediyordum. Ve nedenini de biliyordum.

"Anneme senin dövüşünü izlemeye gideceğimi ve beni evde beklememesini söyledim. Bunu anlayabileceğine eminim."

"Ya babana söylerse?"

Omuz silktim. "O da babama söyledi."

Sırıttı ve ellerimizi birbirine bağlayarak çenesinin altına sıkıştırdı. "Yani dövüşten önceki gece kalmaya mı karar verdin?"

"Evet." Birbirine kenetlenmiş ellerimizi geri çektim ve biri morarmış ve şişmiş olan parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum.

Diğer eli belime dolandı ve beni kendine doğru çekti. "Teşekkür ederim."

"Ne için? Erkek arkadaşım ile birden fazla orgazmı kabul ettiğim için mi? Bir şey değil."

Güldü. "Kahretsin, bebeğim. Senden çok hoşlanıyorum."

Bunu kolayca ve doğal bir şekilde söyledi. Ronan'ın beni inanılmaz derecede tahrik eden bir başka özelliği de buydu. Aramızda hiçbir oyun ya da korunaklı nezaket yoktu. Gerçek ve doğrudu ve kalbimi sıcak demir bir yumrukla kavradı.

"Ben de," diye fısıldadım.

Geçen hafta ona hızla aşık olduğumu itiraf etmiş olsam da, artık bunun ötesinde olduğumu biliyordum. Gerçekten aşık - sert ve derin, ama yine de kelimeleri söyleyemeyecek kadar korkuyordum.

Yine de, yatağında birlikte kıvrıldığımızda, bedenlerimiz birbirine dolandığında, sevgisinin beni koruyucu sıcaklığıyla sardığını hissettim. Ronan'ın kollarının güvenli kozasından hiç ayrılmak istemedim.

BÖLÜM 2I

~RONAN~

"OLAY NEDİR?" SHANE AMCA İÇERİ GİRDİĞİNDE SORDU
Ertesi sabah mutfakta.

Ocağın başındaydım, bir tabak domuz pastırması, sosis, doğranmış biberli mücver ve kızarmış ekmek pişirmiştım ve şimdi de çırpılmış yumurta yapıyordum.

"Acıktıysan bir tabak al," dedim ona.

Tamamen giyinmiş, ellerini kalçalarına dayamış, dükkâna hazırды. Sonra burun delikleri alevlendi ve bakışları açık olan yatak odamın kapısına gitti.

"Dün gece sana bir kız mı geldi?"

Geç gelmişti, Celine ve ben uyuduktan çok sonra.

Yumurta kabıma biraz süt döküp çırpmaya devam ederken tek söylediğim "Evet," oldu.

"Lanet olsun Ronan," diye homurdandı, sonra fısıldadı, "Bu Celine Cruz mu?" Çırpılmış yumurtaları tavaya döktüm, tereyağı ve yağ patladı.

Ben cevap veremedenden onun mutfığa doğru yürüdüğünü duydum. "Kesinlikle öyle," dedi.

Omzumun üzerinden baktım, kendi kot pantolonunu ve benim tişörtlerimden birini giydiğini görünce kalbim karnıma düştü. Göğsümden sert bir takdir homurtusu yükseldi, ardından alçak bir hırıltı geldi. Shane'in geniş gözlü bakışları bana döndü.

"O senin kurdun muydu?"

Ona cevap vermek yerine ocaktan ayrılıp Celine'e doğru yürüdüm ve dudaklarını öptüm, hala naneli diş macunundan. Belli ki yeni buldu.

Yapışkan bir notla birlikte onun için banyoya bıraktığım diş fırçasını.

İlk uyandığımda bir mil ötedeki markete kadar koşmuştum. Onunla birlikte yatağımda ve kollarımda uyanmak heyecan vericiydi. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım, belki de dün gece onun içine boşaldığım zaman hariç.

Birkaç dakika sarılıp uyuduktan sonra, uyandığında hazır olmak için kalkıp bir şeyler yapma ihtiyacından kurtulamadım. Onu mutlu etme ihtiyacım beni harekete geçirmişti.

"Günaydın," diye fısıldadım. "Gel otur ve yemeğini ye." Onu masaya doğru ittim.

O oturduktan sonra hemen yumurtaların yanına döndüm ve içine biraz Tony Chachere'in Creole Çeşnisi karıştırdım. Omzumun üzerinden baktığımda Shane Amca hâlâ orada duruyordu, garip ve şaşkıncı.

"Otursana Shane Amca."

Sonra kabarık çırpılmış yumurtaları bir kaseye boşalttım ve diğer her şeyle birlikte masaya koydum.

"Kahvaltıyı hep mi yaparsın?" Celine tatlı tatlı sordu. "Hayır," diye homurdandı Shane Amca, bana kaşlarını çatarak otururken.

Güldüm. Bugün hiçbir şey moralimi bozamazdı. Yanımdaki Celine'in tabağına biraz yumurta koydum, sonra da pastırma ve sosis tabağını ona uzattım.

"Kahve ister misin?" Gergin ve heyecanlı bir şekilde tekrar ayağa fırladım. "Evet, lütfen."

"Krema mı şeker mi?" "İkisi de."

"Mmm. Bu uyuyor." Ona göz kırptım.

Gülümsedi, pembe bir kızarıklık yanaklarını kızartırken aşağı bakıyordu.

"Lanet olsun, Ronan." Shane Amca kendisine bir yığın ve sonra kaseyi ağır bir şekilde ahşap yemek masasının üzerine bıraktı.

"Nereye gidersen git başını nasıl belaya sokacağını iyi biliyorsun."

"Celine'le çıkmak nasıl bir belaya yol açıyor?" Amcamın bu zavallı tavrına aldırmadan kahvesini karıştırdım.

"Al, bebeğim." Kahvesini nazıkçe bıraktım, sonra da karşısına oturmadan önce sandalyemi ona yaklaştırdım. Bununla da yetinmeyip onun sandalyesini kendiminkine daha da yaklaştırdım.

Celine kahvesini yudumlarken sadece gülümsedi.

Shane Amca'nın bakışları benden ona, sonra tekrar bana kaydı. "Lanet olsun." Başını iki yana salladı. "Bunu asla tahmin edemezdim."

Onun benim eşim olduğunu fark etti. Neyin tetiklediğinden emin değilim, ama ya benim bariz bölgesel ve koruyucu davranışım ya da ısırığının giydiği büyük boy tişörtümün aralığından görülebilmeydi.

Kahvaltıma dalarken yorum yapma zahmetine girmedim.

"Biraz mücver aldın mı?" Ona sordum. "Sarah Teyzem bana bu şekilde pişirmeyi öğretti."

Çıtır çıtır doğranmış patateslerden, yeşil ve kırmızı biberlerden çatalıyla biraz aldı, sonra bir ısırık attı. "Oh, çok lezzetliler."

Bana gülümsedi ve tüm ruhum sevinçle aydınlandı.

Amcam sandalyesinde oturup ikimize bakarken ikimiz de yeniden yemeğe koyulduk. Dün gecedan sonra ne kadar aç olduğumu fark ederek onu görmezden geldim.

Shane Amca, "Babanın bundan haberi var mı?" diye ağzından kaçırdığında aklım onu yalnız yakalayabileceğim bir sonraki zamana gitmişti.

Celine başını kaldırdı. Sakin ve dengeli bir şekilde peçetesiyle ağzını sildi ve başıyla onayladı. "Evet. Çıktığımızı biliyor."

"Huh." Sonunda tabağındaki yumurtalardan bir ısırık aldı. "Ama bundan daha fazlası olduğunu biliyor mu?"

"Yapacak," dedi kendinden emin bir şekilde.

Daha önce hiç kurt gibi ulumak ama o anda uludum.

"Nasıl olsa yarın öğrenecek," diye ekledi, "Ronan aile yemeğine geldiğinde."

Durakladım, yarısı yenmiş sosisini tabağıma koydum. "Öyle miyim?"

"Özür dilerim." Boğazını temizledi ve kahvesini tekrar yudumladı. "Dün gece sana soracaktım ama kavga ve diğer her şey yüzünden unuttum."

"Kavgada ne oldu?" Shane Amca endişeyle sordu. "Hiçbir şey olmadı. Sadece Bowie sert bir darbe aldı."

"Vurulmamış," diye ekledi Celine. "Sırtından tırmalanmış ama boğazına yakın bir yerden."

Shane Amca onaylamayan bir homurtu çıkardığında irkildim. "Bu bok çok tehlikeli, Ronan. Ringde ortalığı karıştırmayı bırakmalısın."

Aynı eski konuşma. Ona fikirlerini kendine saklamasını söylemek üzereydim ki Celine tekrar söze girdi.

"Bu bir şaka değil. Bu iyi tanınan bir spor. Ve Ronan ringde inanılmaz. İnanılmaz bir dövüşçü. Gelip onu görmelisiniz."

Sonra sanki dünyamı sarsmamış gibi m cverine geri döndü.

Beni amcama karşı hiçbir şey olmamış gibi savunmuş, ona kendi başıma asla anlayamayacağım bir şey söylemişti.

Shane Amca, muhtemelen Celine'e olan nezaketinden dolayı yorum yapmadı ve yemeye devam etti. Ondan sonra sessizlik içinde yedik. Shane Amca kahvaltısını hızlıca kaşıkladı, sonra tabağını lavaboya koymak için zıpladı.

"Kahvaltı için teşekkürler Ronan." Sonra omzuma vurdu ve eğilerek, "Keşke tüm aileyle tanıştığında duvarda bir sinek olsaydım," dedi. Dışarı çıkarken kendi kendine kıkırdaması düpedüz uğursuzdu. "Görüşürüz, Celine."

"G le g le."

Bu biraz rahatsız ediciydi. Celine'in büyük bir ailesi olduğunu biliyordum ama erkek kardeşleri ve birkaç kuzeniyle zaten tanışmıştım. Diğerleri hakkında bu kadar uğursuz ne olabilir diye merak ettim.

"Beni eve bırakabilir misin?" Celine ayağa kalkıp tabağını lavaboya koyarken beni hayallerimden kopardı.

"Aslında Bronco'mu almana izin verecektim." "Ne kullanacaksın?"

"Garajda bir bisikletleri var ve bu bisiklet şu anda ortak m lk sayılır."

"Ne?" Yatak odamdan çantasını almak için onu takip ettiğimde güldü ve hala yorganın altında sarılmadığımız gerçeğinden yakındı.

"Bir süre önce zengin bir adam bıraktı."  antasını omzuna attıktan sonra elini tuttum ve onu evin içinden dışarıya doğru yönlendirdim. "Shane Amca'ya yok pahasına sattı ve o da gerektiğinde herkesin kullanmasına izin veriyor."

"Ya Bronco'nu mahvedersem?" diye sordu verandadan aşağı inip arabaya doğru yürürken.

"Yapmayacaksın. Ve eğer yaparsan, o seni koruyacaktır. Sağlam ve ."

"Anlıyorum."

Onu sürücü tarafına çevirdim ve belinden kavrayarak arabaya yasladım. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak, "Dün gece için teşekkür ederim" dedim.

"Hayır, dün gece için teşekkür *ederim*."

İkimiz de aşık gençler gibi sırtıyorduk ve benim umurumda bile değildi. Ben de öyle hissediyordum. Bu yeni ve tazeydi, daha önce hissettiğim her şeyden çok .

"Yani yarın *tüm* aileyle tanışacak mıyım?"

"Evet. Öğle saatlerinde Cauldron'da, teyzemin barında." Derin bir nefes verdi. "Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm. Önünüzdeki hafta boyunca sizi endişelendirmek istemedim."

"Bu beni neden endişelendirsin ki?"

"Ailem biraz ele avuca sığmaz olabilir ama seni sevecekler. Biliyorum. o."

İçimdeki şüphe duygusunu bastırdım, bu mükemmel olayı lekelemek istemedim.

Sabah. "Sen orada olduğun sürece, başkalarının ne düşündüğü umurumda değil." "Harika olacak." Alnıma düşen bir tutam saçımı fırçaladı. tek gözünün üzerine düşmüş.

"Amcama ne yaptığını söylediğin için de teşekkür ederim" dedim. "Söylediklerimde ciddiye aldım ama bu beni endişelendirmiyormuş gibi davranamam." Kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Dün gece Bowie yaralandığında çok endişelendim. Sen olsaydın ne yapardım bilmiyorum."

"Bu işin bir parçası. Ama kimse ciddi şekilde yaralanmıyor." "Hiç mi?"

Bir dövüşçünün kurt adam formuna geçip onu kışından vurmada önce yakaladığında neredeyse ölene kadar dövüldüğünü görmüştüm. Ama bunu ona anlatmayacaktım.

"Merak etme, Celine."

"Bowie'nin olup olmadığını öğrendin mi?" "İyi. Bu sabah ona mesaj attım."

"Bana diş fırçası almakla kahvaltı hazırlamak arasında mı?" diye sordu şakacı bir şekilde, gerginliği hafifletmek için.

Arka cebinden yapışkanlı notu çıkardı ve bana doğru tuttu. Yapışkanlı kısmı arkaya katlamıştı, böylece kolayca cebine sokabiliyordu ama yine de benim dağınık bir şekilde karaladığım sözcükler ortaya çıkıyordu.

Günaydın, güzelim. Bunu /veya burada için aldım, umarım çok on kullanacaksınız. ♥Ronan

"O diş fırçasını çok kullanacak mısın?" Kalçalarını sıktım.

"O kadar sık kullanıyorum ki önümüzdeki ay yeni bir tane almam gerekecek." Notu öptü ve tekrar kot pantolonunun cebine soktu.

"Kulağa hoş geliyor."

Sonra onu usulca öptüm, sabahın ilk ışıklarında ağzının tatlılığının tadını çıkardım.

"Hey, Reed! Kız arkadaşını öpmeyi bırak ve kışını kaldırıp işe git!"

İkimiz de kaportacıya baktığımızda Zack'in bana el salladığını ve Joker gibi sırıttığını gördük. Gözlerimi devirerek kapıyı açtım ve anahtarlarımı ona uzattım.

"Dikkatli sür." Eğildim ve açık pencereden ona bir öpücük daha verdim.

"Yarın görüşürüz." Bana gülümsedi, altın güneş ışığı saçlarında parlıyordu, bakır teller parlıyordu. Meleğimin halesi.

"O kadar güzelsin ki bazen kalbim acıyor." "Ronan."

Elimi tuttu ve avucumun ortasını öptü. Neden ona onu sevdiğimi söylemediğimi bilmiyorum, çünkü seviyordum. Sevdiğimi bilmesi gerekiyordu. Sanırım o tehlikeli kelimeleri ağzımdan çıkarmaktan korkuyordum çünkü onları geri alamazsınız. Ve eğer o beni benim onu sevdiğim gibi sevmezse, o zaman yıkılırdım.

Acı gerçek şuydu ki, bana vereceği her türlü şefkati kabul etmeye hazırdım. Biriyle çiftleşmek sizi onu sevmeye zorlamazdı. Aşk, kalbinizi ve ruhunuzu bir başkasına açmanızı sağlayan bir eylem ve her şeyi tüketen bir duyguydu. Ona duyduğum ruhumu parçalayan aşka karşılık vermezse, sanırım aklımı kaçıırırdım.

Bu yüzden bu kelimeleri ağzımda tuttum, sonra gülümsedim ve el salladım. Avucumu göğüs kafesime bastırdım ve gidişini izlemenin acısını bastırmaya çalıştım.

BÖLÜM 22

~RONAN~

"LANET OLSUN." CAULDRON'UN GİRİŞİNDE DURDUM, önümdeki tımarhaneye bakıyordum.

"Ronan!" Celine aceleyle yanıma gelip kolunu benim koluma doladığında yüzünde bir gülümseme belirdi. "Merak etme. Korkutucu göründüğünü biliyorum ama o kadar da kötü değil."

"Göreceğiz," diye mırıldandım, aile yemeği olan hayvanat bahçesine girdiğimde barın yanında duran amcalar bana bakarken omurgamı çelikleştirdim.

"Bar genelde böyle görünmez. Ailece yemek yediğimizde masaları yeniden düzenleriz, böylece birlikte oturabiliriz."

Barın ortasında, gümüş takımlar ve peçetelerle donatılmış, üst üste dizilmiş birkaç masa vardı. Duvara dayalı başka masalarda da lezzetli kokan kaplar vardı.

Ama Celine beni doğruca aslanın inine, yani babasına doğru götürürken yemek yemeyi düşünemiyordum bile. Uzun masanın bir ucunda Celine'in annesi olması gereken bir kadının yanında oturuyordu. Biz yaklaştıkça hemen ayağa kalktı.

Babasının heybetli figürü karşısında içim sıkıştı. Yaklaşık benim boyumdaydı ama bu ondan yayılan alfa baskınlığını azaltmıyordu. Kızına karşı tek bir adım atarsam boğazımı parçalayacağından ya da bunu deneyeceğinden hiç şüphem yoktu. Neyse ki böyle bir planım yoktu. Asla.

"Anne ve baba"-Celine gergin bir nefes verdi ve kolumu bıraktı-"bu Ronan Reed. Ronan, bunlar benim ailem, Evie ve Mateo Cruz."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum." Elimi önce annesine uzattım. "Ve sen, Ronan," dedi Evie hafifçe, sıcak bir gülümsemeyle elimi sıkarak. Celine'in iyimser ve neşeli kişiliğini nereden aldığı belliydi.

Sonra elimi babasına uzattım. "Sizinle tanışmak güzel Bay Cruz."

Bakışları o kadar sertti ki neredeyse beni güldürecekti. Belli ki beni boğazlamamak için büyük çaba sarf ediyordu. Onun izni olmadan evine, kızının yatak odasına girmiştım ve nerede olduğumu biliyor olmalıydı. Dün geceyi geçirmişti.

Ama Celine bir yetişkindi ve kızının onu evlatlıktan reddetmesini istemiyorsa, iyi davranmak zorundaydı. Daha önce hiç kız arkadaşı olan bir babayla tanışmamıştım. Belki de ilişkilerim birkaç hafta sürdükten sonra sönüp gittiği içindir. Hiçbir kadın beni birkaç dakikalığına esir almamıştı.

Celine benim kız arkadaşım değildi. Bu kelime onun benim için ne olduğunu anlatmak için çok küçüktü. O benim her şeyimdi. Başlangıcım ve sonumdu. Ve babası benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, onu asla terk etmeyecektim.

Ben de orada durdum, elimi uzattım ve bir ahmak gibi beni aralarına kabul etmesini bekledim. Bir erkek gibi elimi sıkmasını. Nefes nefese kaldığım bir an için bunu yapmayacağını düşündüm. Hayatındaki iki kadın da orada durmuş, gözlerini dikmiş, benim gibi bekliyorlardı.

Sonunda kolunu kaldırdı ve elimi sıktı. Şaşırtıcı bir şekilde, Baron Hammond gibi insanlardan beklediğim türden bir sidik yarıışı gibi elimi ölesiye sıkmaya çalışan o maçoluk saçmalığını yapmadı. Hayır, elimi düzgün bir şekilde sıktı, sonra bıraktı ve şöyle dedi: "Tanıştığımıza memnun oldum Ronan. Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" Eliyle yan tarafı işaret etti.

"Baba," diye tersledi Celine.

"Mateo," dedi karısı bir uyarı imasıyla.

Yarı gülümseyerek avuçlarını onlara doğru kaldırdı. "Sorun değil. Sadece onunla erkek erkeğe konuşmak istiyorum."

Celine bana döndü ve fısıldadı, her kurt adam, vampir ve Azrail -bardaki en az bir tanesini fark etmiştim- onun söylediği her şeyi duyabiliyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Gülmemek için boğazımı temizledim. Bunu kesinlikle yapmalıydım. Erkek erkeğe, özellikle de alfa alfa dinamiğini anlamayabilirdi. Geri adım atmak beni korkak yapar. Ve ben öyle biri değildim, özellikle de söz konusu o olduğunda. Onun için binlerce alfaya karşı koyabilirdim.

"yok." Nazikçe sırtına dokundum. "Babanla konuşmama izin ver."

Mateo'nun kaşları beni karşılayan ciddi ifadesine dönmeden önce bir saygı ifadesiyle havaya kalktı. Sonra barın arka köşesine doğru yürüdü, orada canlı müzik yapılan küçük bir sahne vardı.

Karşılıklı oturduk. Ellerimi masanın üzerinde gevşekçe kavuşturmuş, bana yapmayı planladığı tehditkâr konuşmayı bekliyordum. Benim avantajım, hayatım boyunca bu odadaki insanların çoğundan daha fazla sert konuşmaya maruz kalmış olmamdı. Büyükbabamdan teyzem ve amcama, lise danışmanlarım ve öğretmenlerime, ıslahevi şartlı tahliye memuruma, çalıştığım sıradan işlerdeki eski patronlarıma kadar, yüzlerce "kendine çeki düzen ver" konuşması dinlemiştim. Bunları bana neden verdiklerini anlıyordum. Bir çıkış yolu olarak dövüşmeyi bulana kadar gençliğimde biraz berbat biriydim. Ama o bile akrabalarımın boktan konuşmalarıyla geldi. Bu beni ringin içinde ve dışında şiddet dolu bir hayata sürükledi. Ama sonunda bu beni buraya, New Orleans'a, Celine'e, ait olduğum yere getirdi.

Bu yüzden babasının ne söyleyeceği önemli değildi. Bunu kabul edecek ve bana yöneltmeyi planladığı tehditler ne olursa olsun kızını tüm kalbimle sevmeye devam edecektim.

"Sana baktım, Ronan."

İşte başlıyoruz. Başımı sallamadım ya da herhangi bir cevap vermedim. Sadece bekledim. "Teksas'ta oldukça etkileyici bir tutuklama serisi."

Yine de orada oturdum, tek kelime etmedim. Söyleyecek bir şey yoktu.

Henüz yoktu. "Ama bir kitabı kapağına göre değerlendirmeyeceğim."

Bana baktı.

Cuma çünkü kavgadan kalma bir çürük olduğunu bildiğim yanağıma. "Kızım senden çok övgüyle bahsediyor."

Nedenini bilmiyordum ama kalp atışlarım düzensiz bir şekilde hızlandı. Bu beklenmedik bir şeydi.

Durakladı, sonra devam etti. "Seni tanımıyorum. Bu zamanla olacak. Ama kızımı tanıyorum. Akıllı ve güçlüdür ve ona güvenirim. Eğer seni bu şekilde önemsiyorsa, sende iyi bir şeyler görüyordur."

Tüm vücudum kilitlendi. Sertçe yutkundum, göğsüm daha hızlı inip kalkıyordu. Elbette bunu fark edebilirdi, ki bu pek hoşuma gitmedi. Beni ele geçirdiklerini kimsenin bilmesini istemiyordum. Ama beni zerre kadar tanımayan bu babanın bana şüpheyile yaklaşması duygularımı alt üst etmişti. Hiç de beklediğim gibi değildi.

"Sanırım söylemek istediğim şey şuydu" - öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı - "O gece evime gizlice girdiğin için seni öldürmeyeceğim. Eşinin peşinden gitmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Aslında bundan ürktüm. "Biliyor musun?"

Alay etti. "Evet, Ronan. Biliyorum." Sesinde ağır bir alaycılık vardı.

"O zaman hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorsun."

"İşte bu yüzden bu konuşmayı yapıyoruz. Söz konusu ailem, özellikle de kadınlarım olduğunda çok korumacıyım."

"Anladım."

"Güzel. O zaman sanırım birbirimizi anlıyoruz."

Şaşırtıcı da olsa bu rahatsız edici konuşmayı bitirdikten sonra ayağa kalktım. O da öyle.

Sonra sesi kurt derinliğinde düştü, gözleri altın renginde parlayarak, "Ama ona zarar verirken, seni öldürürüm," dedi.

Nedense bu beni gülümsetti. Onu derinden seviyordu.

Sevmesi gerektiği gibi.

"Efendim, Celine'i incitmek kendi kalbimi sökmek gibi bir şey olur. Böyle bir şey olmayacak."

Gözleri normal kahverengiye döndü ve kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Seni ailenin geri kalanıyla tanıştıralım."

Odanın etrafında dolanan sirke doğru yürür yürümez, Celine elimi tuttu ve beni bara doğru yönlendirdi. "Bir içkiye ihtiyacın var."

"Her şeyden çok," diye kabul ettim.

Güldü, beni rahatlatmak için elimi sıktı, onun tatlı şefkati karşısında içim eridi.

Sonra Samara ve sarı saçlı, uçları mavi boyalı bir kadınla birlikte birçok amcasının durduğu bara yaklaşıyorduk. Yaklaştığımızda hepsi döndü.

"Pekâlâ millet. Bu Ronan. Shane Reed'in yeğeni. Kibar olun.

Ronan, bu benim amcam Nico."

Bana başıyla onay verdi. "Amcanı iyi tanırım."

"Evet," dedim. "Bir keresinde senin eşini kaçırdığını duydum."

Gözlerini deviren Nico dışında hepsi güldü. "Hatırlatmayın bana. O zaten kendi başının çaresine bakabilir." Kolunu saçları kısmen boyalı kadının beline doladı.

"Emin ol yapabilirim." Bana elini uzattı. "Merhaba yakışıklı. Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

El sıkıştığımızda, onun büyüünü tenimde dolaşan serin bir ürperti gibi hissettim.

"Vay canına. Harika bir enerji, Ronan." Kaşlarını çatı. "Bu Violet Teyze," dedi Celine.

Sonra Celine sıraya girdi ve isimlerini hatırlayabileceğinden emin olmadığım aile üyelerinden oluşan delicesine uzun bir listeyi tanıttı.

"Hepinizle tanıştığım memnun oldum," dedim yorgun bir nefes vererek. "Bir bira alabilir miyim?"

Celine beni etraflarından dolaştırarak kaslı, sakallı bir adamın, bir insanın içki hazırladığı bara götürdü. Bana onun JJ amcası olduğunu, kan bağı olmayan ama öyle de olabilecek biri söyledi. Celine'in ailesinin az önce tanıştığım on bin kan akrabasından bile daha fazlasını kapsadığını anlamaya başlıyordum. Başkalarını da aralarına katıyor gibiydiler, çünkü onlar böyleydi.

JJ kokusundan bir tür votka içkisini Violet'e doğru kaydırđı, sonra bana döndü. "Senin zehrin ne evlat?"

"Soğuk ve alkollü herhangi bir şey," dedim hemen.

Sırıttı ve başka bir hayatta harika bir kurt adam olabileceğini düşündüm. "Biradan biraz daha sert bir şeye ne dersin?"

"Evet, lütfen."

Celine kollarını belime doladı ve sanki etrafımızda akrabaları yokmuş gibi bana sıkıca sarıldı ve beni strese soktu. Yetişkinlerin yanı sıra, her yerde bir sürü çocuk vardı, bazıları ilkokul çağında olmalıydı ve ayrıca başka bir köşede TikTok dansı gibi bir şey yapan gürültülü gençler vardı. Sarı saçlı ikiz kızlar ana masada telefonlarındaki videolara bakıp kıkırdıyorlardı.

"Diğer teyzelerim mutfakta. Joaquin ve Diego da. Joaquin yemek yapma sevgisini buranın sahibi olan Jules teyzemden öğrendi."

"Diego yemek yapmayı seviyor mu?"

"Tabii ki hayır." Güldü. "Ama her yemek için mutfakta sırayla yardım ediyoruz. Sen de geldiğin için bu sefer erteleme aldım. Beni yemek pişirme görevinden kurtardığın için teşekkür ederim."

"Yemek yapmıyor musun?" Gülümseyerek sordum. "Hayır. Artık zayıflığımı biliyorsun."

Kulağına doğru eğildim ve mümkün olduğunca alçak sesle fısıldadım. "Senin gerçek zayıflığını biliyorum." Sonra kalçasını sıktım.

Kızardı ve fısıldayarak cevap verdi, "Evet, biliyorsun."

"Mutfakta tamamen işe yaramaz olmamam iyi bir şey."

"Kahvaltıdan daha fazlasını pişirebiliyor musun?" diye alay etti.

"Sana yemek yapana kadar bekle. Çok güzel manicotti yaparım."

"Gerçekten mi?" Yeşil gözleri parladı ve yüzündeki endişeyi kaldırdı.

Aile.

"Ben aşçı falan değilim ama güzel yemeklerle bizi hayatta tutabilirim." Sonra neyi ima ettiğimi fark ederek kaşlarını çatıttı. "Yani, eğer daha sonra birlikte yaşarsak."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Evet, bu iyi bir şey. Yoksa dışarıdan yemek için bir servet harcardık." Onun bu küçük yorumu benim için çok şey ifade ediyordu. Artık uzun vadeli düşünüyordu ve bilmem gereken tek şey de buydu.

"Al bakalım." JJ portakal ve limon kabuklu bir içkiyi bana doğru uzattı. "Bu bir Sazerac. Yavaşça yudumla."

"Teşekkürler."

"Yemek zamanı!" diye bağırdı Violet Teyze, insanlar açık büfe masaya tabak ve kâseler yemek taşıırken.

Bu dev aile sıraya girip ilerlerken ortalık tam bir tımarhane gibiydi. Tabağımı kerevit étouffée, parmesan trüflü patates, tereyağlı sarımsak soslu kuşkonmaz ve taze pişmiş Fransız ekmeği ile doldurduktan sonra midem gerçekten gurulduyordu.

"Aile yemeği bu mu?" Oturduğumuzda bir kahkaha attım.

"Evet," dedi Diego, yanımdaki koltuğa oturarak. "Artık ailede iki şefle lüks aile yemekleri yapıyoruz."

"Bu senin étouffée'n mi?" Celine Joaquin'e fısıltıyla sordu.

Başını salladı ve masanın aşağısındaki teyzeleri Jules'a baktı. "Yessss," diye tısladı sessizce.

"Sırrı ne?" Fısıldadım.

"Joaquin'in étouffée'si daha baharatlı ve Jules Teyze'ninkinden biraz daha iyi." Joaquin onu susturdu. "Bunu masada söyleme."

Morgan, Joaquin'in yanına oturdu. "Hepinizi açık büfe masasından duyabiliyorum," diye homurdandı. Bir vampirden ziyade çoğu Grim'in kişiliğine sahipti. "Fısıltınız hâlâ çok yüksek."

"neyse," dedi Celine, "tadına bak."

Samara diğer yanımda grubumuza katılırken bir ısırık aldım. "Lanet olsun." Başımı salladım. "Bana biraz ders vermen gerekebilir," dedim. Joaquin'e söyledi. "Onlara ihtiyacım olabilir." Sonra Celine'e göz kırptım.

Tekrar kızardı ve yemeğini yemeye koyuldu. Violet ve Nico da bizim yanımıza oturdu, sonra Mateo ve Evie de onların diğer tarafına. Herkes yemeğine daldı ve birkaç dakika boyunca tek ses çatalların tabaklara vuruşuydu.

"Hey," dedi Diego neşeyle, "Celine sana hiç en utanç verici anını anlattı mı?"

"Diego," diye uyardı Celine. "*Yapma.*"

"Bunu hatırlıyor musun, Joaquin?" Üçüzlerine döndü. "Morgan'ın evindeki dördüncü doğum günü partisini mi kastediyorsun?"

"Dur, Joaquin," diye emretti Celine. "Ben senin favorinim, unuttun mu?"

Joaquin onu duymamış gibi yaptı ve ekledi, "Bu çok komikti." "Ne oldu?"

Masanın altından kalçasını avuçlayarak sordum.

onu sıkarak.

"Bilmek istemezsin," dedi bana. "Ama gerçekten istiyorum," dedim.

"Sanırım beş yaşlarındaydık," diyor Diego. "İçinden atlamak için fiskiyelerin ve kaydırakların olduğu bir yüzme partisiydi. Ruben Amca bütün arka bahçeyi her şeyle donatmıştı."

"Kocaman bir arka bahçeleri var," diye ekledi Joaquin.

"Sorun, Celine'in erkek kardeşlerle birlikte büyümüş olmasıydı." Diego sırttı.

"Hepinizden nefret ediyorum," dedi.

Diego devam etti. "Evimizde bahçede oynarken milyonlarca kez yaptığımız gibi işlemek için çalılıklara doğru koştuğumuzda-"

"Bunu sadece içimizdeki kurdun yaptığını söylemek isterdim," diye araya girdi Joaquin, "ama hepimiz yaptık. Morgan bile."

"Evet, evde çok önemli bir şey değildi," dedi Diego. "Ama Morgan'ın tüm bu zengin arkadaşları vardı, oradaki tüm elit vampir ailelerinden çocuklar, ebeveynleriyle birlikte bahçede bizi izliyorlardı." Güldü. "Ve Celine kendini çalılarının arasına saklamaya bile çalışmadı. Sadece bir ağacın yanında durdu, bikinisıyla çömeldi ve ağacın yanına işedi."

"Hepinizden nefret ediyorum." Celine'in başı ellerinin arasındaydı.

Babası tabağına bakıyor, belli ki gülmemeye çalışıyordu.

Sonra Violet Teyze söze girdi. "Cici, tatlım, bunda utanılacak bir şey yok."

"Bunu hiçbir şeyden utanmayan kız kardeş söylüyor," diye ekledi Evie.

"Ama sen çok küçüktün, Celine. Kimse fark etmedi."

Morgan, Diego ve Joaquin kahkahalarla güldüler. "*Herkes* fark etti," dedi Diego. "Paha biçilemezdi. Mükemmel küçük prenses New Orleans'ın tüm zengin vampir ailelerinin önünde bir ağaca işiyor."

Celine, Diego'ya öldürücü bir bakış fırlattı ve ben de ağzının gerginliği etrafındaki stres çizgilerini fark ettim. Bu hoşuma gitmemiştii.

Bakışlarını yakalayarak masanın altından kalçasını sıktım. "İyi ki bunların hiçbiri önemli değil. Zengin vampirlerin ne düşündüğü kimin umurunda? Hiçbiriyle çiftleşmiyorsun."

Masa sessizleşti ve benim umurumda bile değildi. Tek umursadığım Celine'in bana nasıl baktığıydı, gözleri hayranlıkla parlıyordu ama yine de gülümsemedi.

Sonra alçak sesle, sadece onun için, "Öyle değil mi bebeğim? Ve bence sen tanıdığım en harika kadınsın."

Tüm aile bu gösteriyi izliyordu ve açıkçası umurumda değildi.

Sadece gülümsemesini istedim. Sonra o da bana gülümsedi. "Evet," dedi biraz kısık sesle. "Bu doğru."

Eğildim ve yanağından öptüm. "İstedğin zaman ağaçlarıma işeyebilirsin."

Bu sessizliği bozdu ve herkes güldü. Celine bile, onun neşesi dünyayı yeniden düzene soktu.

Hepimiz tekrar lezzetli yemeklere daldık ama Mateo'nun bakışını ve yemeğine dönmeden önce beni onaylayan baş hareketini kaçırmadım.

BÖLÜM 23

~GELINE~

YENİ MÜŞTERİMLE İLGİLİ SON BİRKAÇ NOTUMU YAZMAYI BITİRDİM VE BİLGİSAYARIMI KAPATTIM.

masamdaki dizüstü bilgisayar. Gülümseyerek çay fincanına uzandım ve ejderha bana bakacak şekilde biraz çevirdim, birkaç gün önceki aile yemeğini düşündüm. Ronan çok iyi bir çocuktur. Ve bütün aileyle böyle tanışacak kadar da cesurdu.

Batı yakasında yaşamamasını dilerdim. Çok uzakta değildi ama benim için çok uzaktı. Gerçek şu ki, çalışmadığım her saniye onunla birlikte olmak istiyordum.

Bunun sağlıksız bir ruh hali mi yoksa sadece aşık olmanın normal bir etkisi mi olduğunu merak ederek, Dr. Theriot ve Michael'ın çoktan gitmiş olduklarını bilerek ofisimi kilitledim. Sonra alarmı kurdum ve çıkarken ön kapıyı kilitledim. Daha ön kapıdan inmeden biri bana ısıklık çaldı.

Kaşlarımı çatarak sağıma baktım, nabzım anlık bir sevinçle sıçradı. Ronan bir motosikletin üzerinde oturmuş, kaskını kolunun altında bir kalçasına dayamıştı.

"Bu da ne böyle?" Doğruca ona doğru yürürken sordum. "Gel benimle bir gezintiye çık, güzelim."

"Bu dükkândaki topluluk bisikleti mi?"

"Evet. Kız arkadaşımı görmek ve onu benimle gezdirmek istedim."

Tüm ruhum pelteye dönüştü. Aşağıya baktım. "İyi ki bugün pantolon giymişim."

Motosikletten indi ve bana yaklaşmamı işaret etti. Aradaki mesafeyi kapattığımda, küçük çantamın ince askısını boynuma doladım

ve çanta kalçama oturacak şekilde göğsümün üzerinden geçirdi, kaskı yavaşça başımın üzerine kaldırdı.

Kayışı ayarlamak için zaman harcadı, işi bitene kadar bakışları yoğun ve ciddiye.

"Nasıl görünüyorum?" Kıkırdadım.

"Mükemmel." Eğildi ve dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu. "Her zamanki gibi."

Gözlerimi devirdim ama sonra elimi tuttu ve beni bisiklete doğru çekti. Kaskını takıp bacağını salladıktan sonra arkasına geçmek için bir dakikamı ayırdım. Sele uzun ve genişti ve birden fazla kişi için yapılmış gibi görünüyordu.

"Ayaklarımı nereye koyacağım?" diye sordum.

"Tam burada." Aşağı uzandı ve bir ayağını küçük dayanağa kaldırdı.

Diğer taraftakini buldum, sonra kıpırdanarak yaklaştım ve kollarımı beline doladım. Bir elini bir koluma sürüp beni sıkarken homurdandı. Sonra arabayı çalıştırdı ve yavaşça caddeye çıktı.

Öğleden sonraydı - saat neredeyse yedi olduğu için aslında akşamdı - ama yazın bu saatinde hâlâ güneş ışığı vardı. Rüzgârın baskısı ve Aşağı Bahçe Bölgesi'nde gezinirken Ronan'ın güçlü bedenini kaşıklama hissi cennet gibiydi.

Şehir Parkı'na yöneldiğinde, yüksek, asırlık meşe ağaçlarının ziyaretçiler için ruhani bir gölgelik oluşturduğu alana doğru döndüğünde şaşırmadım. Soluk güneş ışığı yaprakların arasından sokağa ve bize vuruyordu. Çok güzeldi.

Ronan yavaşladı ve motosikleti caddenin kenarındaki bir park yerinde durdurdu. İsteksizce motosikletten indim ve kaskımı çıkardım. Ronan ikisini de motosikletin arkasına takılı kancalara yerleştirdi.

"Gel hadi. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Elimi tuttu ve beni parkın derinliklerine, caddeden uzağa doğru uzanan yürüyüş yoluna götürdü. El ele yürüdük, sadece birlikte *olmaktan* memnunduk.

Küçük bir gölete ve yürüyen bir köprüye geldik. Bizi ortada bir yere çekti ve korkuluklara yaslandı.

"Şuraya bak." Yaprakları gölete dökülen bir söğüdü işaret etti.

"Ne arıyorum ben?"

"Sadece izlemeye devam et."

Arkama geçti ve kollarını belime doladı. Ağlayan söğüdün yaprakları kımıldadı. Daha doğrusu arkalarında bir şey hareket etti. Sonra üç küçük ördek yavrusu yaprakların arasından çıkıp açık gölete doğru yüzmeye başladı, anne ördek de hemen arkalarındaydı.

"Aman Tanrım. Şunlara bak," diye kahkaha attım.

Belimi daha sıkı sıkı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Onları görmek hoşuna gider diye düşündüm."

"Ne zamandan beri parkta dolaşıp kız arkadaşına kur yapmak için küçük ördek yavruları arıyorsun?"

Kıkırdadı. "Değildim. Aslında Shane Amca için bir ayak işi yapmam gerekiyordu. Şehirde ihtiyacı olan küçük bir parçayı alması gerekiyordu. Bana bisikleti almamı söyledi, ben de aldım. Sonra madem buradayım, sen inene kadar bekleyebilirim diye düşündüm. Bu yüzden öğleden sonra buraya geldim ve etrafta bekledim."

"Ne zaman oldu bu?"

"Yaklaşık üç saat önce mi?"

"Ronan." Kollarında döndüm. "Amcan seni ayak işlerine gönderdiği için kızmayacak mı?"

"Hayır." Bana sokuldu, elleri belimdeydi. "Bugün ona ihtiyacı yoktu. Benim de seni görmeye ihtiyacım vardı."

Gergin bir şekilde, "Ne hakkında?" diye sordum.

Güldü, derin, zengin ses doğrudan kalbime giden yolu buldu. "Kötü bir şey değil. Seni her zaman görmek istiyorum."

"İkimiz de gülünç durumdayız," diye itiraf ettim. "İşe zar zor konsantre olabiliyorum. Zavallı müşterilerim tam bir saatin karşılığını alamıyor, çünkü beynim her iki dakikada bir sana kayıyor."

"Belki de ikimiz de işi bırakıp dağlarda bir kulübeye kaçmalı ve birlikte toprakla geçinmeliyiz."

"Yapabilir miyiz?" Heyecanla sordum.

Sırıttı, sonra dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Sen söyle, ben gerçekleştireyim."

Sonra ağzı, dudakları ve dili dikkatimi dağıttı, tatlı bir şekilde beni açmam ve onu içeri almam için ikna etti. Açtım da. Ellerini arkama doğru kaydırды ve beni sıkıca kendine çekti, biz alacakaranlıkta öpüşürken arkamızdan cıvı cıvı ördek yavrularının sesi geliyordu.

Hava almak için ayağa kalktığımızda fısıldadı, "Belki birlikte böyle bir yolculuğa çıkabiliriz. İkimiz de ne zaman vakit bulursak."

İçimdeki o cesur kız, Ronan'la tanıştığım günden beri kendini belli eden kız, "Belki bir gün balayımızda bunu yapabiliriz" dedi.

Gözleri parlak, soluk bir maviyle parladı, kurdu söylediklerimden hoşlanmıştı. "Ah bebeğim," diye dudaklarıma karşı hırladı, "bunu gerçekleştireceğim, merak etme."

Ağzını benimkinin üzerine koydu ve nefesimi çaldı, derinlere daldı ve beni tekrar köprünün korkuluklarına bastırdı. Bana verdiği her şeyi alarak inledim ve yine de daha fazlasını istedim. Ronan söz konusu olduğunda hep daha fazlasını istemiştim.

Uzun bir öpüşmeden sonra geri çekildi, ellerini belime götürdü ve beni sıktı. Bana bakarken yüz ifadesi dalgınlaştı.

"Ne?" Ben sordum.

"Bugün bir şey düşündüm."

"Umarım her gün bir düşüncen vardır."

Arkama uzandı ve kıcımlı çimdikledi.

"Ow!" Kıpırdandım, gülüyordum ama beni kollarının arasındaki köprüye hapsetti.

"Demek istediğim, sizi beklerken ofiste olup olmadığınızı kontrol etmek ve eve erken gitmediğinizden emin olmak istedim. Ofisine gittiğimde arabayı gördüm ve öylece bekledim."

"Mesaj atabilirdin."

"Evet, ama bir müşteriyle birlikteysen seni rahatsız etmek istemedim. Bazen de seni kontrol etmek istiyorum. Evde güvende olduğundan emin olmak için. Life360 uygulamasından birbirimizi takip edebiliriz diye düşünüyordum."

Uygulamayı biliyordum, çünkü güvenlik nedeniyle aileme bağlıydım. Ama bunu Ronan'a verme düşüncesi birden vücudumda bir panik dalgası yarattı, kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

"Hey, hey. Neler oluyor?" Geri çekildi, endişe kaşlarını çimdikliyordu.

"Bilmiyorum." Ama her yerinden ter akmaya başlamıştı.

"Korkuyorsun," dedi. "Kalp atışlarını duyabiliyorum."

"Neden bilmiyorum ama-"

"Biliyorum. Siktir, özür dilerim." Yüzümü avuçladı. "Endişeleniyorsun çünkü nerede olduğunu bilmek istiyorum. Sorduğumu unut." Beni kendine çekti ve sarıldı. "Sorduğum için özür dilerim."

"Neden bu şekilde tepki veriyorum?" Şimdi kendime kızıyordum. "Sana tamamen güveniyorum."

Öyle değil miydin? Eğer öyleyse, neden bir takip uygulamasında birbirimizi takip ettiğimiz düşüncesi vücudumu aniden panik moduna soktu?

"Bunun için endişelenme. Sadece bir düşünceydi. Seni kontrol etmek ve güvende olduğundan emin olmak konusunda biraz takıntılıyım. Sanırım bu bir kurt olayı, bilmiyorum."

Göğsüne doğru küçük bir kahkaha attım. "Hayır, sanırım bu koruyucu bir içgüdü. Normal bir şey. Normal olmayan benim aşırı tepkim." Sesimin çatladığını duydum ama bu kadar aptalca bir şey için ağlamayı reddettim. "Neyim var benim?"

Geri çekildi ve bana gülümsedi. "Senin *hiçbir* sorunun yok. Sorun yok. Söylediğim her şeyi unut. Hadi birlikte sevimli yavru ördekleri izleyelim."

Sonunda bu beni gülümsetti ve omurgamı sertleştiren gerginliği hafifletti. Dudağımı ısırarak sadece başımı salladım.

Biz de öyle yaptık. Hava kararmaya başlayana kadar orada kalıp anne ördek ve yavrularının söğüt yaprakları arasında yüzüp durmalarını izledik. O zamana kadar neredeyse panik atağım yatışmıştı ve tekrar sakinleşmişim.

Motosiklete doğru yürüdük. Ronan beni yavaşça ofisteki arabama geri götürdü. Kaskımı takmama yardım ederken, "İyi misin?" diye sordu.

"Elbette öyleyim." "İşi ektiğin ve beni gezdirdiğin için teşekkür ederim" demeden önce ona bir öpücük daha verdim.

"Her zaman." Gülümsemesi yumuşak ve şefkatliydi. "Eve döndüğünde bana mesaj at."

"Yapacağım."

Kaldırıma yanaşmadan önce arabama güvenli bir şekilde bindiğimden emin oldu.

Eve giderken yol boyunca içimde bir tedirginlik hissettim. Birkaç dakika sürdü ama arabamı garaj yoluna çektiğimde ne olduğunu anlamıştım.

Sanırım uygulamada birbirimizi takip etme fikrini reddettiğimde Ronan'ın öfkeyle tepki vermesini bekliyordum. Ona güvenmediğim için bana patlamasını bekliyor gibiydim. Ama o bunu yapmadı. Tam tersini yaptı.

Çünkü o Ronan'dı, benim ruh eşimdi. Benim için sadece en iyisini istiyordu, mutlu ve bütün olduğumdan emin olmak istiyordu. Bu da birbirimizi takip edersek

bir uygulama beni korkuttu, o zaman kesinlikle beni zorlamayacaktı.

İçeri girdiğimde Ronan'a eve sağ salim vardığımı bildiren bir mesaj attım. Gecenin geri kalanını robotik hareketlerle geçiriyor gibiydim. Ailemle akşam yemeği yedim, sohbete pek katkıda bulunmadım ve baş ağrısıyla erkenden mazeret bildirdim, sonra yatağa gittim.

Ama başım ağrıımıyordu. Endişeliydim ama parkta olduğum için değil. Sıcak bir duştan sonra yatağa girdim. Sonra dönüp durdum ve kendime kızarak iç çektim.

Bir saatten fazla uyumaya çalıştıktan sonra yatakta doğruldum ve başucu lambamı açtım. Hayal kırıklığı içinde oflayıp puflayarak telefonumu şarjdan çıkardım ve Life360 uygulamasını açtım. Hiç tereddüt etmeden Ronan'ın cep telefonu numarasını girerek onu bağlantı kurabileceğim kişiler arasına ekledim. Saat daha on buçuktu, o yüzden uyanık olacağını düşündüm. Uygulamaya bakıp bağlantıyı kabul etmesini bekledim.

Sonra telefonum elimde bir mesajla çaldı.

Ronan: Uygulamada benimle bağlantı kurmak zorunda değilsin.

Sadece lanet davetimi kabul et.

Batı Yakası'ndaki evinde bana güldüğüne yemin edebileceğim bir duraklama oldu.

Kahretsin. Sanırım otoriter cadılardan hoşlanıyorum. Bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda bunu yapabilir misin?

Sırıtarak yorganın altına girdim.

Ben: Uygulamadaki davetimi kabul edersen ne istersen yaparım.

Kısa bir duraklama daha oldu, ardından Life360'tan gelen bir bildirim aile çevremde yeni bir bağlantım olduğunu bildirdi - Ronan Reed.

Ronan: Sadece hatırla. Ben ne istersem onu söyledin.

Ona bir öpücük emojisi gönderdim ve iyi geceler diledim.

İyi geceler bebeğim. İyi uykular.

Telefonumu tekrar şarja taktım ve ışığımı kapattım, ardından yorganımın içine . Derin bir iç çekerek, tüm gerginlik kayboldu. Yok oldu

bir anda. Ve o anda, sık sık adlandırdığım eski kaygıdan gerçekten kurtulduğumu anladım. Hani bazen takip edildiğimden ya da izlendiğimden korktuğumda beni saran.

Ronan beni iyileştirmede ama kendimi iyileştirmeme izin verdi. Bunun ne kadar önemli olduğunu ya da şu anda onu ne kadar takdir ettiğimi anlayabileceğini hiç sanmıyorum.

Bana sıkı uyumamı söyledi ve ben de uyudum. O gece, hiç bu kadar iyi uyuduğumu hatırlamıyorum.

BÖLÜM 24

~RONAN~

ZACK VE TY MAÇLARINI TKO'LARLA KAZANDILAR. İKİSİ DE tam da ihtiyacımız olan şeydi. Ama sonra Bowie'nin Baron ile maçı vardı ve tıpkı tahmin ettiğimiz gibi jüri Baron'u kazanan ilan etti.

Bütün hafta antrenman yapmıştık. Amcam şu sıralar işler kesat olduğu için antrenman yapmamız için bize işten izin bile vermişti. Bunun karşılığını aldık. Çocuklar harika görünüyordu, bu yüzden Bowie'nin mağlubiyeti beni çok kızdırdı, özellikle de yasadışı bir şekilde pençelendiği ve hakemlerin bunu görmediği son maçtan sonra. Bu sefer, Bowie aslında yine kaybetmedi. Ama hakemler aksini söyledi. Muhtemelen *paralı* hakemler.

Artık üzerimde baskı vardı. Eğer o koca Carter'a karşı kazanırsam, takımımız bu raundu kazanmış olacaktı. Kazanamazsam bir beraberlik daha alacaktık ki bu da Demir Pençelerin bizi yenip şampiyonluk unvanlarını korumak için bir şansları daha olduğu anlamına geliyordu. Ve eyalet turuna onlar geçebilirdi, biz değil.

Zack sırtıma masaj yaparak, "Bu iş sende," dedi.

Oldukça gevşemiştım ve gitmeye hazırdım. Bu koca pisliği yenmek gibi bir kaygım yoktu.

"Unutmayın," dedi Ty, "onu yıpratın ve yorun, sonra da üçüncü rauntta sertçe vurun."

Hakem kapıyı açtığında başımı sallayarak kafesin dışındaki bankımızdan kalktım. Bakışlarım Celine'in Diego, Joaquin ve amcamla birlikte oturduğu yere kaydı. Gerçekten geldiğine inanmakta güçlük çekiyordum.

Carter ringe girerken ben ringin etrafında tur atıp gevşememek için yerimde zıplarken Celine gülümsedi. Bu adam iriydi, benden bile iriydi. Ama yavaştı ve rakibini yenmek için cüssesine ve ağırlığına çok fazla güveniyordu.

Daha başlamadan her şey belli olmuştu. Baron ve takım arkadaşları kafesin içinden Carter'a fısıldayarak beni nasıl yeneceklerine dair son dakika tüyoları veriyorlardı. Bu beni sadece gülümsetti.

Baron bana doğru baktığında yüz ifadesi son derece ciddiye. Ty onu TKO ile yenmişti, internette okuduğuma göre son iki yıldaki ilk mağlubiyetiydi. Mutlu değildi. Gözlemleyebildiğim kadarıyla babası da mutlu değildi. Ön sıradaki koltuklarda bir grup başka zengin pisliğin yanında oturuyordu.

Carter ve ben karşı karşıya gelirken hakem kurallarla ilgili konuşmasını yaptı. Kendini beğenmiş bir ifade takınmıştı. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ukalalık yapacak hiçbir şeyi yoktu, özellikle de o sırtışı yumruğumla yüzünden silmek üzereyken.

Zil çalar çalmaz sol tarafına doğru kaçtım, ilk hamlesinin altından sıyrıldım ve onu kaburgalarından bıçakladım. Tekrar savurdu ve omzuma çarptı, sonra birbirimizin etrafında dönmeye başladık.

İlk darbelerinden birini tam güçle indirmesine izin veremezdim. Antrenmanda bu boksör hakkında çok konuşmuştuk. İlk iki rauntta yüzüne ya da kaburgalarına bir yumruk indirirse nakavt olur ya da en azından kemikleri kırılırdı. Ama üçüncü rauntta yavaşladı ve yumruklarının etki gücü azaldı.

"Baron'un sana bir sorusu var," diye mırıldandı yaklaşırken.

Cevap verme zahmetine girmedim çünkü bok yiyecek sırtışı bana nasıl olsa söyleyeceğini anlatıyordu.

"O kızıl saçlı amcığın görüldüğü kadar iyi olup olmadığını bilmek istiyor."

İrkildim ama dönmeye devam ettim. Saçma sapan konuşmalar alışılmadık ya da beklenmedik değildi ama ilk kez biri beni gerçekten etkileyecek bir şey söylüyordu. Ve tabii ki tepkimi görünce devam etti.

"Cadını paylaşmanın bir sakıncası olup olmadığını bilmek istiyor. Onu iyi bir şekilde gezdirmek istediğini söylüyor."

Tüm vücudum bembeyaz kesildi. "İkisini de kaybetmek istemiyorsan gözlerini ve ellerini ondan uzak tut."

Kıkırdadı. "Ona böyle bir şey söyleyeceğini söylemiştim." Tribünlere doğru başını salladı. "Yine de deneyecek."

Kurdum göğsümde alçak sesle bir uyarı homurdandı. Bakışlarım anında tribünlere yöneldi, Baron denen o pisliği kızımı taciz ederken bulacağımdan korkuyordum. Ama orada değildi ve hatamı çok geç fark ettim. Tüm dikkatimi dövüşten ayırmam iki saniye sürmüştü. Daha önce hiç olmamıştı. Ve ben hiç gafil avlanmamıştım.

Tek hatırladığım Carter'ın çevresel görüşümde hızlı ve sert bir şekilde geldiği, sonra da ışıkların söndüğü.

Uyandığımda kalabalığın uğultusu ve takımımın endişeli yüzleri üzerimdeydi. Hakem de oradaydı, oturmaya çalıştığımı görene kadar alnında endişe vardı. Döndü ve Carter'ın kolunu tutup havaya kaldırdı ve onu galip ilan etti.

Bu takımlarımız arasındaki ikinci beraberlik maçıydı, ancak kalabalık ayaktaıydı ve çoğu Demir Pençeler için tezahürat yapıyordu. Berabere olsa da onlar için yine de bir galibiyetti. Birkaç saniye öncesine kadar yenilmiyordum, ta ki bu dangalağın saçma sapan konuşmasının dikkatimi dağıtmasına izin verene kadar.

Bu daha önce hiç olmamıştı. Ty ve Bowie beni ayağa kaldırıp kafesin çıkışına doğru götürürken gerçekten afallamıştım.

"Bu duyguya alış, Reed," diye bağırdı Baron onu geçerken. "Sırada benimle karşılaşacaksınız."

Cevap verme zahmetine bile girmedim. Aslında veremedim. Şoka girmiş olabileceğimi düşündüm çünkü çocuklar beni tribünlerden geçip soyunma odamıza götürürken olanları zar zor kavrayabiliyordum.

Çocuklar beni Bowie'nin son dövüşten kalan yarasını tedavi ettiği minderli banka oturttuklarında yere baktım.

"Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilir," dedi Ty.

"Ya da şoka falan giriyor," diye ekledi Zack.

Haklı olabilirlerdi çünkü kendimi kendimden kopmuş hissediyordum. Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayayarak ellerimi terli saçlarımın arasında taradım.

"Ne oluyor lan?" İnanamayarak fısıldadım.

Bir dakika sonra Celine ve amcam koşarak soyunma odasına girdiler. Şu anda istediğim şey bu değildi.

İlk maçımı, kitaptaki en eski numaralardan biriyle o boktan dövüşçüye kaybettiğimi idrak etmek için bir saniyeye ihtiyacım vardı. Boş konuşarak dikkat dağıtma. Çoğu iyi dövüşçü bunu denemezdi bile. Alçakça, sıradan ve profesyonelce değildi. Sokak dövüşlerinde bu tür pisliklerle uğraşmıştım.

Teksas'ta, ama hiç kimse bana kancasını takabilecek bir şey söyleyemezdi.

Onun hakkında konuştuıkları zamanlar hariç. Celine hakkında. Kız arkadaşım hakkında tek bir iğrenç şey söylediği an, gitmişim. Mantıken Baron'un son dövüş bitmeden takımının sırasını terk etmeyeceğini ve teknik olarak terk edemeyeceğini, aksi takdirde diskalifiye olacağını bilmem gerekse de tek endişem onun içindi. Takım kuralları.

Ama Carter ondan bahsettiği anda aklım başımdan gitti ve doğru düşünemiyordum. Bu onun hatası değildi. Çok öfkeliydim ama tüm öfkem kendime yönelikti.

"Ronan, iyi misin?" Celine yaklaşp ellerini omuzlarıma koyarken sesi titriyordu.

Onu rahatlattım ve banktan kalktım, biraz boşluğa ihtiyacım vardı. Dolapların olduğu sıraya doğru üç adım yürüdüm ve "Siktir!" diye kükreyerek tanesine yumruğumu indirdim.

Bu sırada arenadaki kutlama tezahüratları koridorda yankılanıyordu.

Tüm bunların ötesinde, Shane amcamın izlemeye geldiği ilk dövüştü. İlk kez geldi ve ben ilk rauntta başarısız oldum.

"Sana ne söyledi?" Shane Amca sordu. "Oturduğumuz yerden seni kızdırdığını söyleyebilirim. Kurdun gözlerinde parladı."

Onu ben de hissetmişim. Neredeyse bir an için sonunda kendini göstermeye mi karar verdi diye düşündüm. Diskalifiye olurdum. Ama fark etmezdi. Nasıl olsa tek başıma kaybettim.

"Önemli değil." Dolaplara doğru bakmaya devam ettim, bunun olmasına izin verdiğim için utanç içindeydim.

Çok aptalca.

Şifacı, o sarışın cadı, soyunma odasına girdi ve odayı incelediğinde beni kollarımı kavuşturmuş bir şekilde dolaplara yaslanmış halde bulunca donup kaldı.

"Bir şifacıya mı ihtiyacınız var?" "Hayır," diye tersledim.

Belli ki odanın havasını yakalamıştı. Hakkını yemeyelim, geri adım atmadı ya da sıvışmadı. "Bunu belirleyebilmem için neden odayı boşaltmıyoruz?"

Zack gözlerini devirdi ve Bowie'yi kapıya doğru itti. "İyi misin?" Ty sordu.

Sırtım dolaplara dönük bir şekilde sabit kalarak başımı salladım.

Shane Amca'yı geride bıraktı ama Celine kaldı. Mide bulantısı karnıma hücum etti, hem büyük hayal kırıklığı yaratan kayıptan hem de odadan kaçmadığı gerçeğinden. Benden. Kaynayan bir duygu karmaşası içindeydim ve ona iyi davranmak ya da sıkıntısını hafifletmek için sakinleşemiyordum. Çok fena sinirlenmiştim.

Conduit cadısı doğruca bana doğru yürüdü. "Sağlığını okumak için koluna dokunacağım. Sakın kıpırdama."

Kudurmuş bir hayvan gibi hırlamamı ve saldırmamı bekliyor olmalıydı. Hâlâ kızgındım ama şimdi biraz kontrolüm vardı. Sadece berbat bir ruh halindeydim. Ona zarar vermeyecektim.

Cevap vermeyince yavaşça elini ve kolumun ön kısmına bastırdı. Gözlerini kapatarak, belli ki içten yaralanıp yaralanmadığımı, beynimde bir sorun olup olmadığını anlamak için Conduit büyüsünü kullandı. Büyüsü, içimde hissedebildiğim serin bir rüzgâr fırçası gibiydi.

Yaklaşık on saniye sonra durdu ve bir adım uzaklaştı. "Bir şeyin . İç hasar yok."

Arkasında Celine rahat bir nefes aldı. Bakışlarım sonunda onu bulmuştu. Soyunma odasına ilk adımını attığında ona bakmaya bile utanmış, herkesin beni rahat bırakmasını istemiştim.

Ama şifacı başka bir şey söylemeden giderken, onun gitmesini istemediğimi biliyordum. Başımı onun kucağına koymak ve bu korkunç hissi benden almasına izin vermek istedim.

"Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." Hâlâ kıpırdamamıştım, kollarım hâlâ savunmaya geçmişti.

Yavaşça yaklaştı. "Kaybettiğin için üzgünüm. Ne olduğunu bilmiyorum."

Sanki ona söyleyecekmişim gibi.

Şimdi yakınımda durarak, avuçlarını pazularımdan omuzlarıma doğru hafifçe indirdi ve beni yatıştırıcı büyüsüyle ıslattı. Sakinleştirici büyüsünü içime itti. Kanal'ın büyüsünün tam tersi bir his veriyordu. Beni iliklerime kadar ısıtan, uğultulu bir merhemdi.

"Üzgün olduğun için üzgünüm," dedi.

Üzüntü bunu karşılamaya yetmez. Bunun ötesindeydim. Aptalca bir hata yüzünden ilk rauntta nakavtla yenilmek aşağılayıcıydı. Onun kadar iyi bir dövüşçü olmadığım için değil, kafamı oyuna vermediğim için.

Celine ellerini aŖađı kaydırdı ve çapraz kollarımdan tuttu. Kollarını belime dolayıp yanağını göğsüme bastırđında kollarımın yanlarıma dŖmesine izin verdim.

"Kendini çok kötü hissettiğin için zgnm." Belimi sıktı ve ben de i çekerek kollarımı ona dolamaktan kendimi alamadım. "Ben de kendimi berbat hissediyorum."

Öyle bile olsa, öfkemi dindirmek için sihrini kullanıyordu. Sonunda dedim ki, "İyi olacağım. Eninde sonunda atlatacağım." nk atlatacağımı biliyordum.

Hayatımdaki her aksilikte, onu aŖmayı ve ilerlemeyi baŖarmıŖtım. Hayatın aksiliklerine alıŖkındım, ancak bu genellikle kaderin bana yaptığı bir Ŗey yüzünden oluyordu. Kendimi nadiren hayal kırıklığına uğratırdım.

"ok korkmuŖtum," diye fısıldadı çıplak tenime, çünkü kavgadan sonra hâlâ stszdm.

"Neden?" Ben sordum.

Alay etti ve bana bakmak için arkasına yaslandı. "Ŗaka mı yapıyorsun? Seni bayıldıırken izledim Ronan."

İŖte o zaman yüzündeki korkuyu, gözlerinde biriken yaŖları gördüm. "Ben iyiyim," diye onu rahatlattım, bir elimle yüzünü kavradım ve gzyaŖlarını sildim.

yanağından szlen gzyaŖlarını . "Lütfen ağlama."

"Elimde değil. Seni nakavt olurken izlerken neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Bunu söylediğini duymanın ne kadar acı verdiğini bilmiyordu. "Ben iyiyim," dedim niyetimden daha güçlü bir Ŗekilde. "İyi görünmüyorsun."

YavaŖa onu geri ittim, böylece kendimi kollarından kurtarabilecektim. BoŖluđa ihtiyacım vardı.

"Bak, ben iyiyim. Böyle Ŗeyler olur. Gidip ocuklarla falan bekleyebilir misin? DuŖ almam lazım."

BaŖını salladı ama ben çantamı yerden alıp duŖlara doğru ilerlerken kıpırdamadı.

Temizlik yaptığım süre boyunca, kaybetmenin verdiği ezici utanç ve hayal kırıklığı hissini silmeye alıŖtım ama geçmedi. Celine'in büyüsü beni sakinleŖtirmiŖti. Artık fkeden kudurmuyordum ama gerçek duygularımı da yok etmemiŖti.

Yine de, uzun ve sıcak bir duŖtan sonra, o pisliğin beni dövmesine izin vermiŖ olsam da, bunun bir daha olmayacağını en azından biraz net bir Ŗekilde görmeyi baŖardım. Baron

bir sonraki dövüşümüzde aynı boku yemeyi düşünürse kaba bir uyanış yaşayacaktı.

İşte o zaman kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Bunu kafamdan atmayı başardım ve Baron'un kışını tekmeleyeceğim bir sonraki dövüşü dört gözle beklemeye başladım. Telefonumu elime alıp Celine'den gelen ve Ty'la birlikte otoparkta beklediğini söyleyen mesajı okudum.

Demir Pençeler'le karşılaşmak istemediğim için hızla soyunma odasından çıkıp koridordan arka kapıya yöneldim.

Bowie ve Zack, Bowie'nin cipinde, Ty'ınkinin yanında oturuyorlardı. "İyi misin?" Zack açık pencereden bağırdı.

"Tamam." Onlara el salladım. "Yarın görüşürüz."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Bowie ve camını açıp arabasını sürerek uzaklaştı.

Ty'ın arabasına vardığımda, Celine onun yanında oturuyordu, usulca sohbet ediyorlardı. Muhtemelen benim hakkımda. İçimi çekerek yolcu kapısını açtım ve eğildim. "Teşekkürler, Ty."

"Sorun değil. Yarın konuşuruz."

Ty'ın sevdiğim yanı da buydu. Benim gibi düşünüyordu. Kaybın üzerinde durmaya gerek yoktu. Bir sonraki dövüşü dört gözle beklemeliydik.

Strateji belirlemek, antrenman yapmak ve bize atabilecekleri diğer saçmalıklara hazırlanmak için.

Bronco'ma bindikten sonra, Batı Yakası'ndaki evime gitmek yerine şehir yönüne döndüğümde bakışlarını üzerimde hissettim. Bu gece benimle eve gelmesi konusunda konuşmamıştık ama yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Sokaklar insan kaynıyordu. New Orleans'ta bir Cumartesi gecesi, kalabalıklar barlara ve restoranlara girip çıkıyordu. Ama içi acı verecek kadar sessizdi. Sonunda bir şey söylediğinde neredeyse evine varmıştık.

"Bugün çay fincanını düşünüyordum."

Magazine Sokağı'na bir sonraki sapaktan girerken şaşkınlıkla ona baktım.

"Sadece resim yapmakta iyi değilsiniz," diye ekledi. "Senin beceri seviyen olağanüstü."

Boğazımı temizleyerek, "Teşekkür ederim" dedim.

Bu birdenbire ortaya çıkmış gibiydi ve neden bu konuyu açtığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ta ki devam edene kadar.

"Sadece neden sanatla ilgili bir şey yapmadığınızı merak ediyordum."

Babası başarılı bir heykel sanatçısıydı. Annesi ise çok satanlar listelerine girmiş bir grafik roman yazarıydı. Etrafı zanaatlarıyla iyi geçinen sanatçılarla çevrili olduğu için bu alışılmadık bir soru değildi. Kurtadamlar yaratıcılığa yatkın olduğu için de garip değildi.

Kırmızı ışıktaki durduğumda ona "Bu işle hiç ilgilenmedim," dedim. "Kariyer olarak değil."

Sinir bozucu bir gerginlik midemi sıktı.

"Savaşmaktan çok daha az tehlikeli olurdu," dedi yumuşak bir sesle.

Öte yandan, Celine'in her şeyi yumuşaktı - mizacı, vücudu, yürüyüşü, gülümsemesi. Seçtiğim kariyer yoluna duyduğu nefreti dile getirirken bile bunu yumuşak bir şekilde, nazik gözlerle ve küçük bir gülümsemeyle yapıyordu.

Parmaklarımı direksiyona vurdum. "Dövüşmeyi seviyorum, Celine." İçime bir burukluk yayılırken sesimi sabit tuttum.

"Anlıyorum. Sadece başka bir şey düşünüp düşünmediğini merak ettim. Bilincini kaybetmene yol açmayacak bir şey. Ya da daha kötüsü."

Bir an için çenemi sıkarak, "Daha önce bununla ilgili bir sorunun yoktu," dedim.

"Daha önce bir şey söylemek bana düşmezdi ama bundan hiç *hoşlanmadım* Ronan."

Işık yeşile döndü ve devam ettim.

"Çünkü bu gece kaybettim." Karnımda asit çalkalandı. "Ama bu bir daha olmayacak."

"Çünkü *seni* önemsiyorum, aptal kavgayı kimin kazandığını değil." Magazine'den onun sokağına döndüm.

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Celine." Arabayı evinin önünde durdurdum ve biraz sertçe parka ittim. "Kavgayı bırakmayacağım. Özellikle de bu geceden sonra."

"Sadece kaybettiğin için mi?" "Daha önce hiç kaybetmedim."

Sürücü tarafındaki camdan dışarı baktım, bu konuşmadan ve sevdiğim kadının bana güven ve amaç veren tek şeyi bırakmamı istemesinin yarattığı hayal kırıklığından uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

"Yapabileceğin çok daha fazla şey olduğunu düşünüyorum," dedi sessizliğin içinde.

"Anlıyorum." Dönüp ona baktım, güzel yüzünü endişe kaplamıştı. "Ama dövüşmeyi seviyorum. Tek istediğim bir şampiyon olmak."

"Belki de ben rekabetçi bir tip değilim, bu yüzden kazanma ihtiyacını ya da savaşma dürtüsünü anlamıyorum."

"Bu gece bunu konuşmasak olmaz mı?" Tersledim. "Zaten zor bir gece oldu."

Ses tonum karşısında gözlerini kırptırdı ve durakladı. Cevap beklemeden kamyondan atladım ve etraftan dolaştım. Ona ulaştığımda çoktan kaldırıma çıkmıştı.

"Bu hafta çok antrenman yapacağım," dedim ona, ses tonum sertti ama elimde değildi. "Gelip seni görmeye zaman bulamayabilirim." Ellerimi ceplerime soktum. "Eğer beni görmek istersen tabii."

"Tabii ki biliyorum." Bana doğru uzandı, sonra kolunu yanına bıraktı. "Bu gece seni daha da üzdüysem özür dilerim."

"Bana gerçeği söylediğin için üzülme. En azından artık biliyorum."

Bu gerçekle nasıl başa çıkacağımı bildiğimden değil. Çünkü tek yaptığı hayatımı mahvetmekti.

"Ronan, ben-" Durakladı, yüz ifadesi endişe ve pişmanlıkla karıştı.

Benim için bir anlam ifade eden her insanda bu ifadeyi görmüştüm, ne zaman yolumu ya da kim olduğumu değiştirmemi sağlayacak kelimelere sahip olmayı dileseler.

"Sana mesaj atarım," diye söz verdim, sonra eğilip yanağından öptüm, beni bırakmasını istiyordum, böylece eve gidebilecek ve bu berbat geceyi bitirebilecektim. "İyi geceler."

Bir süre daha bana baktı, sonra gülümsedi. "İyi olduğuna emin misin?"

Sertçe başımı salladım ve "İyiyim" diye yalan söyledim.

Ona beni ringde o pisliğe yenilmekten daha çok üzdüğünü söyleyecek değildim. Onu incitmeyeceğime dair babasına yemin ve incitmeyi de planlamıyordum.

"Peki, iyi geceler. Yarın sana mesaj atarım," dedi, neşeli bir ses tonunu zorluyor gibiydi.

Sonunda arkasını dönmeden önce tereddüt etti. Güvenli bir şekilde içeri girdiğinden emin olmak için izledim, sonra kışını oradan çıkardım.

Mississippi Köprüsü'ne yaklaşırken tekrar otoyola çıktığımda başım çatlayacak gibiydi ve nefes alamıyordum. Yuvarlandım.

Camı indirerek nehirde gelen ılık rüzgârın kabinin içine dolmasına izin verdim. Ellerim titriyordu, bu yüzden direksiyonu sıkıca kavradım ve derin nefes aldım.

Daha önce hiç panik atak geçirmemiştim ama şu anda geçiriyordum gibi hissediyordum. İlk defa kurdumun ortaya çıkmasını diledim, sadece yüzeye çıkmasını değil. Adamı ele geçirmesini istedim, böylece bir süreliğine ortadan kaybolabilecektim.

Birileri için yine hayal kırıklığı olduğumu söyleyen bu acı dinmek bilmiyordu. Ama bu sefer hayal kırıklığına uğrattığım kişi benim için dünyadaki en önemli kişiydi. Beni bütünüyle yuttu, boşuk ve sessiz bir yerde bıraktı.

"Hadi, seni lanet kurt."

Çakıl taşlı arabama girdim, park ettim ve dışarı çıkıp kamburlaşmış aya baktım. Kendimi aptal gibi hissederek onu çağırmaya çalıştım. Yanıt alamayınca, beni duymasını umarak gözlerimi kapattım.

Ama hiçbir şey yok. Bir başarısızlık daha.

Vazgeçerek eve döndüm. En azından Shane Amca'nın mutfağında ihtiyacım olan huzuru bulmama yardımcı olabilecek bir şişe viski olduğunu biliyordum.

MADDE 25

~GELINE~

SAMARA TELEKINETİK GÜCÜYLE BANA İKİNCİ BİR KADEH KIRMIZI ŞARAP DOLDURDU. güç. TK dokunuşu o kadar zarıftı ki, şişe kendi kendine dökülüyormuş gibi görünürken bardağın dudağına neredeyse hiç dokunmadı. Parmağını salladı ve şişe kendini tekrar sehpanın üzerine bıraktı.

Çoğu cadının sahip olduğu telekinetik güç, hiç kullanmadığım bir yetenektir. İlginçtir ki, Samara'nın annesinden miras kalan tek cadı yeteneğiydi. Ama onun dışında babası gibi bir vampirdi.

"Onun için endişelenmenizi tamamen anlıyorum," dedi, "ama eşin endişelenmesi gereken her işi düşünün. Polis memurları, itfaiyeciler, ordu, rodeo palyaçoları."

Küçük bir kahkaha attım, tam da onun yapmaya çalıştığı şeydi bu. Sonra aynı hızla midem yine bulantıyla doldu. Üç gece önceki kavgadan beri endişeden hasta olmuştum.

"Ciddiyim ama." Büyük bir yudum aldım ve bardağımı mutfak masasının üzerine koydum. "Baygın halde yumruklandığında neredeyse kusacaktım, sonra neredeyse bayılacaktım. İzlemek beni fiziksel olarak hasta etti. Zorlukla dayanabildim. Bunun bir daha olmasını izleyebilir miyim bilmiyorum."

"O zaman onun dövüşlerine gitme," dedi basitçe, yüksek bir çekiç sesi oturma odasının duvarında yankılanırken. "Lanet olsun. Keşke biraz acele etseler."

" oluyor?"

"Yeni komşu. Dün taşınma kamyonetini gördüm ve görünüşe göre lanet olası dairelerinin her bir duvarına sanat eseri asıyorlar." O onun tepesinde

Elini sallayarak bardağı tekrar masaya bıraktı, şişe havada süzülerek masaya geri döndü. "Her neyse, seni bayıltan ateşli kurt adam sevgiline geri dönelim."

"Hiç komik değil, Samara. Birkaç gün önceki kavgadan beri mesajları çok ama çok ..."

"Yani?"

"Hayır."

"Soğuk mu?"

"Hayır."

"Ne, sana hayalet mi gönderiyor?" "Hayır."

"O zaman sorun ne?"

"Üzgün olduğunu söyleyebilirim. Her gibi değil."

"Sanırım değil. Temelde ona hayallerinden vazgeçmesini söylediniz."

"Ben öyle bir şey demedim," diye itiraz ettim. "Ona sadece yetenekli olduğunu ve bayılana kadar dayak yemesini gerektirmeyen başka bir şey yapabileceğini söyledim."

"Aynen öyle. Bir dövüşçüye dövüşmemesi gerektiğini söyledin. Dediğim gibi, ona hayallerinden vazgeçmesini söylediniz."

Kanım dondu. "Bunu ben mi yaptım?"

Bir sorunun kalbine inmek için kelimeleri ve terapiyi kullanma becerimle gurur duyuyordum ve bu soruna neden olanın ben olduğumu görmemiştim.

"Korkarım yaptın."

Samara'nın yüz ifadesi sempatikti, ama her zaman beni yargılamayan ve bana doğrudan, sağlam tavsiyeler veren kişi olmasını sevdim.

Pembe pantolonumun paçasında yıpranmış bir ipliği çektim. "Peki şimdi ne yapmalıyım?"

"Bu çok açık. Hatalı olduğunuzda ve sevdiğiniz birini incittiğinizde normalde ne yaparsınız?"

"Anlayabiliyor musun?"

"Onu sevdiğini mi?" Güldü. "Tabii ki seviyorum. Seni hayatın boyunca tanıdım ve hiç kimseyle bu kadar mutlu olduğumu görmemiştim. Şu an oldukça mutsuz olman dışında. Ama bunun nedeni hatalı olduğumu ve onu incittiğini biliyor olman ve bunu düzeltmen gerekmesi."

Kanepede dik oturdum. "Samara, ben hatalıyım."

"Evet, biliyorum."

Ayağa fırladım. "Gidip tamir etmem lazım."

"Dediğim gibi."

Telefonumdaki Life360 uygulamasını açtım. Evdeydi. Tabii ki evdeydi. Bazen bazı geceler geç saatlere kadar Ty'ın evinde film izlerdi ama bu kadar geç değil.

"Çantam nerede?"

"Araba kullanmıyorsun. Çok fazla şarap içtin. Ben ."

Mutfak masasının üzerinde çantamı bularak, "Sen de içiyordun," diye işaret ettim.

"Benim toleransımın seninkinden daha yüksek olduğunu biliyorsun." Yan kapıdan yine bir çekiç sesi gelmeye başladı. "Ayrıca, yeni komşum beni delirtmeden önce buradan gitmem gerekiyor."

Vampirlerin nadiren sarhoş olduğunu hep unutmuş gibiydim. Alkolü daha hızlı metabolize ederlerdi. Bir şişe votka içmektense güçlü bir kan sahibinden içerek daha fazla sarhoş olabilirlerdi.

"Saat kaç?" Kapıdan çıkarken telefonumu kontrol ettim. "Kahretsin, neredeyse gece yarısı oldu."

Jeep Wrangler'ına atladığımızda, "İçimden bir ses umursamayacağını söylüyor," dedi.

"Nereye gidiyorum?" diye sordu küçük otoparktan çıkarken. "Batı Yakası."

O otoyola doğru hızla ilerlerken benim de kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Sadece daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim," diye gevelemeye başladım. Güldü. "Evet, biliyorum."

"Onun yaralandığını görmek beni çok korkuttu."

"Bunların hepsi anlaşılabilir, ama bana annesi öldüğünden beri çok fazla yer değiştirdiğini söylememiş miydin? Çok fazla destek görmemiş olabileceğini ve yeni kız arkadaşının onu desteklememesinin onu oldukça incitmiş olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Yukarıdaki Tanrıça. Ben korkunç bir insanım." "Hayır, Celine. Sen sadece aşıksın."

Yolun geri kalanında onu görmek için gergin ve çaresiz bir şekilde işaret ettim. "Arabayı çektik, bütün pencereler karanlıktı. "Onlar uyuyor."

Anında, Ronan'ın yatak odasının olduğu yerdeki arka pencerede bir ışık yandı. Sonra bir tane daha.

Samara arabayı durdurarak, "Artık değil," dedi.

"Teşekkür ederim." Dışarı fırladım ve kapıyı çarparak aceleyle ön basamaklardan ahşap verandaya çıktım.

Tam kapıya ulaştığımda kapı açıldı ve söylemek üzere olduğum her şey beynimi terk etti.

Ronan açık kapıda boxer külotuyla duruyordu, hepsi bu. Sadece birkaç gün olmuştu, ama Tanrım, neredeyse verandasında bir su birikintisi içinde eriyordum.

"Sorun ne?" diye homurdandı, omzumun üzerinden etrafı taradı, belli ki bir tehlike arıyordu.

"Öyleyim," diye geveledim, bakışlarımı onun kalın kalçalarından, yontulmuş karın kaslarından ve aradaki tüm güzelliklerden ayırarak. "Yanıliyorum Ronan."

Arkasından gelen ayak seslerini beynim yakaladı.

"Eğer bir savaşçı olmak istiyorsan, seni durdurmaya hakkım yok. Aslında sana tam destek vermeliyim. Canının yanmasını izlemek bana yüksek kaygı verse ve kusma isteği uyandırorsa bile, bu bir mazeret değil. Her maçta oturacağım çünkü birine aşık olduğunda bunu yaparsın."

Şimdi titreyen dudaklarımı yaladığımda gözleri büyüdü. "Ve bu benim. Ben aşığım. Sana." Biraz kekeledikten sonra lafı uzatmadan söyledim. "Seni seviyorum."

Tam o sırada Ronan'ın amcası kapıda yanında belirdi; üzerinde sadece iç çamaşırları vardı. Belli ki güzel vücut geni aileden geliyordu.

Shane Amca bana bir kez göz kırptı, sonra döndü. "Bunu sen halledersin," diye mırıldanarak koridora geri döndü.

Hayal meyal, Samara'nın cipinin geri geri gittiğini ve uzaklaşırken çakılların üzerinde çtırdadığını fark ettim.

Orada durmuş, tenis ayakkabılarımın içinde titreyerek ona bakıyor ve bir şey söylemesini bekliyordum.

Aurası canlı bir sıcak pembeydi. Bu seksi olmamalıydı ama öyleydi. Açıkça çekici bir adam olmasına rağmen, ona ruhumu karıştıran bir şekilde mıknatıslanmamın gerçek sebebinin bu olmadığını fark ettim. Ona olan özlemim çok daha derin bir kuyudan geliyordu.

Gözleri -gece mavisi ve büyüleyici- beni bir saniye daha inceledi.

"Buraya gel." Ama ona uymamı beklemedi. Uzandı ve beni kollarına çekti.

Anında gözyaşlarına boğuldum. "Seni incittiğim için çok özür dilerim. Böyle olsun istememiştim. Çok bencildim. Çok korkmuştum. Hiç böyle hissetmemiştim."

"Kalbimi kırıyorsun bebeğim."

Beni kendine doğru daha sıkı çekti, sıcaklığıyla sardı. Beni nazıkçe salladı, avuçlarını sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi, ben haykırırken ağzını başımın tepesine bastırdı.

Birkaç dakika sonra tutuşunu hafifletti ama sadece biraz. "Beni dinlemeni istiyorum."

Burnumu çektim ve başımı salladım, yanağım hâlâ göğsündeydi. "Öncelikle teşekkür ederim. Geçen gecedan beri dibe vurmamışım gibi davranamam. Senden bu özrü duymaya ihtiyacım vardı. İkincisi, seni daha fazla dinlemediğim ya da bunu izlemenin senin için ne kadar zor olduğunu düşünmediğim için özür dilerim. Eğer tam tersi olsaydı, birinin sana zarar verdiğini gördüğümde aklımı kaçırdım."

"Yine de yaşamak için asla dövüşmem. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Yüzümü avuçladı ve gülümseyerek başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi.

"Ve üçüncüsü," dedi nazıkçe, şefkatle, "seni seviyorum bebeğim. Seni her şeyden çok seviyorum.

Bu dünyadaki herhangi bir şey ya da herhangi biri. Seni kaybetmemek için savaşmaktan vazgeçmem gerekseydi, vazgeçerdim. Sadece bunu hazmetmem biraz zaman aldı."

"Hayır. Bunu yapmanı istemiyorum. Bu benim bencilliğim ve sana haksızlık olur." Ağzını benimkine değdirdi, dudaklarımın ve dilimin tadına baktı.

"Artık makyaj seksi yapabilir miyiz?" Fısıldadım.

Gülümsedi. "Biraz içmişsin."

"O kadar da sarhoş değilim." Elimi külotunun içinde giderek büyüyen şişkinliğe götürdüm.

Homurdandı. "Emin misin?"

"Ronan, beni yalvartma." Avucumu onun sert sürttüm. "Sana içimde ihtiyacım var."

Boğazından hırıltılı bir ses çıkardı, sonra beni yerden kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım ve boğazının güçlü sütununu öptüm. Kalça yanaklarımı sıktı ve beni yatak odasına doğru taşıdı.

"Bu tanıdık geliyor," diye takıldım.

"Seninle tanıştığım ilk günden beri bu pembe şortu düşünüyordum."

Beni yatağının yanında ayaklarımın üzerine yatırdı ve yatak odasının kapısını kapattı. "Gerçekten mi?"

Titremem geçmemişti ama artık sinir yerine beklentim vardı. Üç uzun adımda bana döndü, şortumun fermuarını açıp kalçalarımın üzerinden geçirirken başucu lambasının loş ışığında bakışlarımı tuttu. Yere düştüklerinde aşağı baktı ve kalçalarımı kavradı.

"Ayak bileklerinde güzel duruyorlar."

Beni yatağı doğru iterken gülümsedim ve kendi isteğımlle sırt üstü uzandım. Uzun parmaklarını kalçalarımda gezdirdi, sonra bir parmağını külotumun altına kaydıldı.

"Unh." Onun dokunuşunu aramak için ayağı kalktım.

Nefes nefese bir parmağını içime kaydıldı. "Çok ıslak."

"Ronan," diye inledim. "Alay etmeyi bırak. Sana ihtiyacım var."

Homurdanır gibi bir ses çıkardı ve parmağını içimden çekti. O boxer külotunu çıkarırken ben de hiç vakit kaybetmeden üstümü başımın üzerinden kaldırdım, sonra sütyenimi çözüp yere fırlattım.

Başını salladı, yatağı doğru sürünürken bakışlarıyla bedenimi taradı. Vücudumu yukarı kaydıldı ve başımı yastığın üzerine koydum. Yarı yolda durdu ve ağzını meme ucuma doğru açtı. Bir iniltiyle kalçalarımı salladığımda, dişleriyle tepesini sıyırdı ve iki parmağıyla klitorisimin etrafında dolaştı.

"Lütfen," diye yalvardım, ağrımı dindirmesini istiyordum.

Alçak bir hırıltıyla dizlerinin üzerine doğru kaydıldı ve uyluklarımın altını kavrayarak onları yukarı ve geniş bir şekilde itti, karanlık bakışları aşağıya sabitlendi.

İleri doğru sallandı, yavaşça içime itmeden önce siki klitorisime doğru, kıvrımlarımda yukarı ve aşağı kayıyordu.

"Mmm," diye mırıldandı. "Çok mükemmel."

İçimi doldururken nefes nefese kaldım, ellerimi çarşafın içine soktum. İçeri ve dışarı pompaladı, aşırı uyarılmamdan dolayı kayganlaştı. Kalçalarımı bıraktı ve avuçlarını başımın altından geçirerek ön kollarının üzerine eğildi. Beni nazikçe kucakladı, dudaklarımı ısırırken kalçalarını yuvarladı, derin itişlerle gıcırdattı.

"Evet, işte böyle." Parmaklarımı sırtına doğru kıvırdım, aşağıya doğru her vuruşunda klitorisimi ovmasına bayılıyordum.

Mırıltılı hırıltısı göğsünden benimkine doğru titreşerek tenimde kışkırtıcı bir ürperti yarattı. Avuçlarımı onun kaslı kalçalarına doğru kaydıldı ve içime girdikçe kaslarının gerildiğini hissederek daha da tahrik oldum.

"Evet bebeğim," diye mırıldandı ağzıma karşı. "Çok sıkı ve tatlı. Beni çok iyi alıyorsun."

İnleyerek kör tırnaklarımı sırtına geçirdim. "üzereyim." "Bu doğru." Daha hızlı pompaladı. "Benim için gel, bebeğim."

Birdenbire, amcasının duyup duymadığını bile umursamadan onun adını haykırmaya başladım.

Ya da sokağın aşağısındaki komşular.

Beni sertçe öptü, orgazmım içimi titretirken iniltilerimi sanki hepsini kendisi istiyormuş gibi yuttu.

Yavaş yavaş azalırken öpücüğü kesti ve üzerimde gezindi. Daha sonra ben bedenimden ve ruhumdan akan coşku karşısında inerken diliyle alt dudağımın üzerinde gezindi.

Birden çekildi ve beni yüzüstü çevirdi, parmaklarını tenime batırdı ve kalçalarımı daha yukarı kaldırdı. Sonra tek bir vuruşla iç girdi.

"Siktir," diye homurdandı.

Zevk spazmları devam ederken bile daha fazlasını arzuluyor, onu daha derinlere çekmek için omurgamı eğiyordum.

"Evet, bebeğim. Sana sahip olmama izin ver."

Etimi sertçe kavradığı yerler kesinlikle morluklar bırakacaktı ama umurumda değildi. Ezici zevk duygusu -onun bana verdiği ve benim ona verdiğim- hissettiğim hafif acıyı bile bastırıyordu. Derine ve sertçe girdikçe etlerimiz birbirine , ritmik homurtuları odayı dolduruyor, göğüslerimin ve yanaklarımın altındaki serin çarşaf, o vücuduma girerken tutunmak için yatağa kıvrılmış yumruklarım. Her şey tam bir mutluluktı, daha önce hiç yaşamadığım bir coşku seviyesiydi. Ve tek istediğim-

"Daha fazla," diye mırıldandım, "daha fazla."

Homurdandı, daha sert, daha hızlı itti, kalın sikini daha da şiştiğini hissedene kadar içimde çok derine kaydırdı. Boşalmak üzereydi. Öne doğru düştü, beni yatağa bastırdı ve kalçalarını kıcıma gömdü. Ellerimi kendi elleriyle kapadı, içime boşalırken parmaklarını benimkilerin arasından , siki sertçe atıyordu.

Bu sefer beni ısırmadı ama ben nefes nefese kalmışken boynumun dibini hafifçe ısırıp ve yaladı.

Boğazımdan kulağıma kadar sokuldu ve "Seni o kadar çok seviyorum ki bu beni korkutuyor" diye fısıldadı.

"Neden korkuyorsun?"

"Çünkü seni kaybedemem. Seni kaybedersem ölürüm."

"Beni kaybetmeyeceksin." Hâlâ benimkinin arkasına dolanmış olan elinin arkasına bir öpücük kondurdum. "Ben de seni seviyorum, Ronan."

Beni kaldırıp içinden çıkardı ve tekrar üstüme yerleşmeden önce beni hızla döndürdü, teni tene harika bir şekilde bastırdı.

"Tekrar söyle," dedi, ciddi ve ağırbaşlı bir tavırla.

Parmaklarımı saçlarına geçirerek bakışlarını tuttum. "Seni seviyorum, Ronan Reed." Sonra kaşlarımı çattım. "Göbek adın ne? Onu bile bilmiyorum."

"Michael, Aziz Michael'dan sonra. Annem Katolikti." "O zaman seni seviyorum, Ronan Michael Reed."

O gülümsedi. Ben de öyle yaptım, ikimiz de baktık ve aramızda daha da büyüyen bu güzel duyguyu içimize çektik.

"Biliyorsun," dedim, "Aziz Mikail bir baş melekti. Bir savaşçı." "Bu doğru." Ağırlığını bir dirseğinin üzerine verdi ve saçımı itti.

Bir kulağımın arkasına. Sonra parmak uçları usulca boğazımdan aşağı kaydı.

"Belki annen o zaman bile senin hakkında bir şeyler hissetmiştir. Sen de her şey için savaşmak. Ve sonra gerçek bir savaşçı oldun."

"Belki de öyledir." İçini çekti. "Bazen benim hakkımda ne düşüneceğinden endişeleniyorum. Birçok kez işleri nasıl berbat ettiğimi. Dediğin gibi, hep kavga ediyorum. Ve her zaman iyi bir şekilde değil."

"Ama şimdi öylesin." Onu daha önce incitmiş olmanın pişmanlığını yuttum, hâlâ kendime kızgındım. "Geçen gecedен sonra kötü tepki verdiğimi biliyorum ama Ronan, sen inanılmaz bir dövüşçüsün. Çok yeteneklisin. Yumruk ve tekme yeme fikrinden nefret etsem de bunu görebiliyorum."

"Teşekkür ederim. Geçen gece olanlar bir şanstı, size söz verebilirim. Bir daha olmayacak."

"Ne oldu?" O geceyi hatırladım, nasıl da maçtaydı, ama sonra tribünlere baktı ve işte o zaman rakibi ona öyle sert bir yumruk attı ki bayıldı.

"Beni kızdırmak, dikkatimi dağıtmak için bir şeyler söyledi." Saçımın bir tutamıyla oynuyordu. "Daha önce hiç başıma gelmemişti. Ringde her zaman lazer gibi odaklanırım."

"Nasıl yaptı o zaman?"

"Senden bahsediyordu." Bakışlarımı sabit bir şekilde karşıladı. "Ama artık kirli oynamayı planladıklarının farkındayım, son dövüşümde Baron için hazır olacağım."

"Sıradaki sonuncusu mu?"

"NOWFC için sonbaharda Baton Rouge'daki eyalet şampiyonasına gidilecek. Sonra da uluslararası lige. Ama bunların hepsi

sadece her turnuvada kazanırsak."

"NOLA liginde takımınız bir galibiyet, bir beraberlik ve bir mağlubiyet aldı.

Bu da bir sonraki dövüşün her şeyi belirleyeceği

anlamına geliyor." Başımı salladım. "Bu doğru."

"Bu yüzden çok fazla antrenman yapman gerekecek."

"Evet. Ama gece yarısı ziyaretleri umurumda değil." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ya da dürüst olmak gerekirse her zaman ziyaret edebilirim."

Yüzünü bana dönmek için yan dönmeden önce birkaç dakika boyunca birbirimizi öpmeye başladık. "Hadi biraz uyuyalım."

Pencereye doğru döndüm. "Gel kıvrıl."

"Benim için zevkti." Beni belimden kavradı ve iri vücudunun kıvrımlarına doğru çekti.

Kıkırdayarak yastığa sokuldum ve kolumu onunkine doladım. Memnun bir sessizliğe gömüldüğümde bile ondan yayılan endişeyi hissedebiliyordum, büyüüm beni dürtüyordu. Yanımda biri üzgün olduğunda asla rahat edemezdim.

"Seni hâlâ endişelendiren ne? Kavga mı?" "Mm-hmm."

"Git uyu. Dinlen." Empatik büyüümü ona akıttım ve zihnini rahatlatmak için ona bir büyü gönderdim.

Birkaç dakika sonra vücudu etrafımda ağırlaştı ve uyuduğunu anladım. Çok geçmeden ben de uyudum, sonunda kendimden memnundum. Sadece o huzurlu olduğu için değil, ben de onun ihtiyacı olan eş olduğum için. Biz mükemmel bir eştik.

BÖLÜM 26

~RONAN~

HAZIRDIK. KENDİM DE DAHİL. SÜPÜRGEYE YASLANDIM.

Boya ahırının arkasındaki antrenman alanımızdaki ağaçta Ty'ın Zack'le boğuşmasını izliyorduk. Amcam Shane, bu son dövüşten önce son iki buçuk haftadır her gün öğlen hepimize izin vermişti.

Demir Pençeler'in girdiği her dövüşün görüntülerini internetten incelemiştik. Hem savunma hem de saldırı modlarında onları alt etmek için her manevrayı özenle çalıştık. Rakibinizi tanımak önemliydi, sadece onu alt etmek değil, zekâsıyla alt etmek de.

Artık ne pahasına olursa olsun kirli oynadıklarını bildiğimize göre -çöpten konuşmak küçük bir suç, pençeleri yasadışı kullanmak ve bundan kurtulmak büyük bir suç- bu gece için hazırдық. Antrenmanların yanı sıra, kaportacı dükkanının aşağısındaki spor salonunda kardiyo dayanıklılığımızı arttırmak ve ağırlık kaldırarak güçlenmek için antrenman yapıyorduk.

Bu geceye hazırlanmak için yapabileceğimiz başka bir şey yoktu. Kendimi güvende ve güçlü hissediyordum ama yine de aklımı kurcalayan bir şüphe vardı. Neden ya da ne olduğundan emin değildim. Celine ile ilişkim mükemmeldi. Çok sıkı çalıştığımndan beri, en azından iki gecede bir evime gelir ve benimle kalır, lüks vücuduyla beni sakinleştirir ve dingin varlığıyla beni uyuturdu.

"Bileğini bu şekilde tutmasına asla izin verme." Ty Zack'e Carter'ın kullandığını fark ettiği başka bir manevrayı gösteriyordu. Zack yarın gece onunla karşılaşacaktı. İlk maç onunkiydi.

Shane Amca arka açık kapıdan içeri girdi.

"Hey, Ronan!" diye seslendi. "Bir ziyaretçin var mı?"

Celine'i kastettiğini varsayarak, "Tabii ki hayır" dedim.

Başını salladı, sonra yanımdan geçip çocuklara doğru yöneldi, ahırın gölgelerinden çıkan biri onu takip ediyordu. Ayağa kalktım ve açık kapıya doğru yürüdüm, onun gün ışığına çıkmasını bekliyordum. Ama gelen Celine değildi. Babasıydı, Mateo.

Onu görünce biraz şaşırarak olduğum yerde durdum. Burada ne işi vardı?

Antrenmanı bırakmış olan Ty ve Zack'e baktı, "Kurt dövüş kulübü için antrenman mı yapıyorsunuz?"

"İlk kural, kurt dövüş kulübü hakkında konuşmayacaksın," dedi Zack ciddi bir şekilde. Bowie çimlerin üzerinde oturduğu yerden kıkırdadı.

Elinde boş su şişesi.

"Burada konuşabiliriz," dedim ve onu ahıra geri götürdüm.

Shane Amca çocuklarla konuşmak için yanlarına gelmişti, önümüzdeki hafta gelecek yeni bir bisiklet işiyle ilgili bir şeyler anlatıyordu.

"Celine iyi mi?" Beni görmeye gelmesinin aklıma gelen tek nedeni bu olduğu için sordum.

"O harika," dedi beni boya ambarına kadar takip ederek. "Sadece bir dakika sohbet etmek istedim."

Durdum ve döndüm, kollarımı kavuşturup ona baktım, bu her ne sikimse onu bekliyordum.

"Eminim neden burada olduğumu merak ediyorsunuzdur."

"Evet," diye vurgulu ve muhtemelen biraz fazla agresif bir şekilde ifade ettim.

Güldü ve onu ilk kez gülerken gördüğümü fark ettim. Önceki buluşmalarımıza göre çok daha rahattı. Tabii ki ilk seferinde kızının yatak odasının kapısını kırıp içeri girmeden önce kapının diğer tarafında kurt gibi dolaşıyordu, ikincisinde ise ilk resmi görüşmemizde kızına zarar vermeyin dersini almıştım.

"Umarım sakıncası yoktur ama Celine bize hayatının çoğunu tek başına geçirdiğini söyledi."

Yorum yapmadım çünkü ne demem gerekiyordu ki? *Evet, hayatımın büyük bir bölümünde bu dünyada yapayalnızdım.* Bu ona vermeyi planladığım bir itiraf değildi. Sadece bir kişiye karşı bu kadar savunmasız olmak istiyordum. Celine.

"Kızım uzun zamandır yer değiştirmediğinizi söyledi."

Tamam, beklediğim bu değildi. Ve bu yetersiz bir ifadeydi. On iki yaşımıdayken birkaç kez yer değiştirmiştım, ama sonra yakın zamana kadar tamamen ortadan kayboldu. Ve şimdi bile hala sessizdi, ortaya çıkmaya hazır değildi.

Ben hala yorum yapmayınca devam etti.

"Celine size söyledi mi bilmiyorum ama bir zamanlar benim de böyle bir sorunun vardı." "Bahsetmişti."

"Seninkiyle aynı değil," diye açıkladı, "ama şekil değiştirememenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Elbette, Celine'in size söyleyip söylemediğinden emin değilim ama kurdum benimle konuşuyor."

"Bana o söyledi."

"Öyle olduğunu sanıyordum. O aylar boyunca benim için zor olmuştu, kendimi biraz kontrolden çıkmış hissediyordum."

"Benim böyle bir sorunun yok," diye kolayca ve dürüstçe ifade ettim. Çoğunlukla. "On iki yaşımdan beri yer değiştirmedim, bu yüzden o hiçbir zaman benim bir parçam olmadı. Kendi başımın çaresine kendim baktım."

Sessizleşti, karanlık ve kurnaz gözleriyle beni değerlendirdi. "Anlıyorum."

Bu konuşma beni sinirlendirmeye başlamıştı. Bütün bunlar ne demek oluyordu? "Bir alfa olarak sana garip gelebileceğini biliyorum ama kurduma ihtiyacım yok."

Gözleri parlak altın rengine dönmüştü, canavarı muhtemelen benim hakkımda bazı boktan sözler söylüyordu. Her neyse. Hadi bakalım, Alfa.

"Bunların hepsi saçmalık," dedi Mateo. Açık sözlülüğü karşısında bir kahkaha attım.

"Her kurt adamın kendi kurduna ihtiyacı vardır. Ve seninkine ihtiyacın olmadığını söylemen de bir yalan. Çünkü o senin eşinin kim olduğunu senden önce fark etti, değil mi?" Durakladı, üstün bir kaşını kaldırdı. "Benim kızım mı?"

Siktir.

Boğazımı temizleyerek, "Evet." dedim.

İçimi çekerek kollarımı indirdim ve kalçalarımın üzerine koydum. "Bakın, kurdumun son zamanlarda söylemiyorum, bilmiyorum, yüzeyde kalan. Celine'in eşim olduğunu anlamama yardım ettiğini biliyorum. Ama onun hayatımın aşkı olduğunu fark eden kurt değildi. Ve öyle," dedim ona. "Bunu kendi başıma anladım."

Muhtemelen bu kadar dürüst olduğum için ifadesi şoka dönüştü.

Ama hiç yalancı olmamıştım. Asla. Bu yüzden tamamen temize çıksam iyi olur.

"Ama ona çoğu kurt adamın ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacım yok. Eğer hiç ortaya çıkmamaya ve tenimi ele geçirmemeye karar verirse, o zaman benim için sorun yok. Hayatım boyunca tek başıma gayet iyi idare ettim."

Mateo bir süre hiçbir şey söylemedi ve sonunda ekledi, "Bunun doğru olduğuna inanıyor olabilirsiniz ama hepimizin başkalarına ihtiyacı var. Bir eşe. Bir aileye."

Açık ahır kapısından dışarı baktı, orada çocukların tekrar dövüştüğünü duyabiliyordum.

"Ben de bir zamanlar yalnızdım, bunun yeterli olduğunu düşünüyordum ama bunun doğru olmadığını hemen anladım - Celine'in annesiyle tanıştığım ve onun benim için kim olduğunu keşfettiğim an." Bana geri döndü. "Bana hayatta tek başına hayatta kalmaya çalışmaktan daha fazlası olduğunu gösterdi."

Ne söylediği ya da gerçekten neden burada olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ta ki "Celine'e sahip olduğunu bilmeni sağlamak için buradayım. Bunu biliyorsun. Ama biz de varız. Ailemiz kendi çocuklarıyla ilgilenir. Bu yüzden artık bu dünyada tek başına hayatta kalmak zorunda olduğunu düşünme."

Açık ahır kapısını işaret etti.

"Görünüşe göre iyi arkadaşlarınız var ve Shane'in burada olmanızdan çok mutlu olduğunu biliyorum. Ama biz de buradayız. Eğer Celine'in ailesiyseniz ve onun eşi olmak bu anlama geliyorsa, o zaman siz de bizim ailemizsiniz."

Gerçekten söyleyecek sözüm yoktu. Hiç kimse beni bu kadar açık bir şekilde, bu kadar kişisel olarak karşılamamıştı. Celine'in babasının zorba, aşırı korumacı bir hıyar olduğunu düşünmüştüm. Bana onun aileye değer verdiğini söylemişti ve ben de bunu anladığımı sanmıştım. Ama o ana kadar gerçekten anlamamıştım.

Ayrıca Celine'den daha fazlasına sahip olduğum düşüncesiyle beni sarsan o samimi duygu dalgasını da hiç yaşamamıştım. Beni kendilerinden biri olarak gören koca bir aile birimim vardı.

Ayaklarıma bakarak sadece başımı salladım, buna ne diyeceğimi hala bilemiyordum, aniden sözümü geri almasından falan korkuyordum.

"Söylemeye geldiğim tek şey buydu. Seni eğitime geri dönmen için yalnız bırakayım." Yanımdan geçerken omzuma vurdu. "Yarın akşamki dövüşte görüşürüz."

Döndüğümde başımı kaldırmamı sağladı. "Geliyor musun?"

Güldü. "Bütün aile geliyor. O yüzden kazansan iyi olur," diye ekledi hafifçe, sonra diğer ahır kapısından çıkmaya devam etti.

Şaşkınlık içinde, Shane Amca'nın Bowie ile ağacın gölgesinde sohbet ettiği ve Ty ile Zack'in izledikleri açık kapıya doğru yürüdüm.

Bir şeyler kıpırdadı ve uyandı, ani bir farkındalıkla yükseldi. Amcamla - kanımla- bağımı yeniden canlandırdığım Güney'in derinliklerindeki bu yere çekilmemin kaderin basit bir oyunu olduğunu düşünmüştüm.

Sonra bahçedeki erkeklerle de gerçek dostluklar kurdum. Ayrıca Dr. Theriot'un yardımıyla ruhumun derinliklerine inerek daha derin kaygılarımın temel nedenini, saldaki bir çocuk gibi tutunduğum travmayı, onu yavaş yavaş batıran bir çapaya tutunarak keşfettim.

Sonunda Celine'le tanışmıştım; benim insanım, gerçek aşkım, var olma amacım. Çünkü onsuz benim için bir gelecek yoktu. Ve şimdi, babası -Benden ömür boyu nefret etmesini beklediğim bir adam beni kendi ailesi olarak kabul etti.

Bu sadece kader ya da ilahi Yaratıcı değildi. Başka biriydi. İçimden garip, serin bir rüzgâr geçti, çiçek kokuları yayılıyordu.

"Teşekkürler anne," diye fısıldadım ve bahçeye geri döndüm.

Kazanmamız gereken bir savaş vardı.

CHAPTER 27

~RONAN~

"ÇOK GERGINİM," DEDI CELINE, AVUÇLARINI YANAKLARINA BASTIRARAK en şirin şekilde, gözleri heyecanla parlıyordu.

"Gergin olma bebeğim." Onu kendime yakın tuttum, alnımı alnına bastırdım. "Bu gece her maçı kazanacağız. Sana söz veriyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum." Bana sıkıca sarıldı. "Sen dünyadaki en iyi dövüşçüsün."

Güldüm çünkü geçen seferkini telafi etmek için bana mümkün olan en destekleyici şeyleri söylediğini biliyordum. Dünyadaki en iyi dövüşçü ben değildim. Ama bunu ondan duymak kendime olan güvenimi daha da artırdı.

"Henüz delirmeyelim." Ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Ama ben senin savaşçınım ve bu gece kaybedemem. Kız arkadaşım beni desteklerken olmaz."

"Ben buradayım." Bana gülümsedi. "Her zaman burada olacağım."

"Ronan!" Ty soyunma odasının karşısından, Bowie ve Zack'in yürüdüğü koridora açılan kapının yanından seslendi. "Gitme zamanı!"

"Acele et ve yerine otur." Dudaklarını gagaladım ve kışına vurdum.

Güldü ve önümden çekip gitti. Diego koridordaydı.

"İyi şanslar çocuklar. Git öldür onları." Sonra o ve Celine aceleyle Biz.

Zack her zamanki gibi parmak uçlarında zıplıyor, sağa sola koşturuyordu.

"I fark ettim bizim Instagram aşağıdaki geçti ve

Demir Pençeler Bu

hafta sonu." Sırıttı.

"Yok artık," dedim, bu çok hoşuma gitmişti.

Bowie ve Ty güldüler. Gevşemiş ve ısınmıştık, yumruklarımız sıkılıydı ve Shane Amca'nın bizim için aldığı ve Blood Moon Body Shop'u resmi sponsorumuz yapan yeni kısa elbiseleri ve mayoları giyerek gitmeye hazırдық. Mayolarla aynı koyu kırmızıydılar ve arkalarına logomuz olan uluyan kurt ince bir şekilde işlenmişti.

Biz dışarı çıkarken Eminem'in "Lose Yourself" şarkısı arenada bangır bangır çaldı ve binlerce taraftar ayağa fırlayarak kükredi ve tezahüratlarıyla salonu inletti. Birlikte yedek kulübemize doğru yürürken Zack bana yan yan sırttı. Demir Pençeler görkemli girişlerini çoktan yapmışlardı, şimdi kafesin diğer tarafındaki sıralarından bize kötü kötü bakıyorlardı.

Gerçekten güldüm. Belli ki bir zamanlar sahip oldukları kalabalığın onlardan çok bizim için ayağa kalkmasına çok kızmışlardı. Ellerimizi kaldırdık, salladık ve kalabalığı daha da coşturduk. Ortalık çılgına dönmüştü ve kükrüyordu.

Yedek kulübemize doğru ilerlediğimizde müzik kesildi ve hakem ilk dövüşçüleri çağırmak için düdük çaldı. Listede ilk olarak Zack'in karşısında Carter vardı, geçen maçta beni nakavt eden o piç kurusu. Zack'le birlikte kafese girerken bana seslendi.

"Çeneni nasıl hissediyorsun Reed?"

Cevap vermedim, hiç etkilenmemiştim. Bu gece içimdeki güç hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Söyleyecekleri ya da yapacakları hiçbir şey etrafımda oluşturduğum kalkanı delip geçemezdi. Hiç olmadığım kadar güçlüydüm ve çok sağlamdım.

"Haydi, Zack!" diye bağırdı Bowie.

Hiçbirimiz oturmuyorduk, hakem kuralların üzerinden geçerken hepimiz kafesin kendi tarafımızda ayakta duruyorduk. Sponsorların oturduğu sıraya göz attığımda şifacının orada oturduğunu, hakemlerin de masalarında olduğunu ve işlerin kontrolden çıkması halinde elinde sakinleştirici olan bakıcının da orada olduğunu gördüm. Shane Amca da oradaydı, artık Rhett'in yanında resmi sponsorumuzdu. Ve Baron'un babası, fıçı göğüslü ve gri benekli siyah saçlı sert görünümlü bir adam. Boncuk gözleri bana hançer gibi bakıyordu. Bu beni hiç rahatsız etmedi.

Hakem dövüşün başlaması için düdük çalar çalmaz, tüm gözler ringe çevrildi ve Carter hemen başladı.

"Peki sen üstte misin altta mı? Bahse girerim Bowie üsttedir. Sen alt gibi görünüyorsun."

Zack'e geyler hakkında baĖnazca hakaretler savurmaya bařlamıř, bunun onu rahatsız edeceęini dūřünmüřtü.

Ty hırladı. Ona baktığında gözleri kurt yeşiliydi. Onun kurdunun ortaya çıktığını hiç görmemiştim.

"Bunun seni rahatsız etmesine izin verme. Sik onu, Ty."

"Dalga mı geğiyorsun benimle? O pis piçle asla yatmam."

O gülüp geçerken ben güldüm.

Sonra ikimiz de Zack'in Carter'ın çenesine doğru savurduğu yumruğu izliyorduk, ardından Carter'ın misilleme yumruğunun altından hızla sıyrıldı.

"Hayır, dostum." Zack sırttı. "Ben daha çok sulu pumalardan hoşlanıyorum. Annen dün gece iyi sikiştiğimi söyledi."

Carter Zack'e saldırırken yüzu kıpkırmızı kesildi, çılgınca savruluyor ve omzunun sadece bir bakış uzağına dūřüyordu. Zack hızlıydı, kaçıyor ve gülüyordu. Ringin etrafında koşuyor, geğerken bize gülümsüyordu.

"O çok kolay biri."

Biz de diğer taraftarlar gibi alkışladık ve bağırdık. Carter'ın son dövüşte dengemi bozmasına izin vermemiş olmayı dilerdim. Ama bu bana bir daha asla izin vermeyeceğim bir ders vermişti. Ben her zaman hatalarımdan ders alırım. Carter ringde Zack'i kovalamaktan yorulmadan önce Zack'in maçı üç raunt sürdü. Zack'in Carter'la mükemmel bir eşleşme olacağını bilmeliydik. dev kurt adam için. Zack'in dayanıklılığı büyük dövüşçünün çok ötesindeydi.

Beşinci rauntta Zack hamlesini yapmaya hazırđı. Carter'ı yere süpürdü ve hakem onu durdurana kadar yüzüne yumruk attı.

"TKO!" diye bağırdık saha kenarında hep bir ağızdan, Zack'in muhteşem ilk galibiyetine gülererek.

Zack'in en büyük dövüşçülerini yere serip yara almadan çıkması onun için ciddi bir gelişmeydi.

Sırada Ty ile Nate vardı. Ty onu yere sermeden önce maç otuz saniyeden fazla sürmedi.

Tekrar, ve üç . Biz üzerinde ve kenar çizgileri bağırdı birlikte, "TKOOOOOOO!"

Bowie, Adam'la birlikte kafese girdiğinde hayattan zevk alıyorduk.

Üçüncü rauntta Bowie onu nakavt etti.

Bowie onun üzerinde durup Baron, Nate ve Carter'a bir savaşçı gibi bakarken arena çılğına döndü. Hayatımda gördüğüm en havalı şeydi.

Sonunda sıra bana gelmişti. Baron'la aramızdaki bu son maça nelerin bağı olduğunu farkındaydım. Teknik olarak zaten kazanmıştık. Ama Baron ve ben yenilmiyordum. Onu yenemezsem WFC'nin eyalet düzeyinde yükselmeme izin vardı.

Tüm kariyerim bu ana doğru ilerliyor gibiydi. En iyisi olduğumu kanıtlama şansı için yasal bir ringde dövüşüyordum. Ama şimdi kendime ve dünyaya gerçek olduğumu kanıtlamaya hazırdım. Buraya aittim ve bir sonraki seviyeye geçmeye hazırdım. Ben bir şampiyondum.

Tribünlere baktığımda Celine'in kardeşlerinin, anne ve babasının, amcamın, Violet ve kocası Nico'nun yanında oturduğunu gördüm. Hepsi çılgık atıyor ve tezahürat yapıyordu ama Celine ayağa kalkmış, doğrudan bana gülümsüyor ve "Yürü be Ronan!" diye bağıırıyordu.

Ayrıca Baron'un babasını ve ön sıradaki arkadaşlarını da kaçırmadım, bana ters ters bakıp öfkelenildiler. Sanki sikimdeydi.

Hakem kuralları gerektiği gibi uygularken Baron alaycı bir tavırla ayakta durdu.

"Neredeyse bitti," dedim Baron'a hafifçe. "Merak etmeyin. Çabucak halledeceğim." Alay etti. "Beni yenemezsin. Biz hâlâ şampiyonuz."

Teknik olarak haklıydı. Baron kafeste yenilmezdi. Onu şimdi yenemezsem, eyalet karar verecekti ve bir sonraki seviyeye gitmek için onun takımını seçebilirlerdi. Eyaletteki yerimizi garantilemenin tek yolu Baron'u yenmemdi. Tam burada, hemen şimdi.

Sonra dövüş başladı. Baron ve ben birbirimizin etrafında döndük. Rakibinin ilk hamleyi yapmasını beklemeyi severdi. Savunma manevralarında en iyisiydi ve bu sayede rakibine boyun eğdiriyor, sonra da onu TKO pozisyonuna kilitliyordu.

Bu yüzden ona fırsat vermedim. Önce hüsrana uğrayacağını bildiğim için onu bekledim. Daireler çizmeye devam ettik, ikimiz de diğerinin peşinden gitmiyorduk.

Kalabalık bundan hoşlanmadı. Heckler bağırmaya başladı. "Hadi!" ve "Dövüşün, sizi pislikler!" ve "Dans etmeyi bırakın!"

Bunların hiçbirini beni rahatsız etmemişti ama Baron'u rahatsız ettiğini söyleyebilirdim. "Parasını ödediğim şeyi bana verin!" diye bağırdığında ön sıradaki bir adama ölümcül bir bakış fırlattı.

Babasının işletmeyi yönettiğini ve nihayetinde müşterileri mutlu etmekten sorumlu olduğunu bilmek, bildiğim gibi onu etkilemiş .

İşte o zaman Baron bana saldırdı. Savurdu ama kaçtım ve çenesine sert bir yumruk indirdim. Döndü ve tekrar geldi. Bir darbe indirmesine izin verdim, böylece ona yaklaşıp onu yere süpürebilecektim.

Ayakta en iyi dövüşen ben olduğum için gözleri fal taşı gibi açıldı. Benim oyunum yerde değildi. Bu yüzden son birkaç haftadır onu yere indirmenin en iyi yolunu bulmak için çok sıkı çalıştım. Bunu beklemiyordu. Hızla yuvarlanmaya çalışırken yüzündeki ifadeye bakılırsa, beklemiyordu da.

Asla tam dönüş yapamadı. Üstündeydim ve sağ kolunu bir armbarda kilitlemiştim, tutuşumdan çıkmaya çalışırsa yavaşça hiperekstansiyona sokmak için baskı uyguluyordum.

"Kahretsin," diye mırıldandı, kıvranıyor ve beni sarsmaya çalışıyordu.

"Olmayacak," diye mırıldandım. "Pes etsen iyi olur yoksa kolunu fena halde mahvederim."

İstemedim ve kırmak da istemedim ama bunun bir TKO olabilmesi için pes etmesi gerekiyordu.

Hırladı, gözleri parlak altın renginde parladı, beni sarsmaya çalışırken dişleri uzadı. Hiçbir yere gitmiyordu. Sadece daha sıkı kilitlendim, bacaklarım beline ve kalçalarına dolandı, manevra yapmasını engelledi.

Faydasız olduğunu anladığında bile dişlerini gıcırdatarak beni ısırma çalıştı. Çenesiyle bana ulaşabilseydi hakem düdüğü çalıp onu diskalifiye edecekti ama yapamadı. Ve bir hakem kararıyla kazanmak istemedim.

Dirseğine biraz daha baskı uyguladım. Baron'un pes etmesini, teslim olmasını istedim. Boşta kalan tek eliyle geriye uzandı, dış uyluğuma pençe atmayı başardı ama sadece şortumu yırtmayı başardı. Onun işe yaramaz çırpınışlarına güldüm. Paniklemişti, elimden kurtulmak için her şeyi deniyordu.

"Onu kıracağım Baron," diye fısıldadım daha fazla baskı uygularken, kurdum mevcut ve güçlü, göğsümün derinliklerinde hırıliyordu.

Kazanmak üzere olduğum belli olduğu için kalabalık bağırdı ve tezahürat yaptı. Hakemin düdüğü çalacağını düşündüğüm anda Baron pençelerini kafesin zeminine vurdu.

Yuvarlanarak ayağa fırladım, tüm arena ayağa kalkarken iki kolum da havadaydı. Hakem kolumu tuttu ve "Kazanan Ronan Reece!" diye anons etti.

Yutkundukça zorlukla nefes alıyordum ve yaptığım gerçek

o.

"New Orleans Kurt Dövüşü Şampiyonası'nın yeni şampiyonları Kanlı Ay Ekibi!"

Ty, Bowie ve Zack ringde beni Bowie ve Ty'in omuzlarında havaya kaldırıyorlardı. Güldüğüm ve "Evet!" diye bağırdığım sırada her şey bulanıktı.

Celine'i hemen ayağa kalkmış, gözyaşları yüzünden akarken, benim için yüksek sesle ve sert bir şekilde tezahürat yaparken buldum. Kalbim bu sevinci kaldıramadı. Bu çok fazlaydı.

Sonra çocuklar beni ayağa kaldırdı ve hakem NOWFC altın tokalı dev kemeri belime doladı. Ekip olarak kollarımızı birbirimizin omuzlarına doladık, birbirimize sokulduk, başlarımızı birleştirdik.

"!" diye bağırdı Zack.

"!" diye bağırdım. Alkışlar, ısıklar ve tezahüratlar daha da yükselirken, "Teşekkürler" diye ekledim daha sessiz bir şekilde. "Bunu sizinle birlikte yapmış olmaktan daha mutlu ya da gururlu olamazdım, kardeşlerim."

Her şeye rağmen birlikte yaptığımız bir şey için o samimi kardeşlik duygusunu paylaştığımız bir an oldu. Sonra gürleyen tezahüratların arasından tanıdık sesler yükseldi.

"Ronan!"

Döndüğümde Celine ve Diego'nun ringe doğru koştuğunu gördüm. Kendini kollarıma bıraktı ve ben de ayağa kaldırıp herkesin önünde öptüm. Benim eşim. Benim güzel, tatlı eşim.

Güldü ve bana sıkıca sarıldı, yüzümü avuçlarken gözyaşları pembe yanaklarından süzülüyordu. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkür , bebeğim." Alnımı onunkine bastırdım. "Teşekkür ederim."

"Seni seviyorum," diye alçak sesle fısıldadı. Ama gürültü sağır edici olsa da onu duydum.

Ve benim dünyam olağanüstü derecede mükemmeldi. Kurdumun gerçekten ortaya çıkıp çıkmaması benim için önemli değildi. O kollarımdayken ve hayatımdayken, tam ve bütündüm.

BÖLÜM 28

~GELINE~

ELIJAH ANNESİYLE BİRLİKTE YÜRÜYÜŞ YOLUNDAN AŞAĞIYA DOĞRU YÜRÜRKEN EL SALLADI.

Arabalarını.

"Haftaya görüşürüz," diye seslendim ve hemen içeri dönüp temizlik yapıp kapıyı kilitledim.

Bugün suluboya ile resim yapmıştık, bu yüzden aceleyle su bardağını boşalttım ve evinin ve önünde lastik salıncak olan bir ağacın resmini arka tezgâha koydum.

Lauren yaklaşık bir saat önce, son müşterimden hemen önce, baroyu geçtiğini heyecanla haykırarak beni aramıştı. Daha sonra üniversiteden beri en sevdiğimiz yerde bir kutlama içkisi içmek için bana katılmam için yalvardı, çünkü o zamanlar tüm büyük olaylarımızı kutladığımız yer orasıydı. Ne kadar spontane ve vahşi olsa da, aynı zamanda son derece batıl inançlara sahipti ve bu da çok tatlıydı.

Kabul ettim ama Ronan ve ekibinin Howler's'daki partisine yetişmeden önce sadece bir iki kadeh içmek için. Lauren yarın Baton Rouge'a dönüp oradaki dairesini resmen kapatacak ve eve dönmek için son eşyalarını alacaktı. Aksi takdirde, yeniden planlamaya çalışırdım. Ronan'ın partisiiyle başa baş gitse de, işten hemen sonra bir saatliğine buluşmayı kabul ettim.

Ona yolda olduğumu mesaj attım, sonra da Mid-City'ye doğru yola çıktım. Sıradan bir üniversite barı değildi, bu yüzden hoşumuza gitti.

Cadde boyunca park ettiğimde Ronan'a barda olduğumu ve Howler'a doğru yola çıktığımda ona haber vereceğimi bildiren kısa bir mesaj gönderdim. Ronan'ın

Doğaüstü canlılar ve insanlar için popüler bir içki mekânı olan barda mutlu saatler için iyi bir kalabalık vardı. Lauren büyük bir dikdörtgene sarılmış olan barın sağ tarafında oturuyordu.

"Ciciiiiiiii," diye bağırdı ve bana kocaman sarılmak için ayağa fırladı. Ailemin bana taktığı lakabı kullanan birkaç arkadaştan biriydi. Beni çok sıkı sıktı. "Seni görmek çok güzel kızım."

Gülerek ben de ona sarıldım. Lauren'ın aurası her zaman çok coşkuluydu. İkimiz arasında dışa dönük ve karizmatik olan oydu. Muhtemelen üniversitede bu kadar iyi anlaşmamızın nedeni de buydu. Ben her zaman utangaç ama soğukkanlı biriydim.

Kumral saçlarını büyük bir tokayla toplamıştı, beni her zaman oturduğumuz arka taraftaki küçük yerimize çekerken mavi gözleri neşeyle parlıyordu. Lauren bir cadı olmamasına rağmen, doğaüstü bir varlığın çekici kişiliğine sahipti. İnsanları her zaman kendi yörüngesine çekiyor gibiydi.

"İnanabiliyor musun?" diye sordu heyecanla. "Avukat olacağım. Babam bana hiç inanmadı ama sen hep inandın."

"Seni hep küçümsedi ve tabii ki küçümseyeceğini biliyordum. Lauren, sen bu dünyada her şeyi ortaya çıkarabilecek ve gerçekleştirebilecek tek kişisin."

Bir kahkaha patlattı. "Ya da bir felaket tezahür ettirin ve bunun gerçekleşmesini sağlayın."

Onun yanına yerleştim. "Sen de bu konuda iyiydin. Ama hey, üniversite hiç sıkıcı değildi."

Barmene el salladı, sangria'sının yarısı bitmişti. Bu her zaman en sevdiği içkiydi. "Sangria ister misin?"

"Elbette."

"İki tane daha alabilir miyiz?"

Barmen başıyla onayladıktan sonra yanımızdaki adamlardan bir sipariş daha aldı. Mutlu saatler devam ediyordu, bar zaten oldukça kalabalıktı.

"Peki şimdi ne olacak?" Taburemde ona doğru eğildim. "Baban için mi çalışacaksın?"

Dramatik bir iç geçirdi. "Bilmiyorum."

Babası şehirde tanınmış ve başarılı bir avukattı.

"Ama bahse girerim şirketinde sizin için bir köşe ofis hazırlıyordur."

"O da aynı şeyi söyledi. Sadece önce kendi başıma yapmak istiyorum." Bunu tamamen anladım.

"Ronan'la işler nasıl gidiyor?" diye sordu heyecanla. Anında gülümsedim ve o da güldü.

"Bu iyi, ha? Hadi gidelim. Bana detayları ver."

Ben de öyle yaptım. İlk içkimi bitirdiğimde ona nasıl aşık olduğumu itiraf ettim.

"Senin adına çok mutluyum," diye fişkırdı aurasından taşan sevinçle. "Tüm mutluluğu hak ediyorsun, Cici."

"Sen de öyle. Senin için yeni umutlar var mı? Baro için çalışma grubunuzda bana bahsettiğiniz şu adamdan ne haber?"

Homurdandı, sonra ikinci içkisinin son yudumunu aldı. "Yok artık. Tam bir dangalak. Hâlâ tek bir Pringle."

"Doğru bulacaksın."

"Endişelenmeyin." Barı taradı. "Burada oynamak için bir sürü güzel şey var."

Saati kontrol etmek için telefonuma baktım.

"Oh hayır," diye sızlandı. "Lütfen bir kez daha kal. Sanırım o seksi adamlar geliyor ve ben yalnız kalmak istemiyorum."

"Eküriyi oynamaktan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Lütfen, , lütfen. Sadece on dakika daha. Hangisini istediğimi görmek için yeterince uzun olacak."

İç çekerek tabureden indim ve tuvaletlere doğru baktım. "Tuvalete gitmem gerekiyor, on dakika sonra gitmem gerekiyor."

"Sen bir meleksin. Hey, iki sangrias daha lütfen," diye seslendi barmene, ben iş çıkışı içenlerin oluşturduğu kalabalığın arasından zikzaklar çizerek geçerken.

Banyoyu kullanıp ellerimi yıkadıktan sonra telefonumun çaldığını hissettim.

Hala barda olduğunu görüyorum. Yakında geliyor musun? Seni özledim.

Gülümseyerek hemen cevap yazdım.

10 dakikaya çıkıyorum! Söz veriyorum. Ben seni özledim. ♥

Ronan: ♥♥♥

Telefonumu Ronan'ın kutlama partisi için aldığım yeni pembe elbisenin cebine geri soktum. Ronan'a yeni ve güzel bir şeyle sürpriz yapmak istedim. Tatlı bir bedeni ve kabarık bir eteği vardı.

Bir sürü kıvrımı vardı, etekleri dizlerimin birkaç santim üstünde duruyordu. Bu elbiseye bayılırdı.

Çantamı tekrar omzuma atarak banyodan çıktım ve Lauren'in yanına döndüğümde bir grup erkeğin onun etrafında toplandığını gördüm. Hiç şaşırmadım. İçlerinden biri bana yer açmak için geri çekildiğinde, anında doğaüstü enerjinin vızıltısını hissettim. Oturup onlara bakmak için döndüğümde midem bulandı.

Onlar Demir Pençe takımıydı.

"Cici, bu yakışıklı beyler bize katılmak istedi."

İlk tanıdığım Baron bana daha yakın durdu. "Birbirimizi zaten tanıyoruz aslında. Değil mi *Cici*?"

Lauren yansıttığım endişeli hisleri hemen anladı.

"Onları tanıyor musunuz?" diye sordu, kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Tanıyoruz. Erkek arkadaşının takımı kurt kafesi şampiyonluğunu yeni kazandı."

Baron gülümsedi ama elindeki şişe birayı iki elimde dikkatsizce tuttuğum sangria ile tokuştururken bile radarım tetikteydi, bir şeylere tutunmaya ihtiyacım vardı.

"Yine de kırgın değilim." Bunu demek istememişti. Onu çok iyi okuyabiliyordum ama olay çıkarmadan nasıl kurtulacağımızı bulmaya çalışıyordum.

"Lauren, bence gitmeliyiz." Endişeyle etrafıma bakındım. Bar tıka basa doluydu ve dramatik olmak istemiyordum ama içgüdülerim bana oradan defolup gitmemi söylüyordu. *Şimdi*.

Baron gülümseyerek, "Henüz değil," diye itiraz etti. "Kadeh kaldırmaya ne dersiniz çocuklar? NOWFC'nin yeni şampiyonlarına."

Onlar bira şişelerine vurup içerken benim kalbim çılgınca çarpıyordu. Ben otomatik olarak bir yudum aldım, Lauren ise onunkinin geri kalanını devirdi.

"Sanırım bu kadarı bize yeter çocuklar," dedi boş bardağını bara vurarak.

Taburesinden sıçradı ve anında öne doğru tökezledi. Ayağa fırladım ve ona doğru hamle yaptım, tıpkı takımlarındaki iri adam Carter gibi.

"Lauren!" Ona doğru uzandım ama Carter onu tuttu, vücudu ona doğru sarkıyordu. Tamamen bayılmıştı.

"Ne oldu?" Konuşmamın bulanıklaştığını fark ederek sordum.

"Bir yudum daha, tatlım." Baron beni belimden kavradı ve içkimi ağzıma doğru itti.

"Hayır." Onu itmeye çalıştım ama kollarım güçsüzdü, uzuvlarım ağırlaşmıştı. Başımı geri çekmeden önce içkinin bir kısmı ağızıma kaçtı.

"Ne şans ama, değil mi Baron?" dedi takım arkadaşlarından biri, dizlerimin bağı çözülürken.

Düşerken Baron beni yakaladı. "Bizim için kesinlikle öyle. Ama onun için değil." Sonra kahkahaları etrafımda yankılanırken her şey karardı.

BÖLÜM 29

~RONAN~

"EYALETTE YARIŞMAK İÇİN YAPMAMIZ GEREKEN DAHA ÇOK ANTRENMAN VAR," DEDİM.

özellikle de üç gün önceki kolay galibiyetlerimizi anlatan Zack.

"Evet, evet." Zack bana el salladı. "Bir süre daha zaferin tadını çıkarmama izin ver." Barmene döndü. "Şu eski moda içkilerden bir tur daha içmeye ne dersin? Onlar ateşliydi."

Diego bardaydı, sopalarını barda çalarken Boomer'ın söylediği bir şeye bıyık altından gülüyor, Elizabeth çalışırken onunla sohbet ediyordu.

Howler'ın sahibi, Shane Amca'nın arkadaşlarından biri, barı sadece bizim arkadaşlarımız ve Blood Moon Body Shop'taki çocuklar için kapatmıştı. Rhett ilk içkimi bile ısmarlamıştı, Celine'in sadece kız arkadaşım değil, aynı zamanda dostum olduğunu herkes gibi o da bildiği için sonunda bana hak vermişti.

Ekibime katılıp canla başla çalıştıkları için çocuklara ve beni desteklediği Celine'e teşekkür etmek üzere bir konuşma hazırlamıştım. Ama sevgilim olmadan bu konuşmayı yapamazdım.

"Eyalet şampiyonasına giden en iyi takımlara baktınız mı?" diye sordu Ty.

Dans pistinin yakınındaki uzun masalardan birine geçtik. Kimse dans etmiyordu ama buradan kapıyı iyi görebiliyordum.

"Tabii ki var."

Kıkırdadı. "Peki bir şansımız var mı?"

"Oh evet. Bir atıştan daha fazlası. Ama spor salonunda daha fazla zaman geçireceğiz."

"Sorun değil. Antrenmanlardan keyif alıyorum."

Kapı açıldığında ikimiz de kapıya baktık. Joaquin doğrudan bize doğru yürüdü ve her zamanki tavrıyla oldukça sert bir şekilde "Tebrikler" dedi, ardından Diego ve Boomer'a katılmak üzere bara doğru yürüdü. Ty'ın bakışları onu takip etti.

"Hey, Ronan!" diye bağırdı Zack, arka odadan bize doğru büyük beyaz bir fırın kutusu taşıyordu. "Senin kız ne zaman geliyor? Pastayı kesmemiz gerek."

"Pastan var mı?" Bowie yanından geçerken Ty sordu.

"Tabii ki yaptım. Şuna bir bakın." Yanımızdaki uzun masanın üzerine koydu.

Kapağı açtığında Bowie, Zack'in omzunun üzerinden baktı ve güldü.

"Dürüst, ha?"

Pasta bir canavar gibiydi. Kırmızı krema ile kaplı pastanın ortasından uluyan gri bir kurt başı çıkıyordu. Kurdun altında dev bir bir numara rozeti vardı ve *Kanlı Ay Ekibi seni siyah ve mavi yapacak yazıyordu*.

"Vay canına," dedi Ty kuru bir sesle. "Şair olmak için günlük işini bırakma." "Şiirlerimin nesi varmış? Kafiye." Telefonumla konuşurken gülüştük.
cebimde vızıldadı.

Celine'in yolda olduğunu ya da gelmek üzere olduğunu bildiren bir mesaj atmasını bekleyerek uzaklaşmak için onları duymazdan geldim. Ama engellenmiş bir numaradan gönderilmiş bir videoydu. Videonun üstündeki oynatma sembolü ile donmuş görüntü kanıma buz gibi bir ürperti gönderdi.

Uzaklaştım ve oynat düğmesine bastım.

"Selam Reed," dedi Baron dostça bir tavırla, gözleri içkiden cam . Kolunu *Celine'in* omuzlarına dolamıştı.

Gözleri kapalıydı ve ona doğru yığılmıştı. Bilinci yerinde değildi. Tüm vücudum buz kesti, beynim gördüklerimi anlamlandırmaya çalışırken kalp atışlarım üç katına çıktı. O kadar felç olmuştum ki Baron'un söylediği her ne haltsa kaçırdım. Videoyu baştan başlatmak için başparmağımı hızla doğru sürükledim.

"Selam Reed. Bakın en sevdiğimiz barlardan birinde kimi bulduk." Onu daha da sıktı ve başı omzunda yana doğru yuvarlandı. "Ne kadar da

büyük bir tesadüf. Bir arkadaşıyla parti yapıyordu, ancak bizimle parti yapmalarının daha eğlenceli olacağına karar verdik."

Telefonu tutan kişi ekranı sağa doğru kaydırды ve esmer bir kadının başka bir kanepede sırtüstü uzanmış olduğunu gördü. Bu arkadaş Lauren olmalıydı.

Bir tür küçük kulübeye benzeyen şeyin arka planında -duvarların tamamı ahşaptı ve birine iki geyik kafası monte edilmişti- Nate ve Adam'ın bir iskambil masasında içki içtiklerini gördüm. Bu Carter'ın telefonla kayıt yaptığı anlamına geliyordu.

Ekran, Baron'un Celine'in bacaklarını kaldırarak kucağına aldığı yere geri döndü.

Kusacaktım. Hayır, onu *öldürecektim*.

Gülümsemesi düştü ve alışık olduğum soğuk pisliği gördüm.

"Sen ve ekibin bana çok para kaybettirdiniz. Babamı daha da çok kaybettim."

Sadece kazananın kazanacağı paradan bahsetmiyordu, bizim kapıyı almamızdan da bahsediyordu. Babası muhtemelen oğlunun takımının kazanacağına dair çok fazla bahis oynamıştı.

"Ama endişelenme, Reed. Kız arkadaşının bana borcunu ödemesine izin vereceğim." Asit midemde bir delik açtı.

Yüzünü kızın saçlarına doğru eğdi ve içine çekti. "Vay be. Çok güzel kokuyor," dedi o kadar rahat bir şekilde ki içim içimi yedi.

Celine'in göz kapakları titrerken Carter buna güldü. Baron Carter'a, "Bu kadar yeter," diyerek ayağa kalkmasını söyledi. Celine yan tarafına doğru yığıldı. "Partiyi başlatma zamanı geldi." Sonra video karardı.

"Ronan?" Ty'dı. "var?"

O zaman hırladığımı fark ettim - göğsümde titreşen alçak, tehditkâr bir ses.

" oluyor?" Bowie yaklaştı.

Life360 uygulamasını açtım. Telefonu şehrin dışında, ormanlık ve bataklık bir alanın yakınındaki bir otoyoldaydı. Ama hiç hareket etmiyordu. Muhtemelen üzerinde buldular ve pencereden dışarı atıldılar. Ama en azından bu bana bir yön verdi.

Kurdum yine hırladı, zihnimde çılgınca volta atıyordu. Kokusunu alacak kadar yaklaşır yaklaşmaz onu bulacaktık. Tek ihtiyacım olan buydu. Birkaç mil içinde onun kokusunu alırsam izini sürebilirdim. Ama telefonundan elli ya da yüz mil uzakta olabilirdi. Yine de bu benim başlangıç noktamdı. *Şimdi* oraya gitmeliydim.

Adamları görmezden gelerek, kaşlarımı çatarak ve neler olduğunu merak ederek, kaçırmış olabileceğim herhangi bir ipucunu kontrol etmek için videoyu tekrar oynattım. Omzumun üzerinden izliyor olmaları umurumda değildi.

Baron'u ve delirmeden önce Celine'in çaresiz görüntüsünü görmezden gelerek arka plana odaklandım, duvarda bir tüfek dolabı ve bir köşeye yaslanmış oltalar dikkatimi çekti. Burası bir av kampıydı.

"Ne oluyor lan?" Zack mırıldandı.

Dönüp telefonumu cebime soktuğumda ve kapıya doğru ilerlediğimde göğsüm kabarıyordu.

"Bekle, Ronan!" Ty topuklarımın üzerindeydi, omzumu tutuyordu. Döndüm ve hırladım. "Bırak lan beni!"

Beni ele geçiren panikle nefes nefese kalırken o irkildi ve avuçlarını havaya kaldırdı.

"Sadece yardım etmek istiyoruz, dostum."

Bowie, "Bu bir av kulübesine benziyordu," dedi.

"Ne konuda yardım?" diye sordu Diego. O, Boomer ve Joaquin de oraya gitmişlerdi. Shane Amca, Rhett ve kaportacıda çalışan birkaç arkadaşları da gelmişti.

Diego'ya baktım, o kadar perişan haldeydim ki söyleyemedim bile. Söyleyen Zack oldu.

"Kafeste dövuştüğümüz o pislikler kız kardeşini aldı."

"Kız kardeşim mi?" Diego'nun gözleri bir anda kurt altınıyla parladı ve köpek dişleri uzadı.

"Ona bir video göndermişler," diye ekledi Bowie.

"Lanet olası videoda ne var?" diye sordu Joaquin.

"Zamanımız yok!" Sesim birkaç desibel düşerek kükredim. "Telefonunun nerede olduğunu biliyorum."

Telefonunun hareket edip etmediğini görmek için uygulamayı kontrol ettim. Hareket etmemişti ve ormanla çevrili olduğu yerin yakınında bile bir dükkan ya da ev yoktu.

Bowie omzumun üzerinden telefona baktı. "Orası Bayou Segnette'e yakın, eyalet parkı. Oraya yakın birkaç av kampı var. Amcamın bir tane var. Pek çok kurt adam dolunayda orayı kullanır."

"Beni oraya götür," diye talepte bulundum, kurdumun sesimi tamamen ele geçirdiğini fark ettim.

Bowie ve ben kapıdan koşarak çıkıyorduk ve diğer herkes de öyle. Kamyon ve ciplere doluştuktan sonra Bowie'nin önderliğinde yola koyulduk.

Ty, Zack ve Diego arkadayken ben ön yolcu koltuğundaydım.

Bowie'ye, "Telefonunu tarif etmeye başlıyorum," dedim. "Onu oradan bulabiliriz."

Telefonumu konsoluna çarptım, tüm vücudum titriyordu. "Sakin ol Ronan," dedi Ty arka koltuktan. "Oraya varana kadar kendimizi turalım."

Vites değiştirmeye yakın olduğum için gergin görünüyordu ve bu SUV'un sınırları içinde, özellikle de içimi dolduran ve vücudumu titreten şiddetli öfke içinde iyi gitmezdi.

Tırnaklarım pençeye dönüştüğünde homurdanarak dizlerimi kavradım. Bu, on yıllardır kurdumdan gördüğüm ilk fiziksel işaretti. Ve onu memnuniyetle karşıladım. Ona ihtiyacım vardı. Onun da ona ihtiyacı vardı. Şoka girdiğimi hissediyordum ama etrafımdaki her görüntünün ve sesin tamamen farkındaydım. Aslında, her zamankinden daha da fazla. Sihir derimin altında uğulduyordu. Kendimi . . .

"Kahretsin," diye mırıldandım gırtlaktan gelen bir sesle, "Vites değiştirmek üzereyim. O geliyor."

"Dayan." Diego'nun sesi de derinleşmişti, öne doğru uzanıp elini omzuma koydu ve pençeleri gömleğime kıvrıldı. "Henüz değil."

Garip bir şekilde, dokunuşu beni toprakladı, beni parçalamaya ve kurdu serbest bırakmaya çalışan dehşet ve öfkeye rağmen beni sakinleştirdi. Belki de Celine'le ortak DNA'sıydı, emin değildim. Ama işe yaradı.

Gözlerimi kapadım, omurgamı kırbaçlayan ve beni bırakmaya zorlayan bir kırbaç gibi içimde dönen öfkeyi kontrol etmeye çalıştım. Genişleyen basınçla nefes alarak, telefonuna yaklaştıkça GPS'imdeki simgeyi izledim.

Sonra aklım ona gitti, benim tatlı Celine'ime. Korkuyor muydu? Şu anda ona zarar veriyorlar mıydı?

Onları lime lime edecektim. Gerçekten. Derinlerde, sadece birkaç kez duyduğum bir ses "*Evet*" diye fısıldadı.

"İleride sağda." Bowie beni tamamen uyanık hale getirdi.

Bataklık ormanına giden bir köy yolundaydık. Bowie, GPS'imin Celine'in hemen yanında olduğumuzu gösterdiği bankete saptı.

Kalbim burkuldu çünkü burada olmadığını biliyordum. Onu rızası dışında bir yere götürürken sadece telefonunu pencereden dışarı atmışlardı.

Bowie daha durmadan dışarı fırladım ve hemen onu buldum, kokusu cep telefonuna sinmişti. Yabani otlarla kaplı bir alana düşmüştü, sadece köşesinde küçük bir çatlak vardı. Ama telefonda çok iyi tanıdığım başka bir kokunun kokusunu aldım-Baron.

Karanlık, gürleyen bir hırıltı boğazımı yuvarladı. Bir sıcaklık parıltısı bedenimi sardı ve parlak, keskin bir acıya dönüştü.

Oluyor işte.

Bir patlama, sonra bir tane daha ve bir tane daha acı beni yaktı, kemiklerim kırıldı ve yeniden hizalandı, göğsüm ve uzuvlarım gerildi ve büyüdü, kıyafetlerimi yırttı. Sonunda kontrolü tamamen ele aldığını hissedene kadar dönüşüm birkaç saniye boyunca acı verdi.

Dostum. İçime çekiyorum. Yakınımda. Tatlı kokusu rüzgarda.

"Lanet olsun." **Paket arkadaşım konuşuyor. Dönüyorum. Yavru köpek gibi davranan o. "Ne oluyor Ronan?"**

Cüssem karşısında şok oldu. Ve korktu.

Öyle olmalı. Herkes benden korkmalı ve önümde boyun eğmeli. Canavarlara dönüşürken gözleri kurtlarıyla parlıyor - kardeşlerim. Yine de hepsinin üzerinde yükseliyorum.

Varlıklarını kabul ediyorum çünkü alfalarının avlanmasına ve kan akıtmasına yardım edecekler.

Başımı ormana doğru çevirip derin nefes alıyorum. Onun kokusunu alıyorum.

O yakınlarda. Ve düşmanlar da öyle.

BÖLÜM 3o

~GELINE~

SESLERİ ÖNCE BOĞUK ÇIKIYOR, SONRA O KADAR YÜKSEK ÇIKIYOR KI, GÜLÜYORLAR

. Hiç gitmediğim bir yerde bir kanepede yan yatıyordum.

Tehlikede olduğumu bildiğim için yerimden kalkmadım. Zihnim bulanık olsa da barda olanları hatırladım ve bizi başka bir yere götürdüklerini fark ettim.

Bir masada ikisi oturuyor, ikisi ayakta bir şeyler çekiyorlardı.

"Dostum, muhtemelen şu anda ağlıyordur. yemiştir." Bu büyük olanın sesiydi. Carter.

"Ona bir sonraki videoyu gönderene kadar bekle." Bu Baron'du. "Keşke bunun için yüzünü görebilseydim," dedi tanımadığım bir başkası. Hepsi daha yüksek sesle güldü.

Dikkatlerini çekmemek için başımı hareket ettirmeden odaya baktım.

Lauren. O da benim oturduğum kanepenin yanındaki kanepedeydi. Odanın köşesinde, erkeklerin bulunduğu masanın karşısında bir arka kapı vardı.

"Haydi. Bir tane daha," dedi içlerinden biri.

Biri birayı huni gibi akıtırken yüksek sesle "Hadi, hadi, hadi" diye tezahürat yapıyorlardı. Şansımı deneyerek kanepemden kaydım ve Lauren'in kanepenin arkasına süründüm. Bir damla gözyaşı dökerken ses çıkarmamak için dudağımı ısırdım.

Yanağımdan aşağı kaydı. Yardım bulup Lauren için geri dönecektim. Dönmek zorundaydım.

Bacaklarım hâlâ ağırdı ve kafam çatı içkisinden bulanıktı ama kapıya odaklandım ve ince halıda sessizce ilerledim. I

Belli ki sarhoş oldukları için kendimi şanslı saydım, yoksa beni çoktan duymuş olurlardı. Yavaşça, ellerim titreyerek ve kalbim çarparak, hâlâ dört ayak üstünde topuza uzandım ve kapıyı açtım, sonra da dışarı süzıldüm.

Sallanarak ayağa kalktığımda hava karanlıktı. Neredeyse dolunay olan ay, berrak gökyüzünde parlayarak etrafımı aydınlatıyordu. Kamyonlar, küçük bir kulübe ve onun ötesinde orman.

Tökezleyerek koştum, ancak ayaklarımın çıplak olduğunu fark ettim. Ayakkabılarım ya düşmüş ya da bir noktada çıkarılmıştı ama umurumda değildi. Olabildiğince hızlı koştum, doğruca buraya giden çakıllı yolun karşısındaki ağaçların arasına daldım.

Sivri bir çakıl parçasına bastığımda inledim ama yine de koştum ve hızla ağaçların gölgesinde kayboldum.

"Celine!" diye bağırdı beni esir alanlardan biri arkamdaki kamaranın yönünden.

Nefes nefese, arkama bile bakmadan çalıların arasından geçtim. Sonra sığ, bulanık suya girdim.

"Kahretsin," diye mırıldandım, şehrin dışında bir yerde sulak bir alanda olmam gerektiğini biliyordum.

"Neredesinuuuuu?" diye seslendi içlerinden biri şarkılı bir sesle. Etrafımda ürkütücü bir şekilde yankılandı. Kahkahaları daha da yaklaştı. Beni kovalıyorlardı.

Suyun içinde kayarak ilerledim, solumdaki suya büyük bir şey sıçradığında durmadım bile. Sağa dönerek baldır derinliğindeki suya girdim, sivri bir çubuğa bastım ama durmadım. Sonra bataklık su sona erdi ve suyun kokumu maskeleymesini umarak kuru toprağa geri döndüm.

bir yerlerde gülüşüklerini ve çalılıkların arasından geçtiklerini duyabiliyordum.

"Sorun değil, tatlım!" Baron seslendi. "İyi bir kovalamacayı severiz!" "Ruuuuun yapsan iyi olur, Celiiiiine!" diye bağırdı içlerinden biri.

"Koş, çabuk!" diye seslendi bir başkası.

Daha fazla kahkaha, ama sonra hırıltılara dönüştü. Keskin bir büyü dalgası havayı kıvılcımlandırdı, agresif bir enerji arkamdan akıyordu. Yer değiştiriyorlardı.

"Hayır, hayır, hayır," diye inledim.

Bataklığın içinden geçen kara şeridini takip ederek ormanın içinden uçtum ama bunun umutsuz olduğunu biliyordum. Kurt adamlardan kaçamazdım. Babamın ve kardeşlerimin nasıl canavarlara dönüştüğünü görmüştüm. Burada ölecektim.

Ay ışığı ağaçların arasından süzülerek yolumu aydınlatıyordu. Koşmaya devam ettim, ayağım ağrıyordu, muhtemelen kanıyordu ama bir açıklığa doğru kaçarken umurumda değildi. Nefes nefese kalmış, tüm vücudum adrenalin ve dehşetten titrerken, açıklığın diğer tarafına doğru tekrar koşmaya başladım, nereye koşarsam koşayım tehlikede olduğumu biliyordum.

Sonra derin bir hırıltı beni küçük çayırın ortasında durdurdu. Derin nefesler alarak sestten uzaklaştım, gri bir kurt adam gölgelerin arasından çıktı. Bu Baron'du.

İnsan formundayken olduğu gibi aynı puslu gri auraya sahipti. Sonra sağdan bir başkası sıçradı, daha iri yarı, kaslı bir kurt adamdı. O, gruplarındaki iri adam Carter'dı. Diğer ikisi beni arkadan kuşattı, çeneleri gevşemişti, dilleri keskin dişlerinin arasında sallanıyordu.

Hayatımda hiç böyle bir ölüm hayal etmemiştim. Kurtadamlardan hiç korkmamıştım. Korkunç ölüm makineleri olsalar bile, hayatımda en çok sevdiğim erkekler de aynı vahşi yaratıklardı. Ve bana asla zarar vermezlerdi.

Gri olan -Baron- dört ayak üzerine düştü, kafası hâlâ benden bir karış uzundu ve sonra daha da yaklaştı. Geniş, sivri dişli ağzını sanki kötü niyetle gülümsüyormuş gibi gösteren bir şekilde nefes nefese kaldı.

"Lütfen, yapma."

Avuçlarımı kaldırdım, keşke kürküne dokunabilseydim de ona sakinleştirici bir büyü yapabilseydim. Ama bu yeterli olmazdı. Gözlerinde nefret vardı. Ronan yüzünden bana acı çektirmeyi planlıyordu; bu kesindi.

Ronan. Onu son bir kez daha görebilmeyi, onu sevdiğimi söyleyebilmeyi ve gözlerindeki sevgi ışıltısını görebilmeyi dileyerek hıçkıra hıçkıra ağladım.

Baron'un kurdu hırladı, gözleri kısıldı. Ölümümünden korkmak istemiyordum, bu yüzden başımı arkaya yatırdım ve aya baktım. Göklere huzur ve acı olmaması için dua ettim, çabuk olması için. Ailem ve arkadaşlarım için dua ettim, bense de olsa güzel ve kutsanmış bir hayatları olsun diye.

Ve en çok Ronan için dua ettim. Sonsuza dek yas tutmaması, bunun onu yıkmaması ve öbür dünyaya geçtiğimde bile onu her zaman seveceğimi bilmesi için dua ettim.

Baron'un sıcak nefesini boğazımda hissederken, hırıltısı havayı titretirken, sadece huzuru ve-

Ormanda ani bir gürültü koptu; dallar kırılıyor, su sıçırıyor ve bir kurt hırılıyordu. Sonra hızlı bir kürk parıltısı

Bir kurt adam açıklığa sıçradı ve beni kabaca yana itti. O diğerleriyle yüzleşmek için dönerken ben yere düştüm.

Yaratık *çok büyüktü*. Gümüşü beyaz kürküyle iki ayağının üzerine kalktı ve Baron'un canavarına doğru kükredi. Hayatımda gördüğüm en büyük kurttu, yerden en az on altı metre yüksekteydi. Kardeşlerimden, hatta babamdan bile büyüktü.

İri yarı kurt adam Carter'a saldırmadan önce onu tanımak için sadece birkaç saniyem vardı; çenesinin tamamı keskin bir kırılma ve kemik çatırdamasıyla omzunu yuttu.

Carter hırladı ve pençeledi. Beyaz kurt adam onu bir ağaca fırlattı ve orada düşüp hareketsiz kaldı. Beyaz kurt iki küçük kurda baktı ve parmak uzunluğundaki dişlerini göstererek hırladı. İki küçük kurt hızla dönüp ormana doğru kaçtı.

Beyaz kurt hiçbir uyarıda bulunmadan Baron'un üzerine atladı, Baron sola doğru kaçtı ama yeterince hızlı değildi. Dev kurt adam bir kolunu savurdu ve Baron'un göğsünde derin yaralar açtı. Baron bir çığlık attı ve çenesi havada takırdayarak geri çekildi.

Savunucum -arka ayakları üzerine dikilmiş, pençe uçlu elleriyle kollarını açmış, saldırmaya hazırlanıyordu- dişlerini gösterdi ve hırladı. Tüylerimi diken diken eden bir sestti bu. Vücudunu Baron'la arama koymak için hareket etti.

Nefesim kesildi. Nasıl olur da onu hemen tanıyamazdım? "Ronan!"

Bana bakmak için kocaman kafasını çevirdi, hırıltısı sönüyordu. Gözleri buzul mavisiydi, delici ve yakıcıydı. Bu tonu daha önce de görmüştüm. Bana baktı, bir kez göz kırptı, sonra bir nefes çekti. Hızlı bir sarsıntıyla döndü ve bir sıçrayışta Baron'un üzerine atladı. Ronan dişleriyle onu parçalarken Baron tiz bir çığlık attı.

Gırtlaktan gelen hırıltılar ve korkunç ısırma sesleri arasında yuvarlanıyorlardı. Ayaklarımın üzerine sıçradım ve bir ağacın gövdesine doğru geri itildim.

Aniden, bir, sonra iki, sonra üç, dört, beş kurt adam açıklığa daldı. Bataklığa kaçan diğer iki tutsağın peşinden Diego'nun önderliğinde fırlamadan önce kardeşlerimi tanıdım. Joaquin açıklığın kenarında durdu, kızıl saçlı kurt formu neredeyse muhteşemdi.

İyi olduğumu belirtmek için başımı salladım, sonra gölgelerin içine doğru koştu. Tanımadığım üç kurt Ronan'a saldırdığında hırıltılar ve diş gıcırıltıları vardı.

"Dur!"

Onu itip kakmaya ve pençelemeye devam ettiler. Ronan vahşî bir hırıltıyla onlara döndü. Sonra onu neden durdurmaya çalıştıklarını anladım. Ağzı kanla kırmızıya boyanmıştı. Baron'u öldürüyordu, eğer henüz öldürmediyse. Baron onun altında kıpırdamadan yatıyordu.

Adam kaçırma cinayeti haklı çıkarmaz. Baron ve arkadaşları benim ve Lauren için daha kötüsünü planlamış olsalar da bunu gerçekleştirememişlerdi. Bu yükün Ronan'ın sırtına binmesini istemedim.

-Ya da birlikte geçirdiğimiz hayatın, onun doğaüstü mahkeme sisteminde acı çekmesiyle lekelenmesini ya da saptırılmasını istemiyoruz.

Jules teyzem buradaki yasalarımızın uygulayıcısı olsa da, görmezden gelemezdi. Benim için bile.

"Ronan!" Bağırdım.

Beyaz kurt adam anında bana baktı.

"Hayır, Ronan." Ağacı ittim, ona doğru topallayarak yürürken ayağımdaki acıdan irkildim.

Dört ayak üzerine düştü ve onların arasından geçerek Bowie olduğundan şüphelendiğim iri siyah kurt adama dişlerini gösterdi. Ronan bana doğru ilerlerken geri çekildi, sürekli bir hırıltı derinden ve alçaktan gürliyordu.

"Ah, Ronan." Aurası alev kırmızısıydı ve öfkeyle titreşiyordu. "iyiyim," diye ona güvence verdim.

Yaklaşarak yüzümü kürküne gömdüm ve kollarımı boynuna olabildiğince doladım. "Ben iyiyim. Shhhh."

Huzur büyümü çağırmayı başardım ve ona döktüm. Hırıltısı yavaşça o rahatlatıcı mırıltıya dönüştü.

"Geldiğine çok sevindim," dedim, bu kadar hafif bir ifadeye gülmek istiyordum ama hem korkudan hem de rahatlamadan dolayı çok yorgundum.

Geri çekildi ve karnı yere değene kadar alçaldı, sonra beni yanına doğru itti. Ne istediğini anlamam bir saniye sürdü.

Yavaşça yanına gittim ve sırtına tırmandım, tutunmak için parmaklarımı kürküne geçirdim. Ayağa kalktığında, ay ışığı çemberindeki diğer üç kurda baktı. Onlar onun takım arkadaşlarıydı. Auralarını tanıdım, hepsi de insan formundaykenki ile aynı renkteydi. Sadece Ronan'ınki şu anda normalden daha koyu ve öfkeliydi.

Kasları altımda gerildi ve sonra boynunu aya doğru kaldırıp uludu. Uzun, gür, hoş bir sestî, daha önce hiç bu kadar güçlü bir şekilde hissetmediğim bir duygu kaynağıydı. Uluma hüznü, boğuk bir çığlığa dönüşene kadar devam etti.

Sona erdiğinde, diğer üçü -Bowie, Zack ve Ty- başlarını yıldızlı gökyüzüne kaldırıp seslerini duyurmadan önce kısa bir sessizlik anı yaşandı. Üçü de uluyarak karşılık verdi; bu, daha fazlası haline gelen ve bu hesaplaşma anında akrabalıklarının hissetmeye ihtiyaç duyan arkadaşlarına bir cevaptı.

Çünkü bu Ronan için bir hesaplaşmaydı -kurtla bir olduğu, beni kurtarmak için olabileceği her şey olduğunda geçmişteki kayıplarının, acılarının ve pişmanlık utancının silindiği an.

Havayı kokladı ve açıklık boyunca yürüdü. Diğerlerinin yanından geçerken onlara, "Lütfen gidip kulübedeki arkadaşımı getirin. Onu orada bırakmışlar."

Bowie homurdandı ve önce çıktı, diğer ikisi de peşinden kayboldu.

Ronan omzunun üzerinden bana baktı. Soluk mavi gözlerinde sıcaklıktan başka bir şey yoktu ve kurdunu bu şekilde hiç tanımamış biri için hem insan hem de canavar üzerinde tam kontrol sahibi olmasına hayret ettim. Ondan daha azını nasıl bekleyebilirdim ki?

"Ben iyiyim," diye güvence verdim ona. "Dayanabilirim." Gülümsediğimde gözlerini kırıştırdı ve havayı kokladı, sonra da koşmaya başladı.

Parmaklarımı kürkünün içine sokup topuklarımı böğrüne bastırarak ona sıkıca tutundum. Orman hızla geçip giderken neredeyse hiçbir şey göremiyordum, ay ışığı ağaçların arasını aydınlatıyordu. Ara sıra uzaklardan bir kurt adam uluması duyuyordum. Bunun Lauren ve kaçan diğer ikisini buldukları anlamına gelmesini umuyordum.

Diego ve Joaquin ne yapacaklarını bilirlerdi. Hemen teyzemle iletişime geçip onları şifacılarla götürürlerdi. Ölmemiş olmalarını umuyordum. Onların hayatlarını çok önemseydiğim için değil, Ronan'inkini çok önemseydiğim için. Acı çekecek başka bir sınava ihtiyacı yoktu.

Daha önce beni kurtarmak için ağaçların arasından geçerken gürültülüyken, şimdi bataklık ormandan geçerken sessizdi. On dakika sonra bir yola çıktı. Sola döndü ve asfalt boyunca tırıs tırıs ilerledi, ay yolumuza rehberlik ederken pençeleri çimentoya takırdıyordu.

İleride kamyon ve ciplerin ana hatlarını gördüğümde Bowie'ninkileri ve kardeşiminkileri hemen tanıdım. Ronan durmak için yavaşladığında dik oturdum, sonra yanından kaydım. Dönüp tekrar burnunu çekti, sonra burnuyla bana sokularak beni Bowie'nin aracına doğru itti. Kaputa doğru geri geri gittim.

Kurtadamlar tamamen kurt ya da insan değillerdi, ikisinin arasında bir yerdeydiler ama Ronan'ın dört ayak üzerinde durup o berrak, mavi gözleriyle bana bakarken bir güzelliği vardı.

Bana dikkatle baktı ve ben de ona baktım. "Oldukça güzelsin Ronan. Bir insan ve bir kurt olarak."

Yemin ederim bana kaşlarını kaldırdı. Sonra arka ayaklarının üzerine kalkarak ihtişamını bana sonuna kadar gösterdi. Kemiklerin kırılma sesini duyana kadar neredeyse gösteriş yaptığını düşünecektim. Hızla geri çekildi ve hemen üst kollarımı kavradı, bana doğru eğildi ve hala kurt formundaymış gibi kokladı.

"Kan kokusu alıyorum." Gözleri hâlâ buz rengindeydi.

Çenesinde, boynunda ve göğsünde Baron'la yaşadığı şiddetin izlerini gördüğümde, "Her tarafına bulaşmış," dedim.

Bir nefes çekti, tavırları hâlâ kendisinden çok kurda benziyordu. "Hayatta olduğu için şanslı."

"Peki ya o?" Nazikçe sordum. "Hâlâ hayatta mı?" "Şimdilik."

Daha fazla sorgulamadım çünkü sonra omzum boyunca ve kaburgalarımaya doğru beni tekrar kokluyordu.

"Bu benim ayağım." Yaralı olanı kaldırdım. "Kaçarken bir kayaya bastım."

Beni kollarına alıp Bowie'nin cipine götürürken göğsündeki o tehditkâr hırıltı yeniden titreşti. Beni yolcu koltuğuna oturtuktan sonra sürücü koltuğuna koştu, hâlâ çırılçıplaktım, konsolda duran anahtarlığı kullanarak arabayı çalıştırdı ve diğer yöne doğru ilerlemeye başladı.

"Peki ya Bowie ve onlar?" Sesim titriyordu artık. Kaçtığım ve tanık olduğum şeyin şoku beni yakalamıştı.

"Bir yolunu bulurlar. Merak etmeyin."

Başımı salladım, o puslu havada uyanıp Lauren'ı baygın ve ikimizi de büyük bir tehlike içinde bulduğumu hatırlayınca yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

Ronan direksiyonu yolun kenarına kırdı, arabayı park etti ve beni yanlamasına kucağına çekti. Bana sıkıca sarıldı, başımı çenesinin altına sıkıştırdı.

"Bir şeyin . İyisin."

Parmaklarımı omzuna gömdüm ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim, beni düzeltecek olanın bu olduğunu biliyordum.

Sonra sesi titredi. "Öyle değil ? Tamam mı?"

O gelmeden önce ne düşünmüş olabileceğini, ne yapmış olabileceğini fark ettim.

Ona bakarak başımı salladım. "Evet, Ronan. Senin sayende iyiyim. Bizi nasıl buldunuz?"

"Telefonunuzdan."

"Ne?"

"Telefonunu camdan dışarı attılar. Ama lanet olası aptallar bunu yeterince uzağa yapmadılar."

"Oh." Gülümsedim ve onunla Life360 üzerinden bağlantı kurmak için o adımı attığım için Tanrıça'ya şükrettim. "Şanslıymışım." Ama aslında değildi. Şanstan daha fazlasıydı.

Ben gözyaşlarımı bırakıp onun kollarında teselli bulurken o da bana sıkıca sarıldı. Sonunda nefes alış veriş yavaşladı ve ikimiz de birbirimizin kollarında olmanın verdiği güvenin tadını çıkararak sessiz ve mutlu olduk.

Sonra yumuşak bir sesle konuştu. "Annem arabada beni düzeltti. Bana bir şeyi kaldırmamı söyledi. Ben de pençelerimle ona saldırdım. İsteyerek yapmadım ama kurdum o zaman saldırgan ve savunmacıydı."

En trajik anını itiraf ettiğini, bunu bana anlatmaya ihtiyacı olduğunu anlamam sadece birkaç saniye sürdü.

"Kazada mı demek istiyorsun? Öldüğü zaman mı?" "Evet."

Elini omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdirerek beni yatıştırmaya devam etti ama şimdi yatıştırılması gereken oydu.

"Tam ona doğru hamle yaptığım anda bir geyik yola fırladı. Direksiyonu kırdı ve bir ağaca çarptık." Sesli bir şekilde yutkundum. "Onu öldürdüğümü sandım. Yani kurdum gitti ya da ben onu gönderdim. Ya da her ikisi de."

"Onu sen öldürmedin." Ona bakmak için başımı kaldırdım. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Birkaç terapi seansından sonra artık anlıyorum." Yanağımı avuçladı ve ben de ona doğru eğildim.

"Ama sonunda bu gece sana geri döndü," dedim usulca. "Bu olağanüstü, değil mi?"

Başparmağıyla yanağımı okşadı, gözleri artık daha koyu bir tonda, kasvetli bir ifade yüzünü kaplamıştı.

"Yapmak zorundaydı. Eşinin ona ihtiyacı vardı."

"Sana her zaman ihtiyacım olacak, Ronan. Söz veriyorum."

Korkunç bir dağınıklığa sahip olan saçlarıma sokuldu, ama umursamıyor gibi görünüyordu, benden yutkunarak nefesler alıyordu.

"Ve ben her zaman burada olacağım." Bana daha sıkı sarıldı, eliyle başımın arkasını kavradı. "Söz veriyorum." Titrek bir iç geçirdi. "Ben de korkuyordum."

"Biliyorum. Ama ben . İkimiz de "

Bir süre orada kaldık, ben aura sihrimi yayarken birbirimize sarıldık, ikimizi de bir güvenlik ve huzur battaniyesiyle sardım. O anda hayatımızın bu şekilde devam edeceği her zamankinden daha açıktı. Birimiz düşebilir, korkabilir ya da üzülebilirdi ve diğeri onu kaldırıp sevgi ve şefkatle rahatlatırdı.

Milyon yıl geçse de, o sabah kaportacının garajında tanıştığım seksi, yara bere içindeki kurt adamın benim mükemmel dengim ve ortağım olacağı aklıma gelmezdi.

Sihrim etrafımızda dönerken mırıldandı, altın-turuncu bir parıltı arabanın küçük kabinini doldurdu. Ve aramızdaki aşk vaatleriyle ikimizi de ısıtıyordu.

PPILOJUE

ONUN İFADESİNİN
DÖNÜŞMESİNİ İZLEDİM

KAFA KARIŞIKLIĞINDAN

TAMAMLANMASINA

ve kalbimin daha hızlı çarpması için gereken tek şey buydu. Vücudumun onun varlığında sakinleşmesinin ya da odaya girdiğinde tepki vermeyi bırakmasının ne kadar süreceğinden emin değildim, ama asla olmamasını umuyordum.

"Çay fincanımdaki çiçeğin aynısı, değil mi?" diye doğru tahmin etti, eğilip açan pembe çiçekleri koklarken.

"Evet. Adı çöl gülü." Camp Street'teki yeni evimizde yeni kanepemizde oturmuş, ona verdiğim saksı bitkisine hayranlıkla bakarken onu izledim. "Benim yaşadığım Amarillo'da ve annemin gömülü olduğu mezarlıkta yetişiyor."

O geniş, büyüleyici gözleriyle yukarı baktı.

"Ve bu koku bana hep seni hatırlattı," diye ekledim. Gözyaşları düşmeden önce cam gibi olan gözlerini kırptırdı.

"Ben Isadora Teyzem gibi değilim. Yeşil bir parmağım yok ama buna çok iyi bakacağım."

Onu aldı ve pencereye koydu, sonra bana doğru yürüdü ve kollarını belime doladı.

"Böyle tatlı bir hediye için teşekkür ederim."

Onu öptüm, önce yumuşaktı ama sonra dilini dudaklarıma değdirdi ve parmaklarımı saçlarına gömüp onu sertçe, derinlere inerek öpmem için tek gereken buydu.

Tak, tak, tak. İkimiz de sıçradık.

"Ailem," dedi. "Ailen mi?"

"Yeni evimizdeki ilk gecemizde bize iyi dileklerini iletmek istediler." Ama kapıyı açtığımda sadece ailesi yoktu. Diego da vardı,

Joaquin, Zack, Bowie ve Samara onlardan önce içeri girdiler.

"Hey, dostum." Diego omzuma vurdu, diğer elinde on iki şişe Abita Amber vardı.

"Kahretsin, Ronan! Burası *güzelmiş*," dedi Zack sırtarak, o da bira taşıyordu.

"Güzel," dedi Bowie arkasından. "Partiler için güzel bir yer."

"Parti falan olmayacak," dedi Celine, içimde hepsini evimizden kovma isteği uyandıran, onu yatak odamızda soyabilmemi sağlayan o kesin ses tonuyla. Bu gece bunu yapmayı planlıyordum ama şimdi tüm bu insanlar buradaydı.

Samara ciyaklayarak Celine'e sarıldı ve "Siz ikiniz her odayı vaftiz ettiniz mi?" diye fısıldadı.

"*Samara*." Celine onu tersledi.

Elinde bir çeşit çikolatalı tatlıyla uzaklaşırken kıkırdadı.

Joaquin, meşhur göğüs etli sandviçlerine benzeyen bir tabak taşıyordu. Sadece başını salladı ve "Bunları mutfığa koyayım." dedi.

"Yeni eve taşınma partisi için sadece ikimizin kalacağını sanıyordum," diye fısıldadım bir kolunu belime dolayan Celine'e.

Omuz silkti. "Artık çok daha büyük bir ailenin parçasısın bebeğim. Yaptıkları şey bu. Senin alanını işgal ederler. Yemek ve sevgiyle."

Parlak bir şekilde gülümsedi ve kalbimin çarpmasına neden olanın bu mu yoksa söylediği sözler mi olduğundan emin değildim.

"*Bebeğim*? Awww. Hepiniz çok ," dedi annesi Evie, yanağıma bir öpücük kondururken ve elinde başka bir kapalı tabak taşırken. "Jules Teyze kerevitli makarna ve peynir gönderdi." Sonra nefesi kesildi. "Oh, Celine! Bu muhteşem. Gel de beni gezdir."

En son giren Mateo'nun arkasından kapıyı kapattım. "Merhaba Ronan."

Özellikle Baron ve takım arkadaşlarına olanlardan sonra varlığımı çok daha fazla kabul eder hale gelmişti. Dr. Theriot beni doğru yola getirene ve başkalarının yaptıklarından sorumlu olmadığımı tekrar tekrar söyleyene kadar bir süre benim de yaptığım gibi, onu bu belaya bulaştırdığım için beni suçlayacağından korkuyordum. Bu birkaç ayımı almıştı ama sonunda buna inanmaya başlamıştım.

"Merhaba Mateo." Elini sıktım. "Tur ister misin?" "Olabilir."

Birlikte satın aldığımız evi göstermek için odadan odaya geçerken Celine'i takip ettik. Geçen ay kazandığımız eyalet şampiyonluğu ile birlikte NOWFC ile bölgesel şampiyonluk için yaptığımız son dövüşte kazandıklarım bana yatırım yapmak için oldukça büyük bir miktar sağlamıştı. Celine ve ben evlenene kadar beklemek istemiyorduk ve Shane Amca yatıya kalmalarımızdan bıkmıştı. Celine geldiğinde hep gittiği için bir gece daha başka bir yerde yatmayı kaldıramayacağını söylüyordu.

Celine ben evlilik hakkında birçok kez konuşmuştuk ama ulusal yarışmalar bitene kadar beklemeye karar vermiştik. Ayrıca, ben hâlâ mükemmel yüzüğü arıyordum. Celine o kadar eşsiz ve değerliydi ki yüzüğün de öyle olmasını istiyordum.

Celine annesini ve Samara'yı üst kata çıkardığında Mateo benim geride kalmamı işaret etti. Bütün çocuklar da kaldı. Baron ve takım arkadaşlarıyla ilgili son haberleri bekliyorduk.

Celine'le yaşadıkları olayın olduğu gece, doğaüstü yetkililere teslim edilmişler ve onlar da yargılanmayı beklemek üzere onları hapse atmışlardı. Baron ve Carter'ın bunun gerçekleşebilmesi için uzun bir zamana ve Conduit cadılarından sayısız iyileştirme seansına ihtiyaçları vardı. Bu konuda üzgün olduğumu düşünen varsa yanılıyor.

Diğer ikisi, Adam ve Nate de tartaklanmıştı ama Doğaüstü Polis Gücü'nden kimse kılını bile kıpırdatmamıştı. Dördünün yaptığı şey affedilemezdi ve eğer zamanında gelmeseydik yapabilecekleri şey onları ölüm cezasına çarptırmasa bile ömür boyu hapse atabilirdi.

Celine'in teyzesinin New Orleans'ta tarafsız olamayacağına karar verildiği için duruşmaları Baton Rouge'da yapılmıştı - tüm SPF duruşmaları gibi kapalı bir duruşmaydı - ve biz de cezanın verilmesini bekliyorduk.

"On beş yıl," dedi Celine'in babası, "Hammond'un takım arkadaşları için ve yirmi yıl da Hammond için, çünkü kullanılan uyuşturucuya sahip olduğu kanıtlanan kişi oydu."

"Cezalarını nerede çekecekler?" Sesimi bir şekilde medeni tutmayı başararak sordum.

"Teksas'taki SPF hapishanesinde."

Gülümsedim, bir şekilde bunu uygun buldum. Teksas'ta yaşarken hiç gerçek bir hapishanede kalmamıştım, sadece yerel insan hapishanelerinde bir gece kalmıştım.

-Ama oradaki SPF hapishanesinin sert ve korkutucu bir yer olduğunu biliyordum. Her nasılsa cezalarını benim eyaletimde çekecek olmaları bana adalet gibi geliyordu.

onlar için çok tatsız bir hal almak üzereydi. Dövüş becerilerine ihtiyaçları olacaktı, orası kesin.

"Celine'e söyleyeceğim," dedim, "sonra. Bu gece değil."

Başını salladı. "O gece için sana resmen teşekkür ettim mi bilmiyorum." "Bana teşekkür mü ettin?"

"Onu kurtardığın için. Diego bana ona ilk senin ulaştığını söyledi. En hızlısı senmişsin. Böyle durumlarda her saniye önemlidir."

"Sadece en hızlısı değil," diye ekledi Diego sinsi bir gülümsemeyle. "O şimdiye kadar gördüğüm en büyük kurt adam. Senden bile büyük baba."

Mateo kaşlarını çatı, gözleri altın sarısı parlıyordu. "Bundan şüpheliyim."

"Doğru," dedi Zack dirseğiyle beni dürterek. "Hiç bu kadar büyük bir sikici görmemiştim."

Çok geniş sırtıtmamaya çalıştım.

Mateo'nun sesi kurduyla birlikte sert ve derindi. **"Kızıma zarar verirken yine de kışına tekme basarım."**

Buna güldüm ve içtenlikle ekledim: "Bunun olmayacağını biliyorsun."

Kadınlar yatak odası için renk şemaları hakkında hararetli bir şekilde sohbet ederek merdivenlerden inerken bana hayranlıkla baktı ve başıyla onayladı.

Yatak odasından bahsetmişken, tüm bu insanlar ne zaman ? Onu kendime istedim.

Ama bu birkaç saat daha sürmeyecekti. Yeni yemek alanımızda yiyip içerken, Celine'in gülümsemesi odayı ve kalbimi aydınlattı. O gece herkes yemek masamızın etrafında gülüp konuşurken içimi dolduran sadece onun neşesi değildi. Sonunda ait olduğum bir yer bulduğum için ben de sevinçliydim.

Teksas'tan ayrıldığımda, yeni bir yerdeki yeni başlangıcımın bunu -eşimi, ailemi ve evimi- bulmama yol açacağını çok az biliyordum.

Yemek bittiğinde Evie, "Sanırım hepimiz gitsek iyi olacak, böylece bu ikisi yeni evlerinde biraz huzur ve sessizlik bulabilirler," dedi.

Shane Amca kaşlarını çatarak bana baktı. Bir kahkahayı bastırırken dudağımı ısırdım. Huzurlu ya da sessiz olmayacağımızı çok iyi biliyordu.

Hepsiyle kapıya kadar yürüdük ve onlar ferforje kapıdan geçip evimizin önündeki sokağa park etmiş arabalarına doğru giderken verandada durduk. Bir elimi beline koyarak Celine'i yanıma çektim. O da iki kolunu benimkilere dolamıştı.

"Bu güzeldi," dedi usulca.

"Öyleydi," diye kabul ettim, sokağın karşısındaki evlerin ardındaki son ışık şeridi de sönerken.

"Bak," dedi, ön bahçedeki tek karaağacımızı göstererek. "Gecenin bu saatinde kardinalleri hiç görmemiştim."

Baktığımda, bir dalın üzerinde kırmızı bir kardinal oturmuş, bizi izliyor gibiydi. Bu manzara karşısında kalbim genişledi. Küçük kuş başka bir dala zıpladı, cıvıladı, sonra uçup gitti ve annemin bize iyi dileklerde bulunmak için geldiğini anladım.

"Biliyor musun?" dedi, "Grim olan kuzenim, kardinallerin merhaba demek istediklerinde geçmişteki sevdiklerinin ruhlarını taşıdıklarını söyler."

daha sıkı sarıldım ve aşağıya baktım. "Bunu ben de duydum."

Bir an birbirimize baktık, ikimiz de öbür dünyadan gelen bir ziyaretçinin varlığını hissediyorduk ama ikimiz de daha fazlasını söylemedik.

Gülümsedi. "Hadi eve girelim. Sana tatlı getirdim."

"O tatlı, yatağımızdaki o süslü, pahalı çarşafların üzerinde servis edildiği sürece benim için sorun yok."

Elimi tutup beni yeni evimize çekerken güldü.

ABOUT THE AUTHOR

JULIETTE, fantezi ve paranormal romantizmin çok yayınlanmış bir yazarıdır. Eğer eklektik kitap listesinden anlaşılmıyorsa, o bir ruh hali okuyucusu ve aynı zamanda bir ruh hali yazarıdır. Louisiana'nın yerlisi olarak, yosun yüklü ağaçlardan ve evinin yavaş hareket eden bataklığından ve yakındaki New Orleans'ın Gotik ortamından ilham alıyor. Kocasıyla tembel geceleri, eski moda içkileri ve aile toplantılarını seviyor.

ALSO BY JULIETTE CROSS

Eğer TIRNAKSIZ BİR ASİ'yi sevdiyseniz, bu dünyada geçen ilk seriyi de sevebilirsiniz. STAY A SPELL, Savoie kardeşleri, eşlerini ve buldukları sevgili ailelerini çevreleyen eksiksiz bir seridir.

Kurt Vahşileşti

Cadılara Büyü Yapma ve

Sürme Dikiş Attır

Her Zaman Güvenli Altıgen

Dinlendirme

Uygulaması Yapın Cadı

Yüzü Grim ve Bear It

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.